

A végső próbatétel közeleg...
Mit választasz? Élet...
vagy szerelem?

MEGNYERT SZERELEM

Ezüst sárkány II.

Alysia

A L Y S I A

MEGNYERT SZERELEM

Ezüst sárkány II.

*Angyaloknak, mert mindig áldoz rám a drága idejéből,
és a csajoknak, mert mindig mellettem vannak
és felkínálznak, ha a padlón vagyok,*

Prológus

Lilyan

4 évvel ezelőtt

Újabb napot töltöttünk el Savannah ruhájának kiválasztásával, természetesen eredménytelenül. Körbenéztem a szobában, Rose megadóan sóhajtott fel, és a magazinok nagy részét már visszazsúfolta a táskákba, bár el nem tudom képzelni, hogyan. Most, hogy végre látni lehetett a nappali többi részét is, a pillantásom egy pillanatra megakadt a szoba sarkában álló Drake-en.

A férfi lenyűgöző látványt nyújtott. Rövidre nyírt, fekete haján megcsillant a lámpa fénye, barna szeme üresen tekintett le az alattunk elterülő városra. Nagyon a gondolataiba volt mélyedve, ahogy én is, miközben őt figyeltem. Ezért vettem csak későn észre, hogy felém fordult. Elpirultam, aztán megint éreztem a pillangókat a gyomromban. Elfogott az izgalom, inkább elfordítottam a tekintetem, és segítettem Rose-nak elpakolni.

Nem hozzád való, mondogattam magamnak, mint egy mantrát. Egyrészt, semmit nem tudtam róla. Másrészt, a maffia tagja volt. És harmadrészt... Végignéztem magamon. A ruháim lógtak rajtam, és számos helyen voltak foltozva. Nem volt olyan ellenállhatatlan parfüm illatom, mint a többi velem egykorú lánynak, és a cipőm is szinte a kukából van előkotorva.

Ugyan, miért foglalkozna velem? De ha még tetszenék is neki, én miért állnék össze vele? Megráztam a fejem, és felálltam, készen a távozásra. Savannah azonnal odasietett hozzám, és belém karolt.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta hálás hangon.

– Semmiség. Szívesen tettem.
– Gondolom, indulsz hazafelé. – Savannah hangja kicsit csalódott volt, de annál izgatottabb. Kétségem sem volt, miért. Magamban elmosolyodtam.

– Igen, hívok egy taxit.
– Majd én hazaviszlek – szólt közbe egy mély hang a szoba túlsó felében. Egy pillanatig küzdöttem a gyomromban ficáncoló érzés ellen, aztán elöntött a harag, és villámló tekintetem Drake-re szegeztem.

– Kizárt dolog.
– Nem annyira, mint hinnéd – mosolyodott el, elfogadva a kihívást. Felhorkantottam, elköszöntem a barátnőmtől, és kimasíroztam az ajtón.

Tudtam, hogy Drake szorosan a nyomomban van. Dühös voltam rá, igen. Azért, amilyen érzéseket keltett bennem. Azért, amilyen jóképű volt. És azért, mert nem illettünk össze. Különben is, ki tudja, hány éves?

Besétáltam a liftbe, behúzódtam a sarokba, és karba tett kézzel duzzogtam. Nem vagyok kislány, hogy haza kelljen kíséreni. Beülök a taxiba, és voiala. A probléma megoldva. De neeeem. Ennek a nagyra nőtt idiótának még kísérgetni is kell engem. Biztosan tisztában van velem, milyen érzés számomra a közelében lenni, ezért kínoz. De nem adom meg neki azt az örömet, hogy megnyeri a játékot. Helyette negédesen elmosolyodtam, és a szemébe néztem, mire felvonta az egyik szemöldökét. Azonnal lehervadt a mosolyom, és nagyot nyeltem. A francba, ez nem fog menni. Képtelenség, az az átkozott mozdulat...

– Valami baj van? – kérdezte hallható jókedvvel a hangjában.
– Nem – feleltem kurtán, mert mást nem tudtam kipróbálni magamból. Némán tettük meg a további utat lefelé.

Még ki sem nyílt teljesen a lift ajtaja, máris kinn voltam, és se szó, se beszéd átvágtam az előcsarnokon. Úgyis tudtam, hogy Drake szorosan a nyomomban van. Éreztem a pillantását a tarkómon, mert minden egyes szőrszálam égne állt. Az átkozott majom bizonyára roppantul jól szórakozik.

Megálltam az éjfélete terepjáró mellett, amivel Drake és Santiago előző alkalommal elhoztak. Igaz, akkor akaratom ellenére. Kinyitottam a vezetőülés melletti ajtót, és behuppantam a bőrülésre. Úgy döntöttem, egész hazáig duzzogni fogok. Mérgesen néztem ki az ablakon, és figyeltem, ahogy elsuhannak mellettem a házak, mint egy összerosódott színpaca.

Megálltunk a piros lámpánál, és a szemem sarkából láttam, hogy Drake elmosolyodik. Ujjával dobolt a kormányon és halkán dúdolta a rádióból szóló zene dallamát. Mikor újra megindultunk, és lekanyarodtunk az útról egy másikra, megkockáztattam, hogy oldalra pillantok Drake-re. Dühös voltam, de nem rá, hanem magamra. Amiért gyáva vagyok, önbizalomhiányos, így nézek ki, és amiért nem tudom jobban kezelni ezt a helyzetet.

De... Még sosem éreztem ilyent. Ez teljesen új volt nekem, ezért fogalmam sem volt, mit kéne tennem, hogy ne szúrjam el. Ezért könnyebb volt a közöny és düh álarcát felvenni, mert így nem kellett elárulnom, mennyire vonzónak találom rideg álarca mögött.

Drake észrevette, hogy figyelem, egy pillanatra felém fordult, én pedig elkaptam a fejem, és megint az ablakra szegeztem a tekintetem. Drake halkán felkuncogott, nekem pedig újabb okom volt jól összeszidni magam. Hogy lehetek ilyen ostoba?

Az autó lassítani kezdett, aztán félreállt az út szélére, és megállt. Felpillantottam düledező házunkra, és sóhajtván fűjtam ki a levegőt. *Jöjjön, aminek jönnie kell*, gondoltam, és kiszálltam. Drake is kiszállt, és követett fel a tornácig. Mikor a kulcsot kerestem a táskámban, akkor jutott el a tudatomig, hogy szorosan mögöttem ácsorog, érzem meleg leheletét a nyakamon. Úgy megijedtem, hogy még a kulcsot is eldobtam, ezért le kellett érte hajolnom.

Drake felszisszent mögöttem.

– Már el is felejtetted, hogy nekem kell vigyáznom rád?

– Most már akár el is mehatsz – morogtam, és reszketeg kézzel próbáltam betenni a kulcsot a zárba. Persze a nyavalyás nem akart a lyukba menni. – Hazaértem, nem kell tovább őrizgetned.

– Körbenézek odabenn, hogy tiszta-e a levegő – vont vállat. Megpördültem, és rémült tekintetet vettem rá, elálltam az útját.

– Ugye nem akarsz bejönni? – Istenem, anya lehet, hogy itthon van. Mi lesz, ha meglátja Drake-et? A férfi nem is rejtegette az övébe dugott pisztolyt. Anya halálra fog rémülni. És ha nincs otthon? Vajon ettől az eshetőségtől jobban féltem? – Kizárt. Azt nem engedem. Minek lennék én bárki-nek is célpontja? – nevettem fel hisztérikusan. – Semmim sincs.

– De rajtad keresztül eljuthatnak Savannah-hoz, rajta keresztül pedig Nicholashoz. Óvatosnak kell lennünk.

Oké, lássuk be, Drake szavaiban volt igazság. De akartam, hogy ennél is többet lásson belőlem? Ha eddig talán kicsikét is tetszettem neki, akkor ettől tuti el fog menni a kedve. Tépelődvé rágtam az alsó ajkam, és próbáltam kétségbeesetten kiagyalni valamit, amivel eltántoríthatom az ötletétől. Persze próbálj meg egy köfalat bármitől is eltántorítani. Drake legnagyobb meglepetésemre nem várt az engedélyemre, felsikkantottam, ahogy felkapott és odébb rakott, mint egy babát. Elfordította a kulcsot a zárban, és belépett.

Odabenn minden sötét volt, hála az égnek, anya még nem ért haza. Drake végigjárt minden egyes szobát, és minden gyanúsnak tűnő dolgot megnézett. Én csak álltam a szoba közepén, nem tudtam mit mondjak, vagy mit kéne tennem. Zavarba hozott a gondolat, hogy kettesben voltam egy férfival – egy tapasztalt férfival – a lakásomban. Vajon megkínáljam valamivel? Nem jó ötlet, szinte semmi nincs itthon.

– Azt hiszem, minden rendben. Visszamegyek Nicholashoz.

– Ennyi? – kérdeztem csalódottan, ugyanakkor dühösen. Azonnal a számra tapasztottam a kezem, és elpirultam. Behunytam a szemem, hátha semmissé tehetem a felkiáltásom.

– Miért? – nevetett fel Drake, és karba font kézzel megállt a boltívnél.

– Én... én csak... – lázasan gondolkodtam, mit is kéne mondanom. *Gyerünk, Lily, meg tudod csinálni.* – Én csak meg szerettem volna kérdezni, hogy miért kell Savannah annyira Nicholasnak. Nem hiszem, hogy ennek jó vége lesz.

– Ez nem az én dolgom – vont vállat Drake, és a hangulata megint komor lett.

– Mindig úgy ugrálsz, ahogy a főnököd fütyül? – kérdeztem gúnyolódva. Drake villámló tekintettel nézett rám.

– Tisztelem Nicholast.

– Attól még nem kéne minden szavát áhítattal lesned. Miért nem beszélted le arról, hogy tönkretegye Savannah életét? – a hangom csupa gúny és megvetés volt. Valóban nem kedveltem Nicholast, elrabolta az egyetlen barátnőm.

De leginkább féltékeny voltam, mert láttam, hogy Savannah napról napra boldogabb. Irigyeltem, amiért neki megadatott a szerelem és a boldogság, én pedig megint magam maradok a sötét kis lyukamban, és sosem fogok kitörni az életemből. Azonban megbánhattam Drake önérzetét, mert harag lobbant a szemében.

– Ezt majd a kis barátnőddel beszéld meg, ne velem. Ha majd elég idős leszel, hogy beleszólj a felnőttek dolgába, akkor majd beszélgetünk a nagyok dolgairól is – morogta.

– Tűnj a házamból! – mondtam, és tudtam, hogy a szemem szikrákat szór. – Undorodom attól, hogy itt vagy.

Drake rosszkedve azonnal elillant. Felkacagott, még a fejét is hátravette, és megindult felém. Azonnal inamba szállt a bátorságom, mikor egy két méter magas betontömb közelített felém. Átszaladtam a kanapé mögé, de utánam jött. Megint elfutottam előle, és mindig úgy intéztem, hogy legyen köztünk egy bútor. A szeme csillogott, ajka mosolyra húzódott, de mégis olyan fenyegető volt, ahogy fölém tornyosult, nem tudtam eldönteni, vajon meg akar fojtani a pimaszságomért, vagy esetleg más tervei vannak velem.

Egy biztos, nem akartam kivárni, míg eldőli.

De nem nyertem. Egyik pillanatban rossz felé lendültem, átkarolta a derekam, magához rántott, aztán a falhoz préselt. Nehezen kaptam levegőt, felnéztem jóképű arcára, barna szeme szinte izzott a sötétben. Megkapasz-

kodtam a bal oldalamon lévő éjjeliszekrényben, és könyörgőre fogtam a dolgot.

– Eressz el! – kértem. Nem történt semmi, csak nézett továbbra is, és mosolygott. – Eressz el! – ismételtem meg határozottabban. Megint semmi. Erre előntött a méreg, és jobb kezemmel a mellkasába boksoltam. – Eressz el, te tuskó!

Drake nem válaszolt, csak lehajolt, és legnagyobb döbbenetemre, megcsókolt. A pillangók a gyomromban még vadabb táncba kezdtek. Először meglepődtem. Aztán azon kaptam magam, hogy kezdem élvezni a dolgot. Azonban a kellemes bizsergés hamarosan félelemmé változott. Annyira váratlanul, és felkészületlen ért a szenvedélye, hogy teljesen a frászt hozta rám. Ahogy keze lefelé siklott a derekamon, bal kezemmel megragadtam az első kezem ügyébe kerülő tárgyat.

Történetesen egy lámpát, és meglendítettem. Az eszköz hangos csattanással csapódott a fejének, és ez elég volt ahhoz, hogy Drake megtántorodjon. Most én leptem meg őt. Kirántottam a konnektorból a lámpát, kicsuszantam Drake karjai közül, és a heverő túlfelére szaladtam, továbbra is szorongatva a lámpát, mint védekező eszközt.

Drake meglepetten nézett rám, és megint felnevetett.

– Ügyes – mondta elismerően. – Erős kezed van, hallod-e.

– Nem véletlen – morogtam. De nem számoltam be neki az önvédelmi órákról, mert csak gúnyolódna velem. Jelenleg azt szerettem volna, ha minél messzebbre kerül tőlem. – Tűnés a házamból – mondtam újra, ezúttal meg is fenyegtettem. – Különben hívom a rendőrséget.

– Nem mered megtenni. Amúgy is, mire eléred a telefont, újra a kezeim között leszel – hallottam a buja ígéretet. Lassú mosolyra húzta a száját, nekem pedig kezdett egyre kényelmetlenebbé válni ez az ismeretlen vonzalom.

– Azonnal tűnj a házamból, te senkiházi. Keress magadnak egy prostit, aki hajlandó kiszolgálni téged estére, mert én biztos nem foglak! Tényleg, hány fattyad mászkál már odakinn? Ha ilyen rideg vagy, nem hiszem, hogy a védelem az első szempont számodra. Csak a szex a lényeg, mi?

Ezúttal túl messzire mentem, magam is éreztem. Láttam, hogyan feszülnek meg Drake izmai. Összeszorította az állkapcsát, és őszintén gyilkos pillantást vetett rám. Reszketett a kezem a rémülettől, ahogy felém közeledett. Egy laza mozdulattal kivette a kezemből a lámpát, és elhajította. Megragadta a vállam, a falhoz taszított, és belemarkolt a hajamba. Fáj, de nem mertem megnyikkanni se. Sikerült nagyon magamra haragítanom, de sajnós, ha elkap a hév, képtelen vagyok megválogatni a szavaim. Sosem tudtam kezelni az idegen helyzeteket, abban mindig Savannah segített. Hol van a barátnőm, mikor szükségem lenne rá?

Nagyot nyeltem, és imádkoztam, hogy élve megússzam a kalandot. Drake felmordult, mikor felnyögtem, és látta, hogy könnyek gyűlnek a szemembe, ekkor elengedett.

– Az isten verje meg! – káromkodott, belerúgott a lámpába, miközben elhaladt mellette, és az ajtó felé indult. Vetett rám még egy utolsó pillantást, aztán már csak az ajtó csapódását hallottam magam mögül.

Még jó pár percig csak álltam a falnál, bámultam a lámpát, és reszketett a lábam. Utólag meg sem tudnám mondani, mi mentett meg attól, hogy összeessek. Szörnyű büntudatom támadt, és jóvá akartam tenni, amit mondtam. De kételkedtem benne, hogy Drake valaha is megbocsájt nekem. Megdörzsöltem a mellkasom, hogy elűzzem azt a jeges érzést, ami nemrég öntött el, aztán engedtem a gravitáció csábításának.

Karommal átkulcsoltam a térdem, ráhajtottam a fejem, és szabad utat engedtem a könnyeimnek.

Ostoba liba vagy, Lilyan Rivera. Egy önző, ostoba liba.

1. fejezet

Lilyan

Zuhogott az eső. Jobban mondva nem is zuhogott, már inkább szakadt, mintha egy kiapadhatatlan dézsából öntené alá valaki, aki mókásnak tartja, hogy eláztathatja az emberiséget. Legalábbis London lakóit mindenképpen.

Kinéztem a Kingston Egyetem termének az ablakán, és figyeltem, ahogy a víz eláztatja az utcákat és a parkokat, valamint azokat a bátor tanulókat, akik kimerészkedtek ilyen időben. Államat a kezemben támasztottam, és néztem, amint a szél kiteker egy piros esernyőt tulajdonosa kezéből, mely aztán messze száll a viharban.

Csodás. Ki se tehetem a lábam, míg el nem csendesedik kissé a vihar.

Dúlva-fúlva fordultam vissza az előadáshoz, és hallgattam, amit a tanár mond a jogokról. Meg a kötelességeinkről.

– A következő találkozásunkig mindenkitől tíz oldalas tanulmányt kérek a fent említett problémakörök valamelyikéből. Szabadon lehet választani, a mintát ismerik már.

Becsuktam a füzetem, és elpakoltam a cuccaim a táskába. Láttam, hogy Mr. Regens már el is hagyta a termet, pedig lett volna hozzá egy kérdésem. Na, mindegy, erről lecsúsztam.

– Szia – dobta le magát mellém egy lány. Hosszú, szőke haját hátra dobta, és vidáman hadoválni kezdett. – Hallottad, hogy Trevis már megint lebukott? – kuncogta.

– Istenem, tényleg? – sóhajtottam fel, majd én is elmosolyodtam. – Az a fiú nem tudja, hogyan kell hatásosan csálni.

– Háát... Leckét azért mégsem adhatunk neki. Elvégre nekünk nincs szükségünk a fürdőnadrág kitömésére...

– Na de, Michelle! – kuncogtam fel én is.

– Jól van, na, igazából nem erről akartam veled beszélni.

– Akkor? – kérdeztem, közben felálltam a helyemről, és unszoltam barátnőmet is a terem elhagyására. Michelle tovább fecsegett, egy pillanatra sem hagyta abba, még az után sem, hogy kiértünk a folyosóra.

– Csak szeretném megkérdezni, hogy eljössz-e velem ma este abba a buliba – Michelle hangján érződött az izgalma és lelkesedése. Megtorpantam és ránéztem.

– Jaj, Michelle! – sóhajtottam fel. – Tudod jól, hogy rengeteg a tanulnivalóm, és még telefonálnom is kell Amerikába. Már tükön ülnek, hogy halljanak felőlem.

– Pontosan ki? – kérdezte alattomosan Michelle. Elakadt a lélegzetem, képtelen voltam válaszolni, hiszen tudtam jól, kire gondol.

– Neki nem hiányzom – feleltem epésen. – Hiszen még csak fel sem hívott. Egy lapot se küldött. Az ég szerelmére, még csak el sem búcsúzott tőlem!

– Kiakadtál.

– Nem, nem akadtam. Teljesen higgadt vagyok!

– Nyugi, Lil. Biztosan hiányzol neki. Csak hát ő ilyen. Minden férfi ilyen. A büszkeségük nem engedi, hogy könyörögjenek.

– Nem, Michelle. Ez csak az ő önhittsége. – Durván becsaptam a szekrényem ajtaját, aztán előhalásztam az esernyőmet a táskámból, és megindultam a főbejárat felé, hogy szembenézzek a viharral.

– Értelek, Lil. De azért ne várj csodákat néhány hónap alatt.

– Fél éve vagyok itt, Michelle. Az óta, hogy eljöttem, egyszer nem lépett kapcsolatba velem. Meg sem próbálta.

– És te adtál neki valami finom utalást rá, hogy arra vársz, lépjen?

– Nem – ismertem be kelletlenül. Michelle és én együtt nyomakodtunk neki a hatalmas ajtónak, kinyomtuk és azonnal eláztatott minket a

nyakunkba zúduló víztömeg. – Az istenért! Miért nem lehet napsütés? – morogtam.

– Nem Amerikában vagy, Lil. Ez London – felelte a barátnőm, aztán sarkon fordult, felhúzta saját, citromsárga esernyőjét, és elsietett a kocsija felé. – Ja, és a bulit még gondold meg. Hat körül érkezem. Legyél készen, csajszi! – kiabálta még utánam, intett egyet, és eltűnt a türkizkék bogár kormányja mögött.

Irgykedve néztem, ahogy kihajt az utcára, és elgördül az esőben. Meleg, száraz védelemben. Míg én... Nos, nekem csak a hideg és az eső maradt. Átgázoltam egy hatalmas pocsolján, ami elnyelte az egész bokám, aztán mérgelődve tovább csattogtam a buszmegálló felé. Mire elértem a megállót már cuppogott a cipőm a rátapadt sártól.

Egy óra alatt értem haza a busszal. Addigra már teljesen eláztam, a ruha hozzám tapadt, és a nyavalyás esernyő semmi védelmet nem nyújtott. Vágyakozva gondoltam én is egy autó meleg, száraz belsejére, valami kellemes zenével, de a buborék hamar kidurran. Nem mostanában lesz pénzem autóra. Ösztöndíjjal kerültem be az egyetemre, és nem vállalhatok plusz melót a jogi kar mellett. Ha kívágnak...

A Queensbridge Road most szürke volt és sötét, bár nem mintha sokat láttam volna napsütésben. November volt, ilyenkor minimális napsütés érte a várost. Legalábbis, rám soha nem mosolygott le a sárga égitest. Fogtam a kulcsom, és a zárral kezdtem babrálni.

– Jó napot, Miss Rivera! – köszönt rám a szomszéd néni. Rámosolyogtam, és kiegyenesedtem.

– Jó napot, Mrs. Montenegro. Hogy tetszik lenni?

– Ó, jól vagyok kedveském. És maga? Hogy megy az iskola?

– Jól, Mrs. Montenegro. Csak a napsütést hiányolom. – Toporogni kezdtem az ajtóban, remélve, hogy megérti a célzást, és engedi, hogy végre eltűnhessek az eső elől. Amennyit ma áztam csak azt remélhetem, nem lesz lázam estére.

– Ó, elnézést, milyen udvariatlan vagyok! Mindig elfelejtem, hogy maga Amerikából jött. De olyan szépen beszél, egyáltalán nem hallani az akcentust.

– Köszönöm, Mrs. Montenegro. Ha megengedi... Még nagyon sok dolgom van és szeretnék...

– Ó, hát persze, milyen udvariatlan vagyok! Hiszen bőrig ázott. Csak olyan régen járt már errefelé, szerettem volna beszélgetni.

– Majd holnap meglátogatom, Mrs. Montenegro. Ígérem.

– Jó tanulást, kedveském!

– Köszönöm. Viszlát, Mrs. Montenegro!

Besiettem a házba, és magamra zártam az ajtót. Ledobtam a csöpögő táskám a sarokba, a sáros cipőmet mellé, én pedig átcuppogtam a fürdőszobáig. Levetkőztem, meleg vizet engedtem magamnak a kádba, közben tettem fel egy adag teát főzni. Amint elmerültem a habok között éreztem, hogy kiolvadnak a tagjaim. Milyen felemelő érzés!

Miután kimásztam és megtörölköztem, magamra kanyarítottam egy fürdőköpenyt, és a konyhába mentem egy csésze teaért. Míg én magamat áztattam a kádban, addig a tea is készen lett. A kedvencem volt, barackos. Nagyot kortyoltam, és hagytam, hogy átmelengessen.

Közben fogtam a telefont, majd a teával és a kagylóval átsétáltam a nappaliba, belesüppedtem a kanapéba, és tárcsáztam anyukámat. A második csengésre vette fel, hallottam, ahogy a hangja megtelik étellel a vonal túlsó felén.

– Lilyan, te vagy az?

– Igen, anya én vagyok – mosolyodtam el.

– Mesélj, kincsem, hogy vagy? Annyira hiányzol! Már alig várom, hogy haza gyere!

Nagyot nyeltem. Amerikában mindenki úgy tudta, hogy csak fél évre jöttem. Valójában azonban az ösztöndíjam a teljes képzési időt fedezte. Hogy mondjam meg anyukámnak, aki már annyira vár engem, hogy csak négy év múlva láthat?

– Anya... A helyzet az, hogy...

– Már megfőztem a kedvencedet, kincsem. Raviolit, és betáraztam a kedvenc süteményedből is. Jaj, alig várom, hogy végre megint itthon legyél! Velem. Savannah is alig bír magával, meg az ikrek is. Mindenki nagyon izgatott, hogy hazajössz.

– Anya...

– Mindenki azt mondta, szervezzünk valami partit, ha megjöttél, de én azt mondta, nem örülnél neki. Fárasztó az utazás, és biztosan csak az ágyadra vágysz majd... – Anya csak folytatta, ömlött belőle a szó. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék neki, hogy ne bántsam meg. Elszorult a torkom, hiszen tudtam, hogy fájni fog neki, amit mondok. De nekem is egyre jobban fáj. Annyira várt már. Mindenki. Azonban, aki igazán számított, még csak nem is érdeklődött felőlem. És ez mindennél jobban bántott.

– Anya, kérlek, hallgass meg! – Mikor nem hagyta abba, elfogyott a türelmem. Megemeltem a hangom, hogy biztosan hallja, de el-elcsuklott. – Nem megyek haza.

– Mi? – kérdezte anya döbbenet. Csend volt a volna túlsó végén. Anyukám keze remegett, hallottam a telefon recsegésén. – De azt mondtad...

– Tudom, anya. De... Az ösztöndíjam... Anya... – nagy levegőt vettem, hogy erőt gyűjtsek. – Majd csak a képzés végén megyek haza. Sajnálom, hogy nem mondtam el. Nem fél évre jöttem, de tudtam, hogy nehezebben egyeztél volna bele, ha tudod az igazat.

Részben nem hazudtam. Másik részről viszont... Nem anya miatt nem árultam el, hogy nem csak fél évre jövök. A másik oka egy marcona, mindig goromba, öntelt, érzéketlen tuskó volt, aki a Drake névre hallgatott. Azt akartam, hogy bizonyítson nekem. Nem akartam ostoba hibába esni, mint szerelmes tinilány. Azt szerettem volna, ha ő is komolyan gondolja.

Azért menekültem Londonba, mert abban reménykedtem, utánam jön, amint hiányzom neki. Vagy legalább érezteti velem, hogy szüksége van rám. Hogy kellek neki.

De hiú ábránd volt. Még csak fel sem hívott. Az sem érdekelte, éleke vagy halok. Fél éve voltam már Londonban, és csak Savannah, valamint anya kérdezte, mi van velem. Nos, legalább egy valamit megtudtam. Nem hibáztam, hogy nem vágtam bele egy teljesen képtelen, egyoldalú kapcsolatba, ami nyilvánvalóan csak az én elmémben létezett.

– Anya, nézd... Sajnálom, hogy megbántottalak. De... Nekem most erre van szükségem. Időre. Ugye megérted?

– Igen, kincsem. Hát persze – mondta. De hallottam a hangján, hogy mélyen megbántottam. És nem ez volt a szándékom.

– Anya, most sok dolgom van. Jobb, ha...

– Persze, menj csak. Majd hívj! – Éreztem, hogy anya mosolyt próbál erőltetni magára. De ahogy nekem, úgy neki sem ment. Félretettem a kagylót.

Ebben a pillanatban kivágódott a bejárati ajtó, és Michelle rontott be rajta. Bezárta maga után, ledobta a táskáját meg a cipőjét az enyém mellé, aztán a nappaliba rontott. Arcán hatalmas vigyor terült szét. Gyorsan letöröltem a könnyeim, nehogy síráson kapjon. Gyerekes volt tőlem, de nem akartam, hogy gyengének lásson.

– Mi a baj? – szagolta ki barátnőm és lakótársam azonnal a hangulatom. – Anyukáddal volt valami?

A lelkesedése és izgalma azonnal eltűnt. Védtelen voltam vele szemben. Michelle és én akkor kerültünk össze, mikor Londonba költöztem. Egy lakást béreltünk a Queensbridge Roadon, de míg én munkanélküli voltam, az ő apja gazdag. Én jogot tanultam az egyetemen, ő újságírást. Éppen ezért volt, hogy minden helyiség tele volt papírhalmokkal, amiket Michelle dobált szét.

– Elmondtam neki, hogy nem megyek még haza.

– Ó, értem. Szóval... gondolom nincs túl sok kedved bulizni ma este. Hogy fogadta?

– A lelkébe tiportam. Még a szívét is összetörtem.

– Jaj, ennyire rossz a helyzet?

– Sajnálom, nem akarom a te estéd is tönkretenni. Majd megemész-
tik. Ahogy én is.

– Nem, itthon maradok – huppant le mellém Michelle is. Hálásan
ránéztem a barátnőmre, és elmosolyodtam.

– Akkor mit csinálunk este?

– Hát... Először is...

Durr. Felkaptam a fejem, és a plafonra néztem. *Puff.* Rásandítottam
Michelle-re, és nagyot sóhajtottam.

– Már megint! – mondtuk ki egyszerre.

– Én ebbe kezdek belefáradni.

– Én is.

A puffanások egyre sűrűbbek lettek. Hamarosan a zajba nyikorgás
és nyögés is vegyült. Fáradtan süppedtem még mélyebbre a kanapén,
közben Michelle felpattant, és megragadva a kezem, engem is magával
húzott.

– Mit tervezel? – húztam össze a szemem.

– Csak visszaadjuk nekik.

– Ezt nem értem pontosan. Beavatnál részletesen a tervedbe?

– Jaj, csak gyere már, majd megmutatom!

Hagytam, hogy felvezessen a szobámba. Az emeleten mindkettőnk-
nek külön szobánk volt, egy közös fürdővel. A döngések folytonossá
váltak, ahogy a nyögések is. Sarkon akartam fordulni, de Michelle nem
engedett. Az ágy felé húzott.

– Michelle, ez... ez... ízléstelen.

– Tudom, de úgy tűnik, nekik nem.

A másik szomszédunkban egy párocska lakott. Minden nap legalább
kétszer beindultak a hormonjaik, és akkor órákig nem hagyták abba.
Nem lett volna baj, ha ennek nem vagyunk mi is fültanúi a vékony fa-
laknak köszönhetően. Legalábbis másképp nem értettem, hogy halla-
nánk az egész műsort. Ismét meg akartam fordulni, de Michelle az ágy-
ra húzott. Mikor feltérdelt, és a tenyerét a falra tette, megértettem, mit
akar. Rám vigyorgott, éreztem, hogy a jókedve rám is átragad.

– Biztos vagy benne, hogy ez működni fog?

– Persze, csak csapj akkora zajt, amekkorát csak bírsz – nevette.

Így tettem. Ugrálni kezdtünk az ágyon, csapkodtuk a falat, és közben nyögtünk. Én nem tehettem róla, de elnevettem magam. A szomszédos oldalon azonnal néma csend lett. Mi is abbahagytuk a kiabálást, és hallgatóztunk. Azonban egy nyikkanás se hallatszott. Felneveltünk, és öszszecsaptuk a tenyerünket.

– Mitchelle... Te egy zseni vagy.

– Tudom – vigyorgott elégedetten.

Ahogy a pillanat izgalma alább hagyott, engem megint elöntött a bűntudat és a hányinger magamtól. Amit anyuval tettem. És a többiekkel. Savannah babája kisfiú lett, erről már tudtam. De még nem láttam a kis Thomast, és szerettem volna a karomban tartani. Éltem-haltam a babákért. Azonban nem éreztem rá késztetést, hogy hazamenjek. Még nem. És ez csak a saját makacsságomnak volt köszönhető. Talán csak képzelődtem Drake-vel kapcsolatban, és ez az egész játék... ostobaság.

– Menjünk el szórakozni! – mondtam hirtelen. Mitchelle rám nézett, és láttam rajta, hogy a válasza nem. – Komolyan gondolom. Szeretnék kicsit kimozdulni.

– Biztos vagy benne?

– Igen.

– Hát jó. Akkor szólok a srácoknak.

– Srácoknak? Ácsi! Arról nem volt szó, hogy „srácok” is lesznek – mondtam ijedten. Mitchelle felnevetett, és az ő szobájába húzott. A gardrób előtt megállított, kitárta, és a tengernyi színes, ruha között kezdett turkálni. – Mitchelle... Nem fogadok el tőled több ruhát. Így is többet tettél értem, mint kellett volna.

– Ugyan... Majd meghálálod.

– Például mivel?

– Mondjuk, ha elítélnék valamiért, lehetsz az ügyvéd, aki megvéd a rácsoktól – kacagott fel a lány.

– Mitchelle, ez nem vicces – dorgáltam meg, de nem voltam én se komoly. Elmosolyodtam, és elfogadtam a felém nyújtott levendulaszínű ruhát.

– Csak vedd fel, és induljunk. Majd én nőt varázsolok belőled.

– Már előre félek – vigyorogtam, de beadtam a derekam.

Pár órával, és néhány kis igazítással később már Mitchelle autójában ültünk, és egy Angyalszárny nevű hely felé tartottunk. A város szívében lévő szórakozóhely egy eldugott utcában volt, de Mitchelle gond nélkül talált parkolóhelyet is. Izgatott voltam, ugyanakkor féltem.

– Azt hiszem, meggondoltam magam – torpantam meg a kivilágított ajtó előtt.

– Nem, nem, már nincs visszaút – húzott magával Mitchelle.

A villódzó stroboszkóp egy pillanatra elvakított, aztán kezdtem megszokni a félhomályt. A táncoló tömegek, a vonagló emberek nevetve élvezték a zenét és az italokat, én pedig már most kezdtem kissé feszélyezve érezni magam. Ez nem a nekem való hely volt.

Mitchelle áthúzott a tömegen, és leültetett egy asztalhoz, ahol két fiú várt bennünket.

– Ő itt Louis, ő pedig Steven – mutatott be bennünket. – Fiúk, ő itt a barátnőm, Lilyan.

– Sziasztok! – köszöntem szégyenlősen. Steven azonnal maga mellé invitált, majd miután helyet foglaltunk rendelték nekünk egy italt.

Beszélgettünk, és italoztunk, majd a fiúk felkértek táncolni is bennünket. Kezdtém azt hinni, hogy az este nagyszerű lesz, de tévedtem. Ennél nagyobbat nem is tévedhettem volna. A vágyálomból rémálom lett néhány pillanat alatt.

– Azt hiszem, kicsit kimegyek levegőzni – kiabáltam túl a zenét, hogy Mitchelle is hallja. Bólintott, én pedig sarkon fordultam, és a kijárat felé kezdtem araszolni a tömegben.

Kicsit kótyagos voltam, a fejem zúgott, és azt hittem, mentem hányni fogok. Nem voltam túlzottan részeg, de mégis úgy éreztem, forog velem

a világ. A büntudatom nem enyhítette az este, pedig ez lett volna a cé-
lom. Viszont biztos voltam benne, hogy holnap ennél is rosszabbul le-
szek, és nem a büntudatom lesz a legrosszabb.

Ahogy kiléptem az ajtón megcsapott a hűvös levegő. Magamba szív-
tam a friss oxigént, és a falnak támaszkodva próbáltam egyenesben ma-
radni. Épp áldottam a csendet, mikor valami felkeltette a figyelmem.

– Ne! – hallatszott egy kiáltás az éjszakában. A hang a sikátor felől
jött. – Ne! Hagyjanak!

Tompa puffanásokat hallottam, mintha valaki küzdött volna, aztán
egy zajt. Mintha valaki nekiesett volna az egyik kukának. Tudtam, hogy
nem kellene bele avatkoznom, de a lábam nem bírt egy helyben marad-
ni. Tántorogva megindultam a sikátor felé, azzal a szándékkal, hogy
csak bekukkantok, és azonnal visszafordulok.

A sikátor szájához érve azonban rá kellett jönnöm, ez nem lesz ilyen
egyszerű. Három árnyat pillantottam meg az egyik hatalmas kuka mel-
lett, amint egy kisebbet ütlegetnek a földön. Csak álltam ott döbbsen,
és képtelen voltam moccanni, vagy segítségért kiáltani. Az alkohol köde
lassan felszállt, és helyébe az adrenalin lépett. A földön fekvő fickó
rimánkodott az életéért, a többi viszont nem kímélte. Rúgták, ütötték, és
még ki tudja, mit csináltak vele. Csont roppanását hallottam, aztán az
egyik fickó elunta a játékot.

A kabátjába nyúlva előrántott valamit, majd az éjszaka csendjét ha-
talmos durranás törte meg. A dermedtségem azonnal feloldott, sarkon
fordultam, és igyekeztem a diszkóba menekülni, mielőtt meglátnak. De
a szerencse elhagyott. Megbotlottam egy konzervhalomban, megcsúsztam
a kövön, és fenékre zuhantam. A hatalmas csörömpölés magára
vonhatta a sikátorbeli férfiak figyelmét, mert lábak dobogását hallottam.

Siettem felállni, és rohanni, de többször is elestem. A kiáltások egyre
közelebről hangzottak, majd közvetlenül mögülem. Megfordultam a
földön, és egy sebhelyes arcú, üvegszemű fickóval találtam szemben
magam.

A vér a fülemben dobolt, az adrenalin pörgött a szervezetemben, az agyam lázasan dolgozott. Futnom kellett volna, de képtelen voltam. A fickó egy késsel közeledett felém, én pedig a földön kúsztam hátrafelé.

Tudtam, hogy ma utolér a vég. Utolsó erőmből sikoltottam.

2. fejezet

Savannah

A nappaliban ültem egy fotelben, egyik kezemben cumisüveg, a másikban a telefon. Lily édesanyjával beszéltem, aki éppen azt közölte velem, hogy a lánya nem fog hazajönni a tervezett időben.

– Ezt ő sem gondolja komolyan, ugye? – kérdeztem elfúló hangon.

– Azt hiszem nagyon is komolyan gondolta. Azt üzeni, hogy a diploma megszerzéséig biztosan nem fog hazajönni – sóhajtott Miss Rivera, hangján hallottam, mennyire csalódott és a könnyeivel küszködik. Ugyan azt éreztem, amit ő.

– Majd beszélek vele, ígérem.

– Nem hiszem, hogy le tudod beszélni, Savannah, de köszönöm. Nagyon kedves vagy. – Kis hallgatás után folytatta. – Nem tudom, mi történt veletek néhány éve, de Lilyan furcsán viselkedik, mintha kicserélték volna. Mintha... menekülne. Titkolózik előttem és... Én csak aggódom, Savannah.

Vele ellentétben én nagyon is jól tudtam, hogy mi okozta ezt a nagy változást Lilyan életében. Hogy ki elől menekül. Minden gondjára egyetlen egy szó volt a magyarázat, Drake. Sajgott a szívem, mert megpróbáltam elképzelni, min mehet most át. Letöröltem egy könnycseppet, mely inkább dühöm miatt szaladt ki, és nem szomorúságomban. A barátnőm még nekem sem mondta meg, hogy mit tervez. Egyáltalán semmiről nem beszélt velem, mióta leérettségiztünk. Csak kétszer hívott fel, pedig már nyolc hónapja odakinn van Londonban. Valami megmagyarázhatatlan, rossz érzés fogott el, de próbáltam elhessegetni a

baljós gondolatokat. Ha valami baj lenne, Lilyan biztosan telefonált volna.

– Beszélek vele, Miss Rivera – ígértem meg újra, akkor is, ha a lehetetlenre vállalkozom. Aztán elbúcsúztunk egymástól, letettem a telefont és magam elé meredve ültem még néhány percig, belefeledkezve a gondolataimba és abba a különös érzésbe.

– Hallottuk, hogy végeztél – hallottam meg egy rekedtes, mély hangot a boltív felől, mire libabőrös lettem és remegés futott végig a testemen. Még mindig megborzongtam, valahányszor Nicholas hangját hallottam. Melegség és boldogság öntött el, ahogy a férjemre és a kicsi Thomasra néztem. Nicholas haja kusza volt, álla borostás és nagyot ásított, ahogy mellém sétált. Szemében még láttam a délutáni szunyókálás árnyait. Átvettem a kisiútot, aki szemmel láthatóan sokkal élénkebb volt, mint az apja.

– Jót aludtatok? – kérdeztem, miközben megcirógattam Thomas arcocskáját, mire ő elmosolyodott. Majdnem elolvadtam, kész szívtipró lesz, mint az apja.

– Igen. Bár nekem egy kávé jólesne – ásított még egyet Nicholas, majd csókot nyomott a fejem búbjára, és a konyha felé indult.

Elmerengve néztem utána, ahogy förmás hátsója eltűnt az ajtó mögött. Az ajkamba haraptam, igyekeztem elfojtani a bennem feltörő vágyat és a kuncogást. Nagy volt a csend a házban, az ikrek a héten anyánál lesznek Santiago felügyeletében. Velem Drake és Nicholas maradt, már amikor épp nem az irodába kellett mennie. Thomas egyre nyugösebb lett a kezemben, kis karjával a cumisüveg felé nyúlkaált és gügyögve követelte a tejet. Épp azelőtt készítettem elő neki, hogy megcsörrent a telefon, mert tudtam, hogy hamarosan felébred. Odaadtam neki, és míg ő evett én újra körbenéztem a lakáson.

Nyugodt volt a délelőtt, túl nyugodt. Hiányoztak a gyerekek. Hogy fogom kibírni nélkülük ezt az egy hetet?

– Valami gond van? – jött vissza Nicholas, kezében egy bögre gőzölgő kávéval. Leült velem szemben, és aggodalmasan ráncolta a homlokát.

– Nem tudom – sóhajtottam fel, hüvelykujjammal megsimogattam Thomas arcát. Végig rajtam tartotta egyre világosodó, kék szemét. Még nem lehetett eldönteni, hogy milyen lesz a végleges szemszíne, de Nicholas a zöldben reménykedett. Elmosolyodtam, de szomorúság vegyült bele, ahogy újra eszembe jutott a barátnőm. – Rossz előérzetem van, Nicholas. Nem tudom miért, vagy hogyan, de... Úgy érzem valami gond van Londonban. Aggódok.

– Mit mondott Miss Rivera? Beszélte Lilyannel?

– Igen. Azt mondta nem jön vissza, csak a diploma után. Kiderült, hogy az ösztöndíja a teljes képzési időt fedezi, és nem csak fél évre ment. Miért hazudott? Egész idő alatt erre készült... De miért?

– Azt hiszem, erre a kérdésre te jobban tudod a választ, mint én – mosolygott rám szelíden Nicholas. Pillantásába gyengédség és szerelem vegyült. Találkozott a pillantásunk, és mindketten tudtuk, hogy mi volt az ok, amiért a barátnőm hazudott nekünk.

De akkor is beszélnem kellett vele. Az a baljóslatú megérzés még mindig nem szűnt meg a mellkasomban, szinte fojtogatott. Hallani akartam, hogy minden rendben, hogy jól van.

– Fel kell hívnom. Nem érdekel, hány óra van.

– Kicsim, nyugodj meg. Ne kapkodd el. Talán nincs semmi gond. Hívott volna, ha másképp lenne, ebben biztos vagyok.

– Én már nem, Nicholas.

– Akkor hívd fel, és tisztázd vele. Nekem most sajnos el kell mennem, sürgős hívást kaptam az irodából. Nem gond?

– Persze, hogy nem. Menj csak.

– Megleszel? – faggatott továbbra is kételkedve, közben felállt, és hozzám sétált.

– Igen, Drake itt lesz velem. Nem lesz semmi baj.

– Sietek. – Nicholas lehajolt, gyöngéden megcsókolt, majd Thomas kis fejére szorította az ajkát, mielőtt az előszobába ment volna. Felvette a kabátját, majd még egyszer visszanézett rám, mielőtt távozott volna. Alig csukódott be utána az ajtó hallottam, hogy valaki végighalad a tornácán az üvegajtó felé.

– Ajánlom, hogy levedd a bakancsod, mielőtt bejössz! – szóltam ki, majd felálltam, és elindultam az emeleten lévő babaszoba felé. Drake úgy követett, mintha az árnyékom lenne. – Drake, előkészítenéd a számítógépet, kérlek?

– Mihez?

– Egy híváshoz Londonba.

Drake egy pillanatra megdermedt, és enyhén elsápadt. Hamar úrrá lett az érzéseim, de láttam, ahogy átsuhan valamilyen árnyék a szemén. Mint egy kísértet.

– Azonnal – felelte kurtán, majd távozott.

Hozzáláttam, hogy tisztába tegyem Thomast. Azért kellett a katona segítségét kérnem, mert a házból csak ellenőrzött, biztonságos vonalakon lehetett bárkivel is beszélni – Nicholas ragaszkodott az elővigyázatossághoz –, vagyis egy sor parancsot és műveletet kellett elindítani a gépen, amihez én nem értek. Mire befejeztem, Drake már vissza is ért.

– Kész.

– Köszönöm.

Thomasszal a karomon átmentem a dolgozószobába, leültem a monitor elé, majd az egyik programon át tárcsáztam Lilyan gépét. Körülbelül este kilenc lehetett most Londonban, ami azt jelentette, hogy Lily biztosan a házi feladatai fölött görnyed, mint mindig. Vártam. A program csengett. De nem érkezett válasz. Kezdtem egyre türelmetlenebb lenni, és minden egyes csörrenéssel csak tovább nőtt az aggodalmam. Vajon mi történhetett?

– Nem veszi fel – jelentettem ki a nyilvánvalót.

– Talán elment valamelyik barátjához – vont vállat Drake, de láttam megfeszülő izmain, hogy ő sem olyan nyugodt.

– Talán – mondtam kétkedve. – De mindketten tudjuk, hogy soha nem megy sehova.

– Változtak a szokásai. Talán... akadt valami fiú az életében.

– Nem – ráztam meg a fejem. Ösztönösen éreztem, hogy valami nincs rendben. – Baj van, Drake, érzem.

Már éppen leállítottam volna a hiábavaló hívást, mikor valaki felvette. Egy szőke fej bukkant fel a webkamera előtt. Mitchelle, Lily lakótársa.

– Á, te vagy Savannah, igaz? – kérdezte, és barátságos mosoly ült ki az arcára.

– Igen, Lily ott van?

– I... Ó... Hát... Lilyan. Sajnos ő most nem tud idejönni. De amint... ő... felébred, megmondom neki, hogy hívjon vissza.

– Várj, Mitchelle! – mondtam, mielőtt lekapcsolta volna a programot.
– Valami gond van?

– Gond? Itt? Dehogyan – nevetgéltem zavartan. – Esik az eső, ennyi az egész. Csak buliztunk, és Lilyan túl sokat ivott. Kutya baja sem lesz holnap reggel, legfeljebb a másnaposság és a fejfájás. – Éreztem, hogy Drake megmozdul a hátam mögött, a belőle áradó nyugtalanság és feszültség még jobban ráerősített a rossz előérzetemre. Mitchelle szeme felé villant. – Ó, helló nagyfiú ott hátul a sötétben. Nem látlak valami tisztán, de le merném fogadni, hogy te vagy az a bizonyos Drake. Sokat hallottam már rólad. Naaaagyon csúúúnya rossz kisfiú voltál – bigygyesztette le a száját a lány.

Felvontam az egyik szemöldököm. Oké, ezek tutira nem voltak józanok, legalábbis ő biztosan nem. Így eldöntöttem, elejét veszem a katasztrófának.

– Ha Lil magához tér, kérlek, szólj neki, hogy hívjon fel. Életbevágó.

– Azt meghiszem – morogta a szőke lány ezúttal sokkal józanabban, tekintete elsötétült. Mielőtt még tovább kérdezősködhettem volna gyorsan mosolyt erőltetett magára, búcsút intett, és megszakította a hívást.

Összenéztünk Drake-vel. Abban egyetértettünk, hogy akármi is folyt Londonba, nem csupán a másnaposságról volt szó. És a tudat egyikünket se nyugtatta meg. Főleg a férfit nem. Tudtam, hogy ha nem rám kellene vigyáznia, talán már rég repülőre szállt volna, hogy megnézzze, jól van-e Lilyan.

– Sajnálom – mondtam neki, de nem reagált. Leolvashatatlan volt az arca, mint mindig. Sarkon fordult, de mielőtt kiment volna a szobából, még hátravetette a válla felett.

– Odakint leszek, ha szükséged lenne rám.

Bólintottam, de ő ezt már nem várta meg. Lement, hallottam az üvegajtó hangját, ahogy félretolta, majd az ismerős lépteket a tornácon. Visszafordultam a monitor felé. Gáz volt odaát, és ki fogom deríteni, hogy mi. Holnap első dolgom lesz felhívni a barátnőm. Akármilyen másnapos is lesz, beszélnem kell vele. És tisztában voltam vele, hogy nem fogja megtenni az első lépést, nem hív vissza, nekem kell intézkednem.

3. fejezet

Lilyan

– Oké, leráztam őket, most mi lesz? – fordult felém Michelle. Láttam a tekintetén a rosszállást, de most kivételesen nem adtam neki igazat. Talán egy kicsit. Tudat alatt. A következő percben barátnőm szomorúan elmosolyodott, és aggodalom uralkodott el a vonásain. – Pocsékul festesz.

– Tudom. Ezért kértem, hogy segíts. Ha meglátnának így...

– Nem titkolhatod előlük örökké, Lilyan. Az ég szerelmére – tárta szét a karját –, meg akartak ölni! Ha az a fickó nem ér oda időben...

– Tudom, tudom. Nem kell mondanod. Már alulról szagolnám az ibolyát – borzongtam meg, és megdörzsöltem a szemem. Rossz ötletnek bizonyult, mert azon nyomban feljajdultam a belém hasító fájdalomtól. Michelle óvatosan átkarolt, én pedig felszisszentem.

– Bocsánat – kért elnézést, és a konyha felé indult. – Hozok egy kis teát.

Ezt az időt arra használtam, hogy újra átgondoljam a velem történeteket. Lelki szemeim elől eltűnt a lakásunk nappalija, helyét átvette a bűzös mellékutca képe.

Emlékeim még homályosak voltak, de kezdtem egyre tisztábban látni magam előtt az este eseményeit. Rosszul voltam a tömegben, a füledt szórakozóhelyen, ezért ki akartam menni levegőzni egyet. Mikor kiértem kicsit arrébb mentem, el a bejárattól és a kidobók feszélyező pillantásától. A gyomrom szüntelenül bukfencezett, a fejem pedig kavargott. Mintha felszálltam volna egy körhintára, amivel nem csak hogy nem jutok sehová, még meg se akar állni.

Aztán meghallottam a hangokat. De bár ne követtem volna őket!

Behunytam a szemem, összeszorítottam az ajkam, a gyomrom görcsbe rándult az emlékre. Úrrá lett rajtam a remegés pont úgy, mint akkor. A kidobók már nem láhattak, a beugró utca felé indultam. A hangok felerősödtek, így belestem. És kővé dermedtem. Szinte azonnal felmértem a helyzetet, majd miután menekülni akartam még emlékszem, hogy elestem. Homlokráncolva próbáltam felidézni a jelenetet.

A sebhelyes, üvegszemű fickó előrántott egy kést. Arcára vérfa-gyaszító mosoly ült ki. Biztosra vettem, hogy megöl. Teli torokból sikoltottam, de senki nem érkezett a megmentésemre. Nyöszörögve, négykézláb másztam a sarok irányába, ahol, ha szerencsém van, a klub két gorillája már megláthat. Ekkor azonban egy második pár cipőbe ütköztem. Mikor felnéztem tudtam, hogy a sebhelyes társát látom. De az arcát már nem tudtam felidézni, mert az első ökölcsapás lesújtott rám, mielőtt megnézhettem volna alaposabban. Az ütéstől hátra tántorodtam, és ültömben a falnak ütköztem, majd egy újabb ütés ért jobb felől, ezúttal egy tárggyal. Éreztem, hogy valami meleg folyik végig az arcomon, a látásom elhomályosult, talán még az eszméletem is elvesztettem egy pillanatra.

Éreztem az egyik férfi bűzös leheletét az arcomon, hallottam izgatott beszélgetésük. Rémület jeges érzése kúszott a torkomba. Biztos voltam benne, hogy végeznek velem.

Ekkor mintha változott volna valami. Ideges sustorgást hallottam, majd néhány perccel később tompa puffanásokat, lépéseket. Valaki le-térdelt mellém, mondott valamit, de nem értettem. Egy gyengéd érintést éreztem az arcomon, majd valaki felemelt. Mire meghallottam a tömeg és a mentőautó szirénájának zaját, már alig voltam tudatomnál.

– Lilyan – hallottam Mitchelle aggódó hangját átszüremelni az emlékeken. Tágra nyílt kék szeméből sugárzott az aggodalom, ahogy engem figyelt.

– Jól vagyok – próbáltam megnyugtatóan rámosolyogni. – Minden rendben, csak elragadtak a gondolataim.

– A kórházban kellett volna maradnod – bosszankodott a barátnóm.

– Nem. Tényleg rendben leszek, miután aludtam. Semmi komoly bajom nem történt.

– Semmi komoly? – vonta fel a szemöldökét Michelle, és csípőre tette a kezét. – Nyilván nagyobb ütést kaptál, mint gondoltam. Kezdjük azzal, hogy majdnem meghaltál.

– De nem így történt – sóhajtottam fel türelmetlenül.

– Két bordád megrepedt, a csuklód eltört, az egyik szemed háromszorosára van dagadva, a fejedet négy öltéssel varrták össze, és ugyan már, néztél tükörbe mostanában? Holnapra tele leszel kék-zöld foltokkal, ki tudja, hol dagadsz még meg, ráadásul nem kizárt, hogy agyrázkódásod van. Ha hagyta volna, hogy az orvosok...

– Nem. Elboldogulok – álltam fel, remélve, hogy megérti, számomra le van zárva a téma. – Az orvosok azt mondták, nincs agyrázkódásom.

– Nem hiszek nekik. – Michelle nem értette meg a célzást. Velem egy időben pattant fel a kanapéről, és esdeklő pillantást vetett rám. – Kérlek!

– Jól vagyok. Csak le szeretnék feküdni – sóhajtottam fáradtan. – Köszönöm, hogy segítettél. – Megszoritottam a kezét, majd elindultam a szobám felé az emeletre. A lépcső aljáról Michelle még utánam szólt.

– Tudod, hogy a legtöbb sérülésed még jó néhány hétig látszani fog. Nem titkolhatod előlük örökké.

Sajnos tisztában voltam vele, hogy igaza van. Nem tudom őket örökre kímélni ettől. De megpróbálhatom. Nem muszáj beszélnem velük. Írhatnék e-mailt, hogy túlságosan el vagyok foglalva. Talán békén hagynának egy ideig. Telefonon nem tudnánk beszélni Savannah-val, mert mióta összeházasodott Nicholasszal, szinte megközelíthetetlen. De legalább tudom, hogy vigyáz rá és a gyerekekre. Ha pedig Savannah keres, csakis a számítógépen teszi. Ha viszont nem lát... gyanakodni kezd, és őt nem tudom átverni. Vagyis az egyetlen megoldás az marad, ha egy ideig kerülöm.

Bezártam a hálósobám ajtaját, bementem a közös fürdőbe a két szoba között, majd a Mitchelle felőli ajtót is bezártam. Lassú, óvatos mozdulatokkal elkezdtem levetkőzni. A gipsz súlya lehúzta a kezem. Ránéztem, és könny szökött a szemembe. Beugrott egy kép, ahol a sötét, mocskos földön kúszom, miközben támadóim nevetve követnek. Egyikük rátaposott bakancsával a kezemre, mikor egy üvegszilánkért nyúltam. Hallottam a szörnyű reccsenést, és ez jobban letaglózott, mint a fájdalom. Felröhögtek, ahogy erőtlenül felüvöltöttem.

Miért nem hall senki? Miért nem vesznek észre?

Ilyen gondolatok cikáztak a fejemben. Miért nem segít senki?

Makacsul ellenálltam, nem hagytam, hogy magam alá gyűrjenek az emlékek. Óvatosan végighúztam a kezem a jobb oldalamon, összerándultam, ahogy a két repedt bordát érintettem. Végignéztem magamon az egész alakos tükörben. Jól mondta Mitchelle, sok helyen már most elkezdtek mutatkozni a kék foltok. Számptalan zúzódás, kés okozta vágás, valamint seb borította a testem, nagy részüket nem is emlékeztem, hogy szereztem. A szemem meg volt duzzadva, a homlokomon kötés éktenkedett a kés nyele által okozott mély seb felett. Odanyúltam, és öszszereztem. De nem azért, mert fájt, hanem az emléktől.

Beálltam a zuhany alá, vigyázva, hogy törött kezem ne érje víz. Hideg víz zúdult rám, igyekeztem felejteni. Mikor nem ment elzártam a csapot, lekuporodtam a sarokba, és zokogtam. Mitchelle kétszer is kopogott az ajtón, majd feladta és magamra hagyott bánatomban. A rémület, hogy még nincs vége, egész este kísértett, és a nyomomban járt.

Vagy egy órával később erőt vettem magamon, kinyitottam mindkét ajtót, magamra vettem egy pólót, és lassan az ágyra feküdtem. Felnyögtem, mert még a legegyszerűbb mozdulattól is fájdalom cikázott át a mellkasomon.

Köhögtem egyet, majd néhány óra múlva nyugtalan álomba sírtam magam. Rémálomba.

Újra ott voltam a kis utcában, a sebhelyes fickó kajánul vetette rám magát, és a kezében lévő kést a vállamba mélyesztette. Felsikoltottam,

kinyitottam a szemem, és felültem, hogy szemügyre vegyem a kés hegyének nyomát a vállamon, a kötés alatt. A folyosón fény gyúlt, mely átszüremlett az ajtó alatti résen, majd Michelle szőke feje bukkant fel mögöttem.

– Jól vagy? – kérdezte, és odajött hozzám. Megráztam a fejem, és hagytam, hogy a remegés és a zokogás újra feltörjön belőlem. Michelle óvatosan átkarolt, a hátam simogatta, és addig csitítgatott, míg alább nem hagyott a pánikom. Éreztem, hogy ő is enyhén reszket, de nem akarta, hogy lássam rajta, mennyire fél.

Egész este mellettem volt, belé kapaszkodtam, mert abban a pillanatban úgy éreztem, csak ő tart engem a valóság talaján, csak ő gátol meg attól, hogy végleg darabokra törjek. Mikor a hajnal első sugarai beszöktek a redőny résein át a szobába, Michelle és én egymásra néztünk. Az ágyon feküdtünk egymással szemben, némán figyeltük a másikat, az ő szeme is enyhén megduzzadt és vöröslött a kiejtett és még ki nem ejtett könnyektől. Ahogy feküdtünk ott, kimondta azt, ami egész este nem hagyott engem sem nyugodni.

– Itt az ideje, hogy szólj valakinek, nem? Tudod, hogy segíthetnének – jegyezte meg halkan. Ő volt az egyetlen, akinek meséltem Nicholasról és a bandájáról. Megtartotta a titkom.

– Tudom – suttoztam rekedten, könnyes arcom a párnámba fúrtam. Tisztában voltam vele, hogy mit kéne tennem, de azzal is, mi lenne a következménye.

Magamban átgondoltam a lehetőségeim, azonban nem volt belőlük túl sok. Végül arra a döntésre jutottam, hogy csak abban az esetben riadóztatom a teljes New Yorki maffiát, ha úgy tűnik, hogy továbbra is veszélyben forog az életem. Azt hittem, így Michelle-t is elnémíthatom, valamint a teher alól is kibújhatok. Ugyanis meg akartam magam győzni – több-kevesebb sikerrel –, hogy örökre magam mögött tudhatom a tegnapi borzalmas éjszakát.

Józanabbik, jogász felem viszont tisztában volt vele, hogy a támadóm még odakint van, és igencsak az útjában állok, mivel szemtanúja

voltam egy férfi meggyilkolásának. Ráadásul egyiküket képes vagyok felismerni. Akárhonnan közelítettem is meg a dolgot be kellett látnom, hogy mindenképp rosszul áll a szénám.

Felsőhajtottam, és kinéztem az ablakon át az utcára.

Csak elodázom a lehetetlent, de képtelen vagyok szembenézni egy bizonyos személlyel. Tulajdonképpen miért is strapáljam magamat miatta? Fél évig nem is kerestt. Csak én vágyakoztam utána, ő viszont szemmel láthatóan gyorsan elfelejtett. Kit akarok becsapni? Az életem egy tragédia. Valószínűleg a szeme sem rebbenne meg, ha így látna. Mégis...

Nem volt erőm lerombolni a reményeim. Ha csak egy halvány esélyem volt is...

Nem tudtam szembesíteni magam azzal, hogy Drake-et talán egyáltalán nem is érdeklek. Maradjak inkább tudatlan... életveszélyben, semmint darabokra törjem a szívem. Előbbivel meg tudok birkózni, Drake Sanders közönyével azonban nem.

Jól döntöttem, bizonygattam magamnak. Délelőtt vásárolni mentünk Mitchelle-lel, és majdnem sikerült meggyőzőnöm magam. Azonban délután...

Tudtam, hogy baj van, amint megláttam a feltört ajtót. Mitchelle habozás nélkül hívta a rendőrséget, én nem törődtem azonban a figyelmeztetésével. Valami megmagyarázhatatlan okból tudtam, hogy a tettes már nincs benn.

Beléptem az előszobát uraló káoszba. Mindenütt törött üvegek, rongycsfatok, szétszórt dolgok. A pusztítás felbecsülhetetlen mértékű volt, szinte alig maradt valami épen. Vagy figyelmeztetésnek szánták, vagy támadóm türelmét veszítette, mikor nem talált itthon.

Valami érthetetlen okból azonban a laptop a nappaliban sértetlen maradt. És mintha a sors keze lett volna, ebben a pillanatban meghallottam az ismerős-rettegett csengést. Nagyot nyelve fordultam a képernyő felé, nem emlékeztem, hogy bekapcsolva hagytam volna. A szívem nagyot dobbant, a szám kiszáradt, elakadt a lélegzetem. Vettem egy pillantást

Mitchelle-re, aki utánam jött, és ellentmondást nem tűrő, komor tekintettel nézett vissza rám. Újra a gép felé fordultam.

– Most vagy soha – motyogtam magam elé, és odasétáltam, hogy fogadjam életem legmeghatározóbb hívását.

4. fejezet

Drake

Becsaptam magam mögött az ajtót, leviharzottam a nappaliba, és félretoltam az üvegajtót, mely jelenleg az egyetlen akadály volt köztem és a friss levegő között. Amint odakint voltam az egyik hatalmas fához mentem, nekítámaszkodtam úgy, hogy a házból ne lehessen látni, behunytam a szemem és vettem egy nagy levegőt. Vártam, hallgattam a természet máskor rettenetesen idegesítő hangjait, de mindhiába. Képtelen voltam megnyugodni. Pont, mint azon a végzetes éjszakán, mikor először kísértem haza Lily-t.

– A francba! – mordultam fel, és dühösen a fába vágtam az öklöm. – Rohadt életbe! – üvöltöttem, majd a kéregre hajtottam a fejem, erősen az ajkamba haraptam, míg meg nem éreztem a kiserkenő vér ízét a számban. Újra magam előtt láttam azt az éjszakát. Az ártatlanságát. Hogy mennyire csábító volt kipirult arca, telt ajka. Újból a fába öklöztem. Picsába!

Ellöktem magam a fától, de az akkor történtek tovább kínoztak. Akkor hagytam, hogy eluralkodjon rajtam a vágy. A kíméletlen sóvárgás, mely azóta kísértett, hogy először megláttam. Egy istenverte gyerek volt még! És mégis akartam őt. Önző voltam. Úgy támadtam rá, akár egy vadállat. Megtorpantam, és csupasz kezemre néztem. Szinte láttam a hozzá tapadó vért. Igen. Állat. Ez a legjobb szó rám. Egy szörnyeteg vagyok, aki egyszer azt hitte, hogy végre megtalálta a boldogságot. Aki úgy gondolta, a szépség az övé lehet, aki úgy vélte képes szeretni, és méltó arra, hogy szeressék.

Mekkorát tévedtem. És ez egy életbe került.

Igen, indultam céltalanul előre, miközben nem vettem le a tekintetem a tenyeremről. Alexandra vére az én lelkemen szárad. Én voltam a hibás. Ezért is nem lett volna szabad akkor este megtennem azt, amire végül vágyam késztetett. Jobb is, hogy Lily elmenekült tőlem, és nem maradt a közelemben. Bizonyára ő is megérezte bennem a gonoszt. A halál járt a nyomomban, mindenkit, akit szerettem elvett tőlem. Kivéve...

– Matthias... – suttogtam, és éreztem, hogy indulataim fokozatosan alábbhagynak.

A kisfiam volt az egyetlen, akinek a jelenlétében sosem ragadott magával az örület. Attól a pillanattól fogva tudtam, hogy ő fog végleg megszeliđíteni, hogy ő fogja a boldogságom teljessé tenni, mikor először a kezembe adták a kórházban. Még most is magam előtt látom milyen aprócska volt a karjaim között, milyen törekenynek tűnt. Ahogy rám emelte sötét kis tekintetét tudtam, nem hagyom, hogy bármi baja essék. Mégis megtettem...

Alexandra öngyilkos lett, mikor Matthias még csak két éves volt. Elvettem tőle az anyját. Mire hazaértem már halott volt. Nyitott szemmel hevert a nappali közepén egy halom gyógyszer közepette. Matthias a járókában ült, és az anyját nézte. Azonnal hívtam a mentőket, de már késő volt. Azt mondták, a feleségem már órák óta halott volt. Csak hálát adhattam az égnek, amiért Matthias nem fért hozzá a gyógyszerekhez. De azóta sem fogtam fel igazán... A főnk előtt végzett magával. Miattam. Matthias pedig egy szót sem szólt a történetek után.

Már-már azt hittem, talán autista, néha épp úgy ringatta magát. Eleinte nem nézett rám. Bizonyosan ő is tudta, hogy én okoztam a fájdal-mát. Azért, hogy megvédjem magamtól, és a nyomomban járó haláltól, végül elrejtettem egy megbízható embernél, és mindenki elől eltitkol-tam a létezését. Persze Nicholas, és néhányan az emberei közül tudták. De bennük megbízhattam. Ők mindenkinél jobban megértették az indo-kaim. Le kellett mondanom a kisfiamról, de így volt helyes. Az ő érde-kében.

Természetesen gyakran meglátogattam, hetente egyszer felhívtam, és láttam rajta, hogy örül nekem. De nem szólt egy szót sem soha. Négy év telt el Alexandra halála óta, mégsem voltam képes közel kerülni a gyermekemhez. Sőt, a szakadék csak egyre nőtt közöttünk.

Elővettem a mobilt a zsebemből, és tárcsáztam azt a bizonyos számot. A negyedik csengetésre valaki felvette, de nem szólt bele. Hallottam a szaggatott lélegzetet a vonal túlsó végén. Lehunytam a szemem.

– Szervusz, Matthias. Milyen napod volt? – Nem érkezett felelet, bár őszintén szólva, alig számítottam rá. – Nagyon hiányzol nekem. Hamarosan meglátogatlak, rendben? Szeretnél valami ajándékot? Mit vigyek? Megveszem azt a plüssmackót, ami a legutóbb annyira tetszett, mit szólsz? – A szavak már szinte automatikusan ömlöttek belőlem. Már az örömmel töltött el, hogy meghallgat, hogy hallja az apja hangját. Csak remélni tudtam, ha egyszer készen áll rá, felel nekem. Hallgattam az egyenletes szuszogást. – A papának most mennie kell, kisfiam. De hamarosan találkozunk, ígérem.

Letettem a telefont, de még hosszú percekig meredtem a képernyőre. Visszafojtottam magamban a fájdalmat és az ürességet. Egy szörnyeteg vagyok, és jobb, ha Matthias nem tölt velem sok időt. Talán gyermekként mégsem értette igazán, hogy én öltem meg az anyját, de néhány év múlva kérdezősködni kezd, és magától is összerakosgatja majd a darabokat. Legalább már beszélt, de sokszor, mint most is, csak hallgatott. Máskor azonban elhallgattatni sem lehetett. Erőtlenül elmosolyodtam.

– Így jobb mindenkinek – győzködtem magamat.

– Hogyan? – hallottam meg egy kedves hangot a hátam mögül. Savannah állt a fa túlsó oldalán, kedvesen mosolygott rám, de láttam a tekintetén az aggodalmat. – Ha itt rejtőzöl és búslakodsz magadban? – Leereszkedett mellém a fa tövébe, térdét felhúzta és átkarolta maga előtt. Ez alatt a három év alatt kész nő lett belőle. *Ahogy a barátnőjéből is*, szólalt meg egy hang a fejemben. Keserűen nyeltem egyet, és újra a lábam elé meredtem. – A kisfiaddal beszéltél? – kérdezte Savannah, és ábrándozva felsóhajtott. – Nem tudom, hogyan bírod. Csupán néhány

órája nincsen velem a zajos csapat, és máris sérti a fülem a csend. Rettenetesen hiányoznak.

– Tudom – mondtam halkán, kissé ridegebben, mint szerettem volna.

– De a fiamnak így a legjobb. Matthias a mindenem, és bármit megtennék, hogy megvédjem.

Savannah eltűnődve méregetett, majd újra az udvar felé fordult.

– Valami nincs rendben, igaz? – Értetlenül ráncoltam a homlokom, mire vállat vonva folytatta. Kezébe vett egy gallyat, és szórakozottan rajzolgatni kezdett a földbe. – Bizonyára csak túl sokat képzelek a dolgokba. De... itt az a nyugtalanító érzés. Tudom, hogy valami nincs rendben Lilyvel. Nem rá vall, hogy így leigya magát. Nem tudom róla elképzelni. És a barátnője viselkedése is gyanús volt. Mintha... Mindegy. Biztosan csak képzelődöm. De nem hagy nyugodni a dolog.

– Nem csak te érzel így – mondtam neki halkán. – De majd beszél róla, ha úgy érzi, itt az idő.

Ekkor Savannah komor arccal felém fordult, és feltette az egyetlen kérdést, ami miatt azt kívántam, bár ne szólaltam volna meg. – Történt köztetek valami, igaz? Négy évvel ezelőtt. Egyikőtök se mond semmit, de biztos vagyok benne.

Nem kérdezett, mert tudta, hogy amúgy sem válaszolnék, így csendben maradtam. Lilyan okkal nem mondta el neki, és talán így is kellett lennie. Lily megtette az egyetlen dolgot, amire én képtelen voltam. Távolságot teremtett közöttünk. Egyértelmű jele annak, hogy látni sem akar. Ezért türtőztettem magam, és nem mentem utána. Bármennyire nehéz is volt. De, ha arra gondoltam, hogy talán történt vele valami... hogy bántották... Egy óceán sem választhatott volna el attól, hogy megóvjam minden rá leselkedő veszélytől. Tudtam, hogy a baj első jelére ugranék. Ugyanakkor... miért vagyok még itt?

Leráztam magamról az érzéseket, és megkeményítettem magam. Nem kért a segítségemből. Bármennyire is vágytam rá.

Felkaptam a fejem, és ökölbe szorítottam a kezem. Majdnem összeroppantottam a telefont, amit még mindig szorongattam. Miért is nem

gondoltam erre? Nem akar látni. Ezért hazudozott a barátnőjének, és ezért nem lépett a kamera elé. *Mert tudta, hogy ott vagyok.* Engem került. Csupán engem nem akar látni.

– Minden rendben? – kérdezte Savannah megértőn, de nem tudhatta, mi játszódik le bennem igazából. Vagy mégis? Végigmértem aggódó, tágra nyílt zöld szemét, törékeny alakját. Nem. Bizonyára nem értette.

– Persze. Menjünk be. Nicholas is hamarosan hazaér. Nem szeretnénk, ha megfáznál.

– Ugyan – legyintett mérgesen Savannah. – Az a tökfilkó sokszor úgy bánik velem, mint a hímes tojással. Nem betegszem meg olyan könnyen, és nem vagyok olyan törékeny, mint hiszitek.

– Nem szeretnék kockáztatni, az én fejemet veszi, ha történik veled valami – morogtam, és a ház felé tereltem. A szemét forgatta.

– Ez a ház olyan, mint egy erődítmény. Senki nem juthat be, és amíg itt vagy különben sem eshet bajom.

– Nem szeretnék kockáztatni – ismételt meg, majd betoltam az üvegajtón, rázártam, de én kinn maradtam. Láttam, ahogy dühösen csipőre teszi a kezét, arca kipirult a haragtól, aztán füstölögve felvonul az emeletre. A nap során először nevetni támadt kedvem, de visszafogtam magam. Semmi okom a jókedvre.

Sarkon fordultam, hogy körbejárjak a kertben, és ellenőrizzek mindent. Elvégre testőr voltam. Ez volt a dolgom, nem az önsajnáltság. Nem hagyhatom az érzelmeim felszínre törni. Az katasztrófához vezetne.

Mint akkor este...

Nicholas végül csak két óra múlva érkezett meg. Arca nyüzött és gondterhelt volt. Mikor belépett az ajtón láttam, hogy pár percig homlokráncolva áll az ajtóban, komoran hallgatózik, majd teste lemondóan elernyed, ahogy eszébe jut, hogy a gyerekek pár napig távol lesznek.

– Mi történt? – léptem oda hozzá. Felakasztotta a kabátját, felvette a táskáját, de egyszer sem nézett rám, nem is válaszolt, hanem komoran a nappaliba vonult. Követtem. Sóhajtva lerogyott az egyik fotelba, megmasszírozta az ornyergét, majd rám pillantott.

– Semmi sem úgy jön össze, ahogy szeretném, Drake. Túl sokan szimatolnak utánunk, el kell távolítsam őket az útból, mielőtt eljár a szájuk. Ráadásul az az új banda sem higgad le. Hihetetlen, milyen kitaratóak. Aggódok a következő lépésük miatt. – Megdörzsölte az arcát, majd elgondolkodva mért végig. – Te sem festesz túl rózsásan, barátom. Itt minden rendben? – Aggódó pillantást vetett az emelet felé.

– Igen. Savannah odafenn van, nem történt semmi. Csupán aggódik Lily miatt. Elég különös hívás folyt ma közöttük.

– Felhívta? – ráncolta a homlokát Nicholas.

– Igen, de csak a lakótársa vette fel, aki azt mondta, hogy olyan részeg, hogy nem tud a géphez jönni. Savannah aggódik, hogy történt valami. És ami azt illeti, én is. Savannah még egyszer fel akarja majd hívni holnap.

– Értem – sóhajtott fel Nicholas fáradtan.

– Nyugodtan pihenj le, majd én ügyelek mindenre. Savannah már biztosan vár.

– Drake, egész nap talpon voltál.

– Nem baj, úgysem tudnék aludni – vettem elejét a vitának. – Te viszont nálam is szarabbul festesz, ha szabad ilyet mondanom – mosolyodtam el gúnyosan.

– Ezt megjegyzem, barátom – vont a szemöldökét Nicholas, majd fáradtan felvonszolta magát az emeletre. Kiléptem a hideg éjszakába, és felkészültem a nyugtalanító gondolatokra, melyek egész este aggasztanak majd.

5. fejezet

Drake

Másnap reggel magam sem tudtam, hogy pontosan miért mentem fel az emeletre, és nyitottam be a szobába, ahol Savannah éppen a barátnőjével készült beszélni. Miért is érdekelné engem, hogy kivel volt az éjjel, hogy mit csinált? Akárhogyan is néztem, egy átkozott gyerek volt. És Nicholasszal ellentétben, én nem tudtam volna megóvni őt. Én magam lettem volna a legnagyobb ellensége.

Mégis azon kaptam magam, hogy halkán belépek, behúzódok az árnyékba, és várok. Minden izmom megfeszült, mintha csak küzdelemre készültem volna. Ugyanakkor ez egy kiegyenlítetlen harc volt. Abban a pillanatban tudtam, hogy vesztettem, mikor meghallottam a lélegzetvételét a hangszóróból. Még meggondolhattam volna magam. Sarkon fordulhattam volna, de valami megmagyarázhatatlan erő a helyemen tartott.

Francokat, csupán gyengébb voltam, mint azt először feltételeztem.

Pár másodperccel később megláttam az arcát a képernyőn. Őszinte mosoly jelent meg az arcán, mikor meglátta Savannah-t, én azonban csak még feszültebb lettem. Valami nem stimmelt. Vonásai feszültségről és fáradtságról árulkodtak, és a testtartása arra utalt, hogy rejteget valamit. Sosem fordult egészen a kamerával szemben, és különös árnyékok voltak az arcán. Néha idegesen fészkelődött, olykor hátra-hátralesett a válla felett. Savannah nem vette észre különös viselkedését, Lily pedig láthatóan engem nem fedezett fel. Vagy talán csak úgy akart tenni, mintha elkerülte volna a figyelmét, hogy ott állok a sarokban. Talán ez volt az, ami bosszantott, és emiatt képzeltem nyugtalanító dolgokat a háttérbe? Vagy egyszerűen csak látni akartam rajta valami jelet,

hogy épp annyiszor gondol rám, hogy épp annyira vágyakozik utánam, mint fordítva. Talán sértette a büszkeségem, hogy szemmel láthatóan jobban birkózott meg nálam a helyzettel.

– A gyerekek? – kérdezte Lily mosolyogva, és tekintetével a szobát fürkészte. Ekkor vett észre. Mosolya enyhén megremegett, farkasszemet néztünk pár pillanatig, aztán feszülten visszafordult Savannához, aki mintha nem is látta volna a közbjátékot. – Kérlek, mondd, hogy itt vannak valahol! Úgy hiányoznak!

– Sajnos a héten anyánál vannak. A kicsi Thomas maradt csak, vele még nem is találkoztl. Nekem is hiányoznak, annyira furcsa ez a csend.

– Gondolom. Különben minden rendben nálatok? Olyan régen beszéltünk, sajnálom, hogy tegnap csak úgy leráztalak, vagyis Mitchelle... Valami... közbejött, és igazából ma se tudok sokáig maradni. Sajnálom, hogy nem szóltam mostanáig, hogy Londonban maradok, gondolom már beszéltél anyával – hadarta Lily egy szuszra, közben idegesen pillantgatott a háta mögé. Résnyire szűkült szemekkel próbáltam kivenni valami furcsa alakú árnyat a háttérben, de mintha ráérezett volna, mindig arrébb araszolt, hogy takarja a szobát.

– És halljam, mi is jött tegnap közbe? – mosolyodott el Savannah, de láttam, hogy megfeszül. Ezek szerint az ő figyelmét sem kerülte el Lily különös viselkedése, csupán nem tette szóvá. Biztosan úgy gondolta, hogy én váltottam ki belőle. – Van esetleg valami udvarló a dologban? Bizonyára ez volt az az alapos indok, ami miatt nem fogadtad a hívásom.

Most én húztam ki magam. Lily pillantása találkozott az enyémmel, csak figyelt, és óriási erőfeszítembe került, hogy megőrizsem a hidegvérem. Valami furcsa csillan a szemében, de gyorsan elrejtette előlem. Vajon mit akart ezzel mondani? Hogy esetleg én szólaljak meg? Azt még sem mutathattam ki neki, mennyire fontos nekem a válasza.

Habozott, majd Savannához fordult és kényszeredett mosollyal válaszolt a kérdésére.

– Nincs. Jelenleg nincs.

Éreztem, hogy elszáll a tagjaimból a feszültség, de csupán egyetlen röpke pillanatra tapasztalhattam meg a megkönnyebbülés érzését. Ugyanis ekkor a szobába masírozott az a szőke lány, Lily lakótársa. Mitchelle vagy hogy hívják. Nem nézett a képernyőre, aggodalmas tekintetét Lilyre szegezte.

– Itt vannak – hangsúlyozta és jelentőségteljesen felénk bökött a fejével. – Beengedhetem őket?

– Én... Igen, csak várj egy pillanatot – túrt Lily idegesen a hajába. Ezúttal Savannah mögé álltam. Lily a szeme sarkából követte a mozdulatom, és megnyalta az ajkát.

– Mi a baj, Lily? Vendégek? – tette fel Savannah az ártatlan kérdést. Hogyan tud ilyen higgadt maradni? Éreztem a testéből áradó feszültséget, de semmit nem mutatott ki ebből.

– Nem... Igen. Vagyis... olyasmi. Most mennem kell...

Határozott kopogás hallatszott a boltív felől. Mindkét lány oda kapta a pillantását, de nem mozdultak. Újabb kopogás, ezúttal hangosabban.

– Miss Rivera. Patrick nyomozó vagyok. Beszéltünk telefonon.

– Nyomozó? Feltételezem nem az udvarlód – mondta keserűen Savannah, és szúrós tekintetét a barátnőjére villantotta. Lily behunyta a szemét, majd megdörzsölte a halántékát.

– Oké. Nyugalom! Mitchelle, te engedd be az urakat. Te meg... Várj egy pillanatot – fordult felénk, de csak Savannahhoz intézte a szavait. Elsietett, majd valamitől kivilágosodott a helység. Eddig fel sem tűnt, hogy félhomály volt a nappaliban.

– Te jó ég! – suttogta Savannah, mikor elének tárult a szoba berendezése. Vagyis, ami maradt belőle.

Megmarkoltam Savannah székének a támláját. A „Te jó ég” nem fejezte ki eléggé azt, amit én éreztem. Hagytam, hogy az agyam feldolgozza a látottakat. A törött bútorokat, üvegeket, a szanaszét heverő tárgyakat. Az igazi sokk azonban akkor ért, amikor Lily óvatosan visszarászolt a kamera elé. Hallottam, hogy Savannah felszisszen. Vagy az

én voltam? Úgy megszorítottam a fatámlát, hogy az reccsenve tiltakozott, de csak megrepedt, még nem tört el.

– Lily. Mi történt? – suttogta Savannah, és vakon hátranyúlva megszorította a kezem.

– Ha azt mondom, hogy vacakabbul fest, mint ahogy érzem magam, úgysem hiszed el, ugye? – nevetgélt idegesen a lány.

– Ha már belekezdted, mondd el nekik az igazat! – mordult fel mérgesen Michelle. – Addig én foglalkozom az urakkal. De figyellek!

– Szóval? – kérdeztem élesen. Lily összerendezte, aztán nagy levegőt vett, és folytatta, viszont mindkettőnk tekintetét kerülte.

– Tegnap este tényleg rosszul voltam – kezdett bele. – Mármint a klubban. Nem emlékszem pontosan, hogy mi történt, én csak kimentem levegőzni, aztán meghallottam azokat a különös hangokat, ezért a sikátor felé indultam, hogy megnézzem, ki kiabál, és... és... – Lily teljesen ki volt borulva, ezt az arcán is látni lehetett. Tudtam, hogy ilyenkor önkéntelenül is hadarni, hadonászni kezd. Máskor ezt a tulajdonságát aranyosnak találtam, most csak a bennem dúló haragot fokozta.

– Mit láttál? – vágtam közbe, de tudtam a választ. Lily elhallgatott, majd felém kapta a pillantását, és a szemembe nézett. Kétségbeesést, rémületet és halálos félelmet láttam benne. Néma segélykiáltás. Bármelyik mocsokkal végeztem volna, aki bántani merészelte. – Lily, el kell mondanod nekem, hogy mit láttál – unszoltam gyengéden. Megremegett az alsó ajka, nagyot nyelt és láttam a szemébe gyűlő könnyeket. Szinte elviselhetetlen késztetést éreztem rá, hogy átöleljem.

– Férfiakat – szólalt meg végül elgyötört hangon. Továbbra is engem nézett, de szépen lassan a semmibe révedt a tekintete, ahogy újra átélte az éjszakát. Megremegett a hangja, de folytatta. – Vitakoztak. Nem hallottam, hogy miről, de volt valami a kezükben, amit a földön heverő férfira szegeztek. Nem... nem láttam mit, sötét volt, és nem éreztem jól magam, és...

– Lily! – szóltam rá kedvesen, mikor megint hadarni kezdett. Némán rám szegezte gyönyörű, barna szemét, arca kifürkészhetetlen volt.

– Nem emlékszem, mi történt aztán. Egyikük meglátott, és menekülni akartam, de elbotlottam. – Behunyta a szemét, és homlokráncolva erőlködött, hogy felidézhesen valamit, akármit. Vagy talán azért, hogy felejtsem? – Valaki megzavarta őket, mivel nyilvánvalóan életben vagyok – nevetett fel keserűen. – De nem emlékszem semmire. Már csak a verés eredményét láttam magamon, mikor magamhoz tértem. Roszszabbul festettem, mint most, ezért nem fogadtam a hívást. Tudtam, hogy kiakadnátok. De ne aggódjatok. Semmi bajom a monoklikon kívül.

– A törött bordáról se feledkezz meg – lépett Michelle néhány rendőrrel a helyiségbe.

– Csak megrepedt – javította ki nyögve Lily, és idegesen a mellkasára szorította a kezét.

– Elnézést kisasszony, de ezt a helyszínt is alaposan át kell kutatnunk, aztán egy kollégánk a maga vallomását is felvennie – biccentett felé az egyik férfi.

– Persze. Akkor felmennék az emeletre, hacsak nincs szükségük a gépemre is.

– Azt hiszem, egyelőre nincs.

A kép megremegett, és Lily kissé lehajtotta a monitort, hogy könnyebben át tudja fogni a gépet. Egy pillanatra láttuk a káoszt a ház többi részén is, majd becsukódott egy ajtó, és újra megpillantottuk Lily nyugtalan, zúzódásos arcát.

– Mi történt? – kérdeztem azonnal.

– Semmi. Csak egyszerű betörés. Még körbe kell majd néznünk, hogy mit vittek el. Egyelőre úgy tűnik, hogy semmi nem hiányzik, csak mindent összetörtek. Mire hazaértünk, már ilyen volt a lakás. – Lily próbált közömbösnek tünni, de éreztem a nyugtalanságát és a félelmét. Úgy gondolta a két dolog összefügg, és sajnos nekem is azonnal ez futott át az agyamon. A veszély még korántsem múlt el, ezt ő is tudta. Valami olyasminak volt szemtanúja, aminek nem lett volna szabad.

– Oda megyek. Nem maradhatok egyedül. Visszajöhetnek érted.

– Nem – vágta rá gyorsan Lily, és ismét kiült arcára a rémület. Fájt a gyors válasza, de nem mutattam ki neki. – Nem szükséges. A rendőrség intézi a betörést, ami pedig a másik dolgot illeti... Semmi nem utal arra, hogy bárki is az életemre akarna törni. – De mintha magát győzködte volna. Lily nem volt ostoba. Tudta, hogy azok az alakok be akarják fejezni, amit elkezdtek. Csak belőlem nem kért?

– Lily, aggódom. Szeretném, ha veled lenne valaki. Drake megvédehetne, ha mégis szükség lenne rá – mondta Savannah. – Engedd meg, hogy Nicholas küldjön valakit.

– Nem – rázta meg a fejét Lily, és frusztráltan fújta ki a levegőt. – Ígérd meg nekem, hogy nem küldetek ide senkit addig, míg az életem nem fenyegetik. Kérlek! Amint úgy néz ki, hogy valóban meg akarnak ölni, semmi kifogásom ellene, hogy Nicholas intézkedjen. Addig viszont jobb szeretném, ha nem fordulna fel fenekestül az életem.

– Ez örülség! – mordultam fel dühösen, mire Lily összerezett. – Mire belátod, hogy segítségre van szükséged, talán már késő. Az ég szerelmére, tényleg meg akarod várni, míg ismét rád törnek? Ezúttal talán nem úszod meg egy repedt bordával! – Lily válaszképp lesütötte a szemét, és elpirult. Valamit eltitkolt. Szörnyű balsejtelmem támadt. – Nem csak ennyiről van szó, igaz? Nem csak egy repedt bordáról meg néhány monokliról beszélünk, ugye?

– Lily! – sikkantott fel rémülten Savannah, de a lány nem válaszolt, csak még vörösebb lett. Biztos voltam benne, hogy titkol valamit. Ökölbe szorítottam a kezem tehetetlen dühömben.

Ekkor kinyílt a szoba ajtaja, és az egyik rendőr lépett a szobába.

– Miss Rivera, Patrick nyomozó vagyok, és a vallomását szeretném felvenni.

– Persze. Azonnal – hadarta a lány, és újra Savannah felé fordult. Én a rendőrré néztem, ő pedig viszonzta a pillantásom. – Ígérd meg, hogy nem teszel semmit, míg nem szólok! Kérlek, Savannah!

– Én... Nem is tudom, Lily. Nem vagyok biztos benne, hogy ez jó ötlet.

– Ígérd meg! – sürgette Lily.

– Jó – nyögte Savannah. – Ígérem. De azonnal szólsz nekem, bármi történik.

– Aha – sietett a válaszadással Lily. Kicsit éreztem a kimondatlan „cserkészbecsszó” kifejezést a háttérben, és ettől csak még dühösebb lettem. Esze ágában sincs szólni. – Sziasztok! – És már bontotta is a vonalat, mielőtt bármit mondhattam volna. Hitetlenkedve meredtem Savannáhra, aki talán épp most írta alá barátnője halálos ítéletét.

– Hogy voltál képes belemenni ebbe az örütségbe?! – förmedtem rá.
– Lehet, hogy megölik legközelebb! Hogy voltál képes beleegyezni? Cseppet sem számít neked?

– Természetesen nem érzem én sem jól magam miatta. Nyugalom, Drake, nem fogom megvárni, míg megölik.

– Akkor miért...? – kérdeztem zavartan. Savannah felsóhajtott, mintha egy értetlen gyerekkel beszélgetne.

– Mert ezt akarta hallani. De eszem ágában sincs megvárni, míg túl késő lesz. Talán egy nap hálás lesz nekem, amiért megszegtem az ígéretem, nagyon aggódom miatta.

– Még holnap odautazom. Fütyülök arra, mit mond. Engem nem kötelez semmilyen istenverte ígéret.

– Ne, Drake! – kapta el a kezem. – Csak azt kérem, hogy adj neki pár napot.

– Miért?

– Mert... – Savannah idegesen harapdálta az alsó ajkát. – Mert még emlékszem, hogy az én életem mennyire a feje tetejére állt, mikor felbukkant Nicholas. Mennyire vágytam arra, hogy visszakaphassam a régi életem. Bármit megtettem volna ennek érdekében. Bármit. Ugye érted, mire gondolok? – nézett rám nagy, zöld szemével kétségbeesetten. Természetesen értettem, de ettől még nem volt könnyebb a döntés. Képtelen leszek pár napig tükön ülve malmozni, tudva, hogy bármikor megölhetik Lilyant, én pedig nem tehetek semmit annak érdekében,

hogy megóvjam. Megint megismétlődne, ami akkor régen, és ezt nem lennék képes újra feldolgozni.

– Legyen. Adok neki három napot. Egy perccel sem többet. Aztán az első géppel Londonba repülök, és ebben te sem állíthatsz meg.

– Rendben.

Kiszabadítottam a karom a kezéből, majd sarkon fordultam, és súlyos léptekkel a földszinti teraszajtó felé indultam. Hallottam, hogy Nicholas kocsija megáll a felhajtón, mire úgy ítéltem, itt nincs már rám szükség a továbbiakban. Kinyitottam a hátsó kertkaput, megkerültem a házat, és távoztam. Közben végig éreztem, hogy figyelnek.

Akkor nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. Gondolataim Lilyan kötötte le. De ha akkor megfordulok, talán elejét vehettem volna mindannak a borzalomnak, ami ezek után vette kezdetét.

Sakál

– Mindent úgy tettem, ahogy mondtad – léptem be az irodába, és meghajoltam a Mester előtt.

– Remek. Nem is gyanakodnak?

– Amennyire felmértem, nem. Feltúrtam a házat, mindent összetörtem, ahogy mondtad, aztán eljöttem. A rendőrök már helyszínelnek. Betörésnek minősítették.

– Seholy nem találják meg az ujjlenyomatod, ugye?

Gúnyosan elmosolyodtam. – Ha nem sértelek meg, nem vagyok már újonc. Értek a munkámhoz.

– Igen, ebben az egyben biztos lehetek – nevetett fel a Mester. A földre szegeztem a tekintetem, mivel szigorúan tilos volt ránézni. Általában nem tartottam be a szabályokat, de ezt az egyet kemény lecke alapján jegyeztem meg. Szörnyen nehéz volt megállni, hogy ne emeljem fel a tekintetem. – És mondd csak, mit tervezel következő lépésnek?

– A sakkfigurák már a helyükön vannak. Most már csak el kell intéznom, hogy az ellenfelem úgy lépjen, ahogy én azt elvárom tőle. Ideje, hogy eljátszadazzunk egy kicsit a gyalogokkal.

– Ki lesz az első? – hümmögött a Mester, és hallottam, hogy helyet foglal az íróasztala mögött. A bórszék hangosan nyikorgott, ahogy ránehezedett.

– Természetesen a lánnyal fogom kezdeni. Bevallom, nagy volt rá a kísértés, hogy akkor és ott végezzek vele, mikor alkalmam volt rá. Sosem hittem volna, hogy kapcsolatban áll az Ezüst Sárkányokkal, legfőképp azzal a bizonyos személlyel. De azt hiszem, jobb is így. Még előnyömbre fordíthatom a helyzetet.

– Ajánlom is, hogy ne bukdl el. Különben mérget vehetsz rá, hogy minden egyes nap átkozod a percet, mikor bekopogtál hozzám.

Az már megtörtént, seggfej, morogtam magamban, hangosan viszont egy szót sem szóltam. Vártam. Nem akartam elcseszni az egyetlen lehetőségem, hogy visszavágjak *Neki*. Olyan régóta várom már, hogy beteljesíthessem rajta a bosszúm. A felesége csak az első lépés volt. A gyereket szántam a következő feláldozandó gyalognak, hogy egy utolsó, súlyos csapással végleg megsemmisítsem azt a beképzelt férget. De tett róla, hogy ne találjak rá. Most viszont...

A szerencse rám mosolygott, és talán újra fogást találhatok rajta. Ez a lány lesz a kulcs hozzá, érzem. Ezúttal nem állok majd meg egynél. Mindenkit el fogok pusztítani, aki közel áll a szívéhez. És *Ő* egyáltalán nem az a jégcsap, aminek hiszi magát. Meg fogja még emlegetni azt a napot, mikor tönkre tett engem. Teszek róla.

Ökölbe szorítottam a kezem, és vártam a Mester utasítását. Addig nem távozhattam, míg *ő* azt nem parancsolta. Jó néhány percig álltam a szoba közepén, azon tűnődve, vajon mit akar még tőlem.

– Fogj hozzá. Látom a benned buzgó tettvágyat. Szolgálj ki magad, fiam. De egyet jól jegyezz meg. A bukás nem opció. Vagy *ők* halnak meg... Vagy te végzed a gödörben.

– Megértettem.

– Most menj. És mindenről tájékoztass!

– Meglesz, Mester!

Sarkon fordultam, és elégedetten távoztam. Az öreget megnyertem magamnak, ezzel a támogatásom és a kimeríthetetlen anyagi háttér már is rendelkezésemre állt a bosszúhoz. Legyűrtem a késztetést, hogy felnevessek. Még nem volt itt az ideje. Előbb találkoznom kell valakivel, hogy biztosítsam a helyem.

Amint megnyertem magamnak a megfelelő embert, a játszma elkezdődhet. Én teszem meg az első lépést, aztán már csak a válaszra kell várnom. Nem lesz nehéz elcsalni őt a közelükből. És majd akkor támadok, mikor a kis kedvencei a legvédtelenebbek.

Mikor beszálltam a liftbe és becsukódott mögöttem az ajtó utat engedtem a nevetésemnek. Magam elé képzeltem az arcát, mikor meglátja a művem. Mikor megtudja, hogy mit tettem. Mit meg nem adtam volna azért, hogy láthassam. De ennek még nem jött el az ideje.

– Várj csak, Drake! Hamarosan! Ígérem! – suttogtam magam elé, és máris magam előtt láttam, ahogy a tervem kibontakozik.

És a végén úgyis csak egy marad. Az pedig én leszek. Mindig én győzök.

6. fejezet

Lilyan

– Elnézést, nyomozó úr, azonnal rendelkezésére állok – mondtam a vállammal a fülemhez szorítva a telefont, miközben megpróbáltam minél többet felsöpörni a nappali romjaiból a kezemben lévő lapátra.

Mitchelle-lel rögtön az után elkezdtünk feltakarítani, hogy a rendőrök elmentek. Ami alig volt egy órája. Meg is lepődtem, mikor a telefonban meghallottam Turner nyomozó hangját. Feladva a takarításra tett kísérletet – a lapát túl kicsinek bizonyult, igazán nem én tehetek róla –, zsörtölődve lehajítottam a lapátot a földre, és begipszelt kezemmel esetlenül megfogtam a telefont, a másikkal beletúrtam kusza tincseimbe.

– Miben segíthetek? Azt hittem, már mindent elmondtam, amit tudni akartak – sóhajtottam fel. Ugyan a telefonon keresztül nem láthattam, de így is éreztem, hogy a nyomozó elmosolyodott a vonal túlsó végén.

– Valóban. De újabb kérdéseim lennének. Mit szólna, ha ezúttal valami kellemesebb helyen beszélgetnénk? Meghívhatnám, mondjuk, egy kávéra?

– Tudja, nyomozó, ebben a pillanatban elég elfoglalt vagyok – feleltem az igazságnak megfelelően. Jó, csak részigazságnak megfelelően. Ugyanis most semmi kedvem nem volt elhagyni romhalmazzá alakult lakásunkat. A szomszédok úgysis csak a pillanatra vártak, hogy lecsaphassanak, akár a pletykákra éhes hiénák. – Mi lenne, ha áttennénk holnapra? Amúgy is elég későre jár. Nem biztos, hogy jó ötlet lenne...

– Persze, megértem. És mit szólna hozzá, ha a műszakom végén én ugranék át magához? Szívesen segítenék, közben pedig megválaszolhatná a kérdéseimet.

Rájöttem, hogy semmivel nem tudom eltántorítani a tervétől, így hát nagyot sóhajtva beadtam a derekam. Megdörzsöltem fáradt szemeimet, és eszembe jutottak azok a szép idők, mikor a legnagyobb gondom az volt, hogyan mondjam el a legjobb barátnőmnek, hogy nem megyek haza, ahogy megígértem.

– Ennyire fontos lenne, hogy kikérdezzen?

– Attól tartok, igen. Néhány dolog elég homályos a részleteket illetően. De majd részletesebben is kifejtem, ha odaérek.

– Rendben. Akkor várjuk magát. – Motoszkálást hallottam a vonal túlsó végéről, majd egy mély káromkodást, és a hanglejtésből, a fojtott beszélgetésből azonnal megértettem, hogy befutott hozzájuk egy újabb probléma.

– Sajnálom, lehet, hogy később érkezem, mint szerettem volna.

– Semmi gond. Megértem. És ne aggódjon, szerintem egész éjszaka állunk a szolgálatára – mondtam keserűen, ahogy körbenéztem a lakáson. Egy óra takarítás, és az eredmény még csak nem is látszott.

A nyomozó sietve elbúcsúzott, majd bontotta a vonalat. Megszokásból le akartam tenni a készüléket a fiókos szekrény tetejére, aztán rájöttem, hogy ebben a kuplerájban valószínűleg sosem találnám meg többet, ezért inkább zsebre vágтам. Éppen újra a kezembe vettem a lapátot és a seprűt, hogy újabb kísérletet tegyek a rongycafatok – csupán ennyi maradt a kedvenc terítőimből, amiket még egy kiárusításon vettem –, valamint a porcelán- és üvegszilánkok eltakarítására. Mitchelle ekkor jött vissza a szobába, kezében két hatalmas kukászsákkal.

– Ki volt az? – kérdezte, és ledobta a két megtömött zsákot a boltív mellé.

– Truner nyomozó. Azt mondta, később, ha sikerül elszabadulnia beugrik hozzánk, mert lenne még pár kérdése.

– Értem. Kíváncsi vagyok, vajon mit akarhat még kérdezni. Azt hittem, már mindent elmondtunk.

– A jelek szerint még nem – fintorodtam el. Vajon mikor ér véget ez a rémálom, futott át az agyamon a kérdés. Mitchelle egy szomorú mosollyal megszorította a kezem, majd sarkon fordult, és visszatért a takarításhoz.

Szándékosan nem részleteztem neki, mit mondott a nyomozó. A végén mindenféle dolgot bele mesélne, amiről jelenleg hallani sem akartam. Az meg végképp nem hiányzott, hogy Mitchelle a nyakamra járjon miatta. De nem voltam ostoba. Észrevettem, ha egy férfi nem csupán átlagos, esetünkben szakmai érdeklődést mutat irántam. Egészen egyszerűen nem akartam róla tudomást venni. Két kudarcból is megtanulhattam, hogy a férfiak képtelenek bármilyen érzést kiváltani belőlem. Egyetlen egyszer tapasztalhattam meg, milyen, ha majd felrobbannak az érzékeid. De pechemre, az a férfi nem volt rám kíváncsi. Legalábbis úgy nem, ahogy én szerettem volna.

Körülbelül három órával később a lakás kezdett újra otthonformát ölteni. Egy kopár otthon formáját. Szinte semmi nem maradt a csecsebecséinkből, sok bútorunkat is kidobhattuk a sarkon lévő konténerbe, vagyis mire kezdtük végre átlátni a romokat, alig maradt bármink is. Sajnos nem csak a nappali, a konyha is ugyanilyen állapotban volt. Összeszorult a szívem hacsak körbenéztem, és arra gondoltam, vajon milyen ember képes ekkora pusztításra, és miért most? Miért én? Persze sejtettem a válaszokat, csak nem voltam képes elfogadni őket.

Rendeltünk egy pizzát, és éppen leültünk Mitchelle-lel a megviselt kanapéra, mikor csöngettek.

– Ez biztosan a nyomozó lesz – pattantam fel. Biztosan nem a vacsoránk érkezett meg ilyen gyorsan. Kisiettem az előtérbe, félretoltam a lábammal néhány zsákot, amit már nem tudtunk belegyömöszölni a kukába, és sietve ajtót nyitottam. Ahogy sejtettem, Turner nyomozó állt a küszöbön. – Jó estét, nyomozó! – Félreálltam, és beengedtem.

Ahogy elment mellettem, megcsapott férfias parfümjének illata. Egyáltalán nem volt kellemetlen, de szerintem nem is igazán illett hozzá. Akaratlanul is eszembe jutott Drake. Ő soha nem viselt parfümöt. Pánikszerűen vontam fel újra a falakat az elmém és a szívem köré. Többet nem fogok szenvedni miatta. Hogy eltereljem a gondolataimat, felmosolyogtam a férfira és még engem is meglepett, milyen őszinte volt a mosolyom. Turner nyomozó viszonzta, majd levette fekete-fehér kockás csíkkal ellátott sapkáját, beletúrt enyhén hullámos, félhosszú, fekete hajába, és forgatni kezdte a kezében a fejfedőt.

– A nappaliban tudunk beszélgetni – mondtam, és engedtem, hogy előre menjen, úgyis kiismerte már magát a lakásban.

Láttam, hogy tekintetével felméri a helyiségek állapotát, szemében elismerő fény csillant, ahogy meglátta az időközben kialakulófélben lévő rendet. Üdvözölte Michelle-t, majd helyet foglalt mellette a kanapén.

– Akkor, ha rám nincs szükség, felmennék a szobámba. Szeretnék biztosra menni, hogy az a beteg alak nem vitt-e el valamit.

Tudtam, hogy ez csak kifogás, hiszen már a helyszíneléskor felmértük a károkat, ráadásul úgy tűnt, akárki is volt a betörő, nem lopni jött, és az emeletre nem is ment fel. Ha járt is ott, nem vert szét semmit. Ki tudja, miért. Michelle csupán nem akart fültanúja lenni egy szerinte kínosnak ígérkező beszélgetésnek. Miután elment, a nyomozó felé fordultam.

– Nem akar leülni? – kérdezte. Megráztam a fejem. Akármit akart is tudni tőlem, nem fog tetszeni, ebben biztos voltam. Remegő lábaim ellenére, képtelen lettem volna nyugton megülni.

– Valami rossz hír? – Biztosan az lehet. Másért nem jött volna ide az éjszaka közepén.

– Nos, még nem tudhatjuk biztosra. Szeretnék feltenni magának még néhány kérdést a tegnapi éjszakával kapcsolatban.

– Már mindent elmondtam, amire emlékeztem – feleltem homlok-ráncolva. Ezúttal odamentem a kanapéhoz, és kimerülten lerogytam rá.

Értetlenül néztem fel a nyomozóra. – Mit mondhatnék még, amit nem tudnak?

– A támadóra lennénk kíváncsiak. Azt mondta, negyvenes lehet, talán szőke, de nem látta jól a sötétben. Hoztam magának néhány képet. Szeretnénk tudni, hogy felismeri-e őket. Talán nem tudja felidézni az arcát, ez valószínűleg a sokk miatt is lehet, de elképzelhető, hogy mégis tudja azonosítani.

– Ebből egy szót sem értek – mormoltam. – De, ha ön szerint ez segít, akkor legyen. Mutassa a képeket.

Turner nyomozó szótlanul a belenyúlt egyenruhája zsebébe, és elővett egy borítékot. Nyolc darab fotót vett ki belőle, majd egyesével felém nyújtotta őket. Nem értettem, vajon mit akar ezzel bebizonyítani, én mindenesetre meg voltam róla győződve, hogy képtelen volnék az...

Dermedten néztem az előttem lévő fényképet. A férfi... Olyan ismerősnek tűnt. De vajon honnan? Közelebb emeltem a szememhez, és mikor megláttam a szeme alatt húzódó sebhelyet, azonnal tudtam. Megremegett a kezemben a fénykép, és mikor eljutott a tudatomig, hogy az ő képét bámulom, úgy dobtam el, mintha megégetett volna. Felpattantam, a torkomhoz kaptam, és igyekeztem úrrá lenni a rám törő rosszulléten. Turner nyomozó felvette a fényképet a földről, és homlokráncolva szemügyre vette.

– Ő az? Egészen biztos benne?

– Igen... Azt hiszem – mondtam rekedten, a könnyeimmel küszködve.

Sosem volt pánikrohamom az elmúlt néhány napig, és kezdtem azt hinni, hogy most már soha nem szabadulok tőle. Az emlékektől. Behunytam a szemem és a légzésemre próbáltam koncentrálni, de csak a sötét sikátort, és azt a férfit láttam magam előtt. Észre sem vettem mennyire remegek, míg két erős kar nem fonódott körém. Nem nyitottam ki a szemem. A nyomozó vigasztaló, néha jelentéktelen szavakat suttogott a fülembe, hogy megnyugtasson, közben egyenletesen simogatta a hátamat.

Engedtem az ismét rám törő fájdalomnak, ezúttal nem fogtam vissza a könnyeim. Belekapaszkodtam, és úgy tettem, mintha az a férfi lenne, akire most a legnagyobb szükségem volt, mégsem akartam, hogy a közlemben legyen. Úgy a legbiztonságosabb. Nekem.

A csengő hangja húzott vissza a valóságba az örület széléről. Ráeszméltem, hogy még mindig a nyomozó karjában vagyok, és kezdem elfogadni a vigaszt, amit nyújthatott nekem. Michelle szaladt le a lépcsőn, egy pillanatra láttam, hogy meglepetten megtorpan a nappali bejáratánál, majd sietve ajtót nyitott, és kifizette a futárt. Megéreztem a pizza meleg, csábító illatát, de a gyomrom kordulása ellenére tudtam, hogy képtelen leszek akár csak egy falatot is legyűrni.

Megtöröltem a szemem, kibontakoztam Turner nyomozó karjából, és tettem egy ingatag lépést hátra. Michelle letette a kávézóasztalra a pizza dobozt, aztán kiment a konyhába, hogy hozzon tányérokat – már amennyi maradt a pusztítás után.

– Sajnálom – mondtam elcsukló hangon, és próbáltam úrrá lenni a saját testemen.

– Én nem – mondta halkan a férfi. Épp nyitotta a száját, hogy folytassa, ekkor azonban visszatért Michelle, ezért sosem tudtam meg, mit akarhatott még hozzátenni.

A továbbiakban igyekeztem kerülni a tekintetét. Istenem, ha nem vigyázok, a végén ki fogom használni az emberek kedvességét. Ennyire mélyre viszont nem akartam süllyedni. Nem sugallhatok Turner nyomozónak olyan dolgokat, amiket valójában nem tudnék megadni neki.

– Kér pizzát, nyomozó? – kérdeztem, és újra helyet foglaltam a kanapén.

– Nem, köszönöm. Csupán még egy fontos kérdésem lenne.

– Hallgatom – mondtam mereven. Michelle szótlánul rágcsálta a pizza szeletét.

– Nem emlékszik még valamire? Amivel a másik tettetst azonosíthatnánk? Azt mondta, ketten voltak. Talán egy szervezet tagjai. Nem em-

lékszik valami különleges ismertetőjegyre? Egy tetoválásra... esetleg egy sebhelyre, vagy bármi feltűnőre?

– Nem. Sajnálom.

– Rendben. Nem is zavarok tovább, biztosan mindketten kimerültek.

– Kikísérem – mondtam, és elindultam a nyomában a bejárat felé. Elhúztam a reteszeket, majd félreálltam, hogy a szűk előtérben eloldalazhasson mellettem. Mikor már leért a lépcsőn a ház elé, csak akkor szóltam utána erőtlenül. – Nyomozó!

– Igen? – fordult hátra. A sötétben alig tudtam kivenni az arcát.

– Még meg sem köszöntem, hogy megmentette az életem. Ha akkor éjjel nincs ott...

– Azt tettem, amit kellett – hártotta a hálálkodásom.

– Akkor is szeretném megköszönni. Mindent – tettem hozzá, az iménti jelenetre visszautalva.

– Menjen vissza, és zárja be az ajtót – válaszolta keserű mosollyal.

Legalább tegyen úgy, mintha biztonságban lenne, lógott kimondatlanul a levegőben. Figyeltem, ahogy beül az autójába, és elhajt, majd becsuktam az ajtót, és úgy tettem, ahogy utasított. Bezártam minden reteszt, mintha ez visszatarthatná, akárki is van a nyomomban. Mikor megfordultam, Mitchelle karba font kézzel állt a nappaliba vezető boltív-nél.

– Akarsz beszélni róla? – kérdezte kedvesen. Tudtam, hogy nem az érdeklő, amit látott. Hanem, amit nem. Amit még neki sem mondtam el, de mégis tisztában volt vele, az imént csupán szemtanúja lehetett, hogy egy pillanatra a felszínre tört. A félelmem és a rémálmaim. De képtelen voltam beszélni róla.

– Lefekszem, Mitchelle. Szörnyen kimerültem.

– Rendben.

Mikor elhaladtam mellette megszorította a karomat pár másodpercre, aggódó pillantásával az arcom fürkészte, majd elengedett, és felmentem az emeletre. Legelőször forró zuhanyt vettem, aztán egy törölközőbe csavarva visszamentem a szobámba. Belebújtam a hálóingembe, megfő-

sültem a hajam, és az ablakhoz sétáltam. Ahogy lenéztem a sötét utcára, megint a torkomra szorítottam a kezem. Megmagyarázhatatlan érzés tört rám, mintha figyelnének. De semmi sem ólálkodott odakinn.

Kezdek paranoiás lenni, gondoltam. Az ablakpárkányra szorítottam a kezem, közben a tekintetem ide-oda cikázott, gyanús árnyakat keresve. Mikor láttam, hogy a szomszéd ház előtt lévő fán megmozdul valami, majdnem felsikoltottam. Aztán az agyam felfogta, hogy csak egy varjú volt. Izzadt tenyerem kalapáló szívemre szorítottam, és majdnem felvettem. *Csak egy madár volt, te ijedős liba*, feddtem meg magam keserűen.

Éppen el akartam fordulni, mikor újabb mozgásra lettem figyelmes, ezúttal azonban nem kezdett hevesen kalapálni a szívem, és a keserű mosoly is az arcomra fagyott. Megdermedtem, és figyeltem, ahogy a sötét furgon elindul egy háztömbbel arrébb, és lassan végighajt az utcában.

– Csak az egyik lakó volt – suttogtam magam elé, és megdörgöltem jéghideg mellkasom, hogy felmelegítsem magam egy kicsit.

De vajon miért ülne bárki a sötétben egy furgonban, alig egy háztömbbel arrébb, és miért hajtana el anélkül, hogy felkapcsolná a lámpáit?

Azért, hogy ne keltsen feltűnést, hangzott a gúnyos válasz a fejemben. *Hogy ne vegyék észre, hogy figyelik őket.*

Nicholas

– Tudjuk, mi történt? – kérdeztem Berryt. A nő hátravetette válla felett ezúttal éjfeketére festett, hátközépig érő haját, és rám emelte a tekintetét.

– Még nem. De rajta vagyunk az ügyön.

– Helyes. Tudni akarom, ki merészkedett be a területemre, és miért.

– Gondolod, hogy neked akar ártani?

– Biztos vagyok benne – feleltem, és az asztalra dobtam a holttest fényképét, melyet nemrég kaptam egy jelöletlen borítékban.

A futárnak, aki hozta, készpénzzel fizettek, még hozzá nem is kis összeget. Biztosra akarták venni, hogy eljusson hozzám az üzenet, és gondoskodtak arról is, hogy a fiú ne beszélhessen. Fél órával később ugyanis átvágták a szerencsétlen torkát, alig egy saroknyira innen. Csak annyit tudtam meg, amit elmondott az egyik emberemnek, aki megállította az ajtóban. Sajnos az idiótának annyi esze nem volt, hogy itt tartsa a kölyköt, míg nem tisztázzuk, hogy mit is hozott.

A fényképen természetesen nem ő volt, hanem az egyik emberem. Ugyanaz a módszer, elvágták a torkát, valamint többször is megszúrták a mellkasát. Az üzenet pedig? Eltéveszthetetlen. Vérrel festették fel a sikátor falára. Tömör, lényegre törő, csupán egyetlen szóból áll. *Egy*.

De vajon ki lehet olyan ostoba, hogy ilyen nyíltan hadat üzenjen nekem? Amennyire én tudtam, nem sokan mertek szembe szállni velem. Épp emiatt voltam még mindig én a New York-i alvilág vezetője. Akárki is volt ez a rejtélyes alak, biztosan nem jó szándékkal érkezett, már csak rá kell jönnöm, mire készül.

– Értesítsd Santiagót. Tudnia kell róla. És küldj még néhány embert mellé. Azt akarom, hogy éjjel-nappal figyeljék a környéket. Senki nem juthat a gyerekeim közelébe.

– Ahogy óhajtod – mondta Berry, sarkon fordult és elindult az ajtóhoz.

– Berry! – szóltam utána. – Csak a legmegbízhatóbbakat küldd.

– Hiszen ez csak természetes. Gondoskodom róla, hogy a családnak ne essen bántódása. Tudod jól, hogy bízatsz bennem.

Miután Berry távozott, felhívtam Santiagót, és elmeséltem neki, mi történt. Alig tettem le a telefont, az átkozott készülék máris megszólalt. Először ügyet se akartam vetni rá, egyből haza akartam sietni. Valami nyugtalanított. Tudtam, hogy ez csak a kezdet. Az, hogy egy számot festettek a falra egyértelmű jele volt annak, hogy csak a bemelegítés volt. Mintha játszadozna velem.

Felálltam, és éppen a kezemre terítettem a zakómat, mikor újra megszólalt a telefon. Majd a mobilom is. Káromkodtam egy nagyot, és éppen fel akartam venni, hogy elküldjem az átkozottat a fenébe, mikor kivágódott az irodám ajtaja, és a titkárnőm rontott be falfehér arccal, a zaklatott Berryvel a nyomában.

– Mi a fene történt? – dörrentem rájuk azonnal. Egyikük sem válaszolt, a telefonok pedig tovább csörögtek a hátam mögött. – Valaki mondja már el, mi az isten folyik itt! – mennydörögtem, mire a két nő félreállt az útból, és kiengedtek a folyosóra. A titkárnővel szemközti falon lógó tévé fel volt hangosítva. Először ügyet sem vettem rá, aztán...

– A rendőrség semmit nem hajlandó mondani a New York külvárosában történt robbanásról. A tűzoltók próbálják megfékezni a lángokat. Még nem tudjuk, vannak-e halálos áldozatok...

Ahogy meredtem a lángoló házra lelassult körülöttem a világ, ahogy a filmeket szokták belassítani a rendezők. Már nem hallottam, mit mond a riporter, csupán meredtem arra a helyre, amit ma reggel még otthonnak neveztem. Kétségbeesés lett rajtam úrrá először, majd harag. Mikor már ismét képes voltam mozogni visszarahantam az irodába. A telefonok még mindig csengtek. A mobilom után nyúltam, és felvettem.

– Jól van – hallottam Drake hangját a vonal másik végén. – Semmi baja.

Hagytam, hogy az információ leülepedjen bennem, aztán előntött a megkönnyebbülés. Lerogytam a börszékre, behunytam a szemem és néma hálát rebegtem a katona szavainak hallatán. Remegő kezemet a halántékomhoz emeltem, de képtelen voltam megnyugtatni az idegeim. Drake nem szólt semmit, várta, hogy összeszedjem magam.

– Mi történt? – szólaltam meg percekkel később.

– Egy futár érkezett nem sokkal ezelőtt. Egy csokor virágot hozott Savannah-nak címezve. A kártyán csak egy kettes szerepelt. Már épp a futár nyomába eredtem volna, mikor Savannah szólt, hogy valami nem stimmel. Mikor felemelte a virágokat, csak egy pillanatra láttam meg a

kis piros fényt a száraz között. Ha nem mozdította volna úgy... talán ki se szúrom. Még épp idejében vittem ki a házból, mikor az a levegőbe repült. A rohadt sajtó meg azonnal itt termett, tudtam, hogy hamarosan meglátod. Még előtte akartalak értesíteni, de foglalt voltál, aztán nem vetted fel. Már kezdtem azt hinni, hozzád is elértek.

– Santiagóval beszéltem. Kaptunk ma egy képet. Az egyik emberünket meggyilkolták, a síkator falára egy egyest festettek a vérével. Mondtam neki, hogy legyen óvatos. Most megy az erősítés Savannah anyjához. Épp hazafelé indultam, mikor...

– Értem. De hogy találtak rá a házatokra? Azt hittem elrejtettük a nyomokat az ilyen helyzetekre.

– Úgy tűnik, valaki mégis rábukkant a nyomokra. El kell vinnünk a gyerekeket és Savannah anyját is valahová. Csak páran tudhatnak a hol-létükről. És Savannah-t is oda kell vinni.

– Éppen úton vagyunk az irodába. Pár perc és ott vagyunk. Mi lenne, ha az örömhírt te mondanád el neki? – felelte Drake keserűen.

Megdörgöltem az ornyergem. Pazar. – Hogy viseli?

– Ha engem kérdezel, egész jól. Csupán dühös. Képes lenne megölni bárkit, aki ujjat húz vele. – Hallottam a katona hangján, hogy egy pillanatra elmosolyodott. Én sem tudtam megállni egy vigyor nélkül.

– Odalenn foglak várni benneteket.

– Nicholas... Beszélünk kell még valamiről, ha odaértem.

– Lilyan – mondtam ki helyette. Csak róla lehetett szó. Savannah mindent elmesélt nekem a beszélgetésükről. Hogy Drake oda akar menni. Egyelőre viszont itt volt rá szükségem. Ő is tudta, míg Lilyan közvetlen veszélybe nem kerül, addig nem engedem el. A családomat fenyegették, és csak benne bízhattam. Benne, Berryben és Santiagóban. – Majd megbeszéljük, ha ideértetek. Már a liftben vagyok.

– Rendben.

Bontottam a vonalat, és csak az járt a fejemben, hogy ki lehet a következő, akit ez az örült kiszemelt magának. Egy biztos. Ha bármi bán-

tódása esik a családomnak, azt fogja kívánni mikor majd a kezeim közé kaparintom, bár megöltem volna.

7. fejezet

Lilyan

Idegesen pillantgattam körbe a kávézóban. Tudom, hogy lassan tényleg üldözési mániám lesz, és talán tényleg el kellett volna mennem egy pszichológushoz, de úgy éreztem, hogy figyelnek. Az óta, hogy reggel kiléptem a házból, egészen idáig. És még mindig magamon éreztem azt a pillantást. Valaki a nyomomban járt.

Mögöttem az egyik asztalnál egy anyuka ült a két kisgyerekével. A két kisfiú gyümölcsturmixot szűröcsölt egy multifunkciós szívószálon keresztül, ugyanis hol ittak vele, hol kardoztak, összefröcsögtetve ezzel mindent turmixszal. Köztük az anyjuk vadonatúj blézerét is, ahogy a szidalmazásból kivettem. A másik gyerek közben kacarászva hallgatta, hogy megszidják a testvérét.

Idegesen megragadtam a csészém fülét, és körbe forgattam kétszer az alátétet. Szabályosan éreztem, ahogy hűl a kávé. A hab már szinte teljesen el is tűnt a tetejéről. Pillantásom most az előttem lévő asztalra siklott. Egy idősebb úr ült ott, kezében egy újsággal. A szemüveget lecsúsztatta az orra hegyére. Mikor megérezte, hogy nézem, rám pillantott okuláréja felett, és kacsintott. Pironkodva fordultam a másik irányba.

A kávézó tele volt. Nem csoda, hiszen közeledett az ebédszünet. Öltönyös férfiak, kosztümös nők, kisgyerekes anyukák, és vásárolgató tinédzserek lepték el főleg a helyet. Tulajdonképpen azért ide jöttem, mert ez a kávézó volt a legközelebb a rendőrkapitánysághoz. Korábban már felhívtam Turner nyomozót. Úgy terveztem, hogy beszámolok neki az este történekről, valamint a furcsa megérezésemről, és ha ő is úgy véli, hogy feleslegesen készítem ki magamat, akkor tényleg ellátogatok

egy pszichológushoz. Az egyik sarokban kiszúrtam egy napszemüveges, öltönyös fickót. Neki is egy újság volt a kezében, és ugyan nem láthatam a szemét, biztosra vettem, hogy engem néz.

Kislány, tényleg meg fogsz örülni, róttam meg magam. Elkaptam a tekintetem, és idegesen kortyoltam egyet az immár langyos lattéból. A kiszolgálópult felett lógó órára pillantottam. Turner nyomozó bármelyik percben megérkezhet. Képtelen voltam megállni, hogy ne vessek még egy pillantást a sarok felé. Legnagyobb döbbenetemre azonban a férfi eltűnt. Először eluralkodott rajtam a pánik, aztán láttam, hogy az újsággal a hóna alatt fizet a pult mögött álló fiatal nőnek, rámosolyog, és kísétál az ajtón.

Nevetni lett volna kedvem a saját ostobaságomon. Már éppen azon voltam, hogy felállok, és én is hazamegyek, később pedig felhívom a nyomozót, hogy csak félreértés volt az egész. Úgyis biztosra vettem, hogy dolga akadt, és nem fog ideérni. Azonban mikor fel akartam állni, besétált Turner nyomozó az ajtón, és azonnal kiszúrt. Egyenesen felém indult, majd fesztelenül helyet foglalt a kis asztalka túlsó felén. Az egyik pincérnő azonnal odaugrott, és felvette a rendelését.

– Feketén, két cukorral – mosolygott rá kedvesen, majd felém fordult, és tudtam, hogy csak rám koncentrál. Elpirultam, és a félig üres csészémre pillantottam. – Mi történt?

– Honnan veszi, hogy történt valami? – kérdeztem rekedten, de még mindig nem néztem fel rá.

– Látom az arcán és a testtartásán. Nagyon merev, ideges, és állandóan körbe-körbe tekintget. Talán követték magát?

– Nem – vágtam rá gyorsan, és megint fordítottam egyet a csészémre. – Vagyis... nem hiszem.

– Akkor mi történt?

Nagyot sóhajtottam, és most belenéztem sötétkék szemébe. Hirtelen előtött a nyugalom. Éreztem, hogy bízhatok benne. Kiszáradt a szám, ezért megnyaltam, és egy nagy kortyra megittam a maradék kávémat.

– Szóval? – noszogatótt.

– Az hiszem, az este valaki figyelte a házunkat. Mitchelle azt mondta, hogy valószínűleg csak én képzelődtem, mivel ő nem látott senkit, és túl sokat képzelek a dologba. De ez a furgon lámpa nélkül indult el az utcában, nagyon lassan haladtak el a ház előtt, és alig egy házzal lejjebb parkoltak. Aztán olyan érzésem volt ma reggel is, mintha valaki figyelne. Tudom, hogy ez ostobán hangzik, de... – hadartam el egy szuszra. Sajnos, ha ideges vagyok, mindig hadarni kezdek. Turner nyomozó csak mosolygott, majd átnyúlt az asztal felett, és megfogta a kezem.

– Nyugodjon meg. Kérem, lassítson kicsit, mert alig bírom követni. Szóval, valaki figyelte az este?

– A-azt hiszem. De nem vagyok benne biztos, lehet, hogy tényleg csak képzelődtem.

A nyomozó erre lassan elengedte a kezemet, hátradőlt, és egy darabig az asztalt nézte. Csak akkor pillantott fel, mikor megérkezett a pincérnő a kávéjával. Rámosolygott, és az asztal lapja helyett most a kávéját nézte. Tudtam, hogy valamit nem mond el, kezdtem úgy érezni, hogy talán rossz ötlet volt elmondanom neki a megérzéseim. Most biztosan örültnek tart.

– Elnézést, hogy ezzel raboltam az idejét. Bizonyára csak a kimerültség miatt van. Talán tényleg felhívok egy pszichológust – nevetgéltem idegesen, és készültem felállni, mikor újra előrehajolt, és kissé kétségbeesetten fogta meg ismét a csuklómat.

– Nem örült meg. Legalábbis, szerintem nem. Lehet, hogy tényleg figyelték. Erről nem szabadna beszélnem, de... – idegesen beletúrt fekete hajába a szabad kezével. Visszaültem, és kérdőn néztem rá. El kellett ismernem, nagyon szép szeme van. – Azt hiszem, nagyobb erők mozognak a háttérben, mint azt sejtenénk. Szép nagy hal akadt a horgunkra – húzta keserű mosolyra a száját. Hüvelykujjával szórakozottan simogatta a csuklóm belső felét, és furcsa mód, nagyon megnyugtató a mozdulat. – Nem mondhatok többet, de attól tartok, hogy veszélyben van. Lehet, hogy ki kéne rendelnünk maga mellé pár járőrt, akik vigyáznak magára.

– Miért... Miért lenne szükségem védelemre? – tettem fel a kétségbeesett kérdést, de persze ez ostoba megszólalás volt. Nagyon jól tudtam miért. Nem kívánatos szemtanú vagyok. Nagyot nyeltem, próbálva visszafogni a könnyeim. Kitérés és hiszti csak otthon. Lesütöttem a fejem, és lassan felpillantottam rá. – Nagy slamasztikában vagyok, igaz?

– Attól tartok. Esetleg szólhatna a barátjának... Úgy láttam ő nagyon is alkalmas lenne rá, hogy megvédje magát. Miért nincs itt önnel?

– Én.. Ó! – néztem rá döbbenet, mikor megértettem, mire gondol. Ezúttal olyan vörös lettem, mint a rák, és a fülem mögé túrtam a hajam. A másik kezemet is kihúztam a kezéből Drake említésére, pedig igazán nem volt miért szégyenkezniem. – Mi... Mi nem vagyunk... Ó, istenem! Ő nem a barátom – szabadkoztam.

– Értem – mosolyodott el halványan. – De meg tudná védeni, igaz?

– Hát... gondolom. De nem szeretném, ha idejönne – tettem hozzá sietve. – Nem... nem igazán jövünk ki egymással. Nem szeretném, ha idejönne – mondtam bután.

– Értem. Viszont tényleg kellene maga mellé valaki, aki vigyáz magára, míg le nem cseng ez az ügy. Beszélhetek a felettesemmel, hátha meg tudjuk szervezni a védelmét, de az beletelik pár napba. Nem venném a lelkemre, ha addig történne valami magával.

Elgondolkodva kortyolt a kávéjába, és gyors pillantást vetett az órára. Tudtam, hogy hamarosan mennie kell. Átfutott az agyamon pár másodpercre a gondolat, hogy szólnom kellene Drake-nek. De hamar elvetettem. Egyik énem szerette volna, ha ő vigasztalna meg, ha ő vigyázna rám, ha őt látnám álmomban megint a rémálmok helyett. De azok az idők elmúltak. Voltak napok, mikor úgy gondoltam, számítok neki. De az utóbbi pár hónapban végképp bebizonyosodott, hogy tévedtem. A legjobb mindenkinek az lesz, ha megmarad köztünk a távolság. Kezdetnek ez is jó lesz. Talán egy újabb fél év múlva képes leszek újra közlenni valakihez.

A nyomozóra pillantottam. Engem nézett átható, kék szemével. Kis-sé elpirultam. Talán egyszer... Talán.

– Kisasszony – hallottam, hogy engem szólít. Zavartan megráztam magam.

– Elnézést, elmerültem a gondolataimban.

– Azt láttam – mosolygott rám kedvesen. – Arra gondoltam, hogy mi lenne, ha a műszakom után elmennék magáért? Találok magának egy biztos helyet addig a pár napig, míg nem tudjuk megoldani a védelmét. Talán, ha jobban megértjük, hogy mi folyik itt...

Néhány pillanatig nem válaszoltam. Aztán egy újabb gondolat ütött szöveget a fejemben. – Mitchelle is veszélyben lehet miattam? – böktém ki a másik dolgot, ami zavart az óta az este óta.

– Attól tartok, amíg kapcsolatban áll önnel, igen. Veszélyben lehet.

Megint hallgattam. – Rendben – szólaltam meg percekkel később.

– Hogyan? – nézett rám zavartan.

– Várni fogom este. Elmegyek arra a biztonságos helyre. Nem akarom, hogy még valaki veszélyben legyen miattam. De... Ha Mitchelle is belekeveredhetett, akkor maga is. Annyira sajnálom. Én...

– Ez a munkám – mosolygott rám kedvesen, és megint megszorította a kezem. Ezúttal teljesen átadtam magam a vigasztalásának. Belőle nyertem erőt. Én is megfogtam a csuklóját. – Most sajnos mennem kell – állt fel vonakodva, és előhúzott néhány fontot a pénztárcájából. A pénzt a pincérnő kezébe nyomta, én pedig elképedve pattantam fel.

– Hagyja csak, én majd...

– A vendégem volt, kisasszony – nevetett rám.

– Lilyan – suttogtam meglepetten.

– Tessék?

– Lilyan. Szólítson Lilyannak.

– Patrick vagyok – nyújtotta a kezét felém. Észrevettem, hogy mikor nevet, megjelenik egy kis gödröcske az állán. Pironkodva ráztam vele kezét. – Akkor este elmegyek magáért. Csomagolja össze, amire szüksége van.

– Azt nem lesz nehéz – morogtam keserűen. Mert nem sok minden maradt.

Fázósan megdörgöltem a karom, mire bátorítón megsimogatta az arcom. Ezt a mozdulatot viszont túl bensőségesnek éreztem már, ezért finoman elhúzódtam. Nem álltam rá készen. Szomorúan elmosolyodott, mintha értené, majd elbúcsúzott, és magamra hagyott a kávézóban. Az üvegen keresztül figyeltem, ahogy zsebre tett kézzel átvág az utcán, és a kapitányság felé veszi az irányt. Hosszú hónapok óta először kívántam azt, bár tovább tudnék lépni. Bár ne gondolnék állandóan Drake-re. Az egyetlen férfira, akinek nem kellek.

Mivel a számla rendezve volt, így felvettem a kabátomat, és kiléptem a kávézóból. Azonnal megcsapott a hűvös levegő, és még jobban összehúztam magamon a dzsekimet. Felnézni sem kellett, tudtam, hogy hamarosan esni fog. Remek. Ami még megkoronázhatja a mai napomat, egy kiadós londoni esőzés. Sietve indultam meg a buszmegálló felé, hátha elérem még a járatot hazafelé.

Mert össze kell csomagolnom. Talán jobb is lesz így. Nem árthatok tovább Mitchelle-nek sem, és megszabadulok talán a rémálmaim egy részétől: a romos háztól.

A csomagolás még annyi ideig sem tartott, mint vártam, és koránt sem gyűlt össze annyi minden, amire először gondoltam. Egy kisebb utazótáska bőven elég volt. Néhány ruhát pakoltam össze, a samponomat, tusfürdőt, a fogkefemet, meg egy törölközőt. Piperecuccaim lévén nem igen voltak, így több hely maradt a táska oldalsó zsebében. Bele raktam azt a nyakláncot, amit még anya adott nekem az érettségi alkalmából, aztán negyed óra múlva meggondoltam magamat, és inkább a nyakamba akasztottam. Olyan volt, mintha az aranykereszt égetné a bőrömet. Végül a tankönyveimet is összeszedtem a hátizsákomba. Csak azokat, amik feltétlenül szükségesek lesznek a következő néhány napban. Patrick azt mondta, néhány nap lesz az egész.

Mire Michelle hazaért, már mindennel készen voltam, és az előszobában várt a két táskám.

– Mész valahova? – kérdezte meglepetten, mikor lehuppant mellém a kanapéra.

– Beszéltem ma Patrick... Turner nyomozóval.

– Ó – nyújtotta el a hangot résnyre szűkült szemekkel. – Mit műveltek, hogy áttértetek a tegeződésre? – kérdezte, de nem volt rosszallás a hangjában. Tudtam, hogy nagyon is kedvére lenne a dolog, ezt a széles vigyora is jelezte nekem, és kicsit sajnáltam, hogy össze kell törjem az ábrándjait.

– Semmi olyasmit, ami most a koponyádban jár – böktém rá játékosan a homlokára.

– Kááár.

– Elmondtam neki, hogy szerintem figyeltek az este.

– Már megint itt tartunk – nyögött fel Michelle, és felállt. Kezével beletúrt szőke hajába, és úgy nézett rám, mintha szerinte komolyan örült lennék. – És mit mondott?

– Azt, hogy szerinte nem bolondultam meg. Hogy valaki tényleg figyelhet. Nem mondott részleteket a nyomozásról, annyit viszont elárult, hogy valami nagy van készülöben. Valami nagy akadt a horgukra, én pedig szemtanú vagyok, Mitch.

– Ne nevezd így – sziszegte mérgesen, mire felkuncogtam. Az egyetlen becenév, amit nem tudott elviselni. – Szóval? Mik ezek a csomagok? Visszamez a távoli sültkrumpli-zabálók földjére? – Ült le mellém újra, és szomorúan átölelt.

– Nem – nevettem fel. – Itt maradok, Patrick... Turner nyomozó csak keres nekem egy biztonságos helyet, míg nem tud mellém járőröket rendelni. Azt mondta védelemre lenne szükségem.

– És mi lenne, ha... – harapdálta az ajkát Michelle. Már tudtam, mi fog következni, és ezt én épp annyira nem szerettem hallani, mint ő a becenevét. – Ha szólnál... tudod, *Neki* – nyomta meg hangsúlyosan az utolsó szót.

– Nem – tiltakoztam hevesen. – Nem akarok szólni sem Drake-nek, sem Savannah-nak. A legjobb az lesz, ha nem tudnak több részletet. Mindenkinek.

– Észrevetted már, hogy mindenre ezzel válaszol? „Így lesz a legjobb mindenkinek”. Ez a szarság nem válik igazzá attól, hogy állandóan ismétlgeted. Drake-re lenne szükséged, ezt mindennél jobban tudod. Főleg, ha valóban nagy hal akadt a rendőrök horgára. Mert az azt jelenti, hogy felbőszítettél valami igazán gonoszat, és a rendőrök tudása ide elképzelhető, hogy kevés. Főleg, ha olyanok vannak a nyomodban, mint Nicholas – halkította le a hangját. Néha megbántam, hogy beavattam Michelle-t és elgondolkodtam, mennyire sodortam ezzel veszélybe.

– Sajnálom, Michelle. De őt nem vagyok hajlandó idehívni. És nem akarok erről többet beszélni.

– Lily! Lily! – kiabált utánam, de nem figyeltem rá. Felmentem a szobámba, magamhoz vettem az egyik vaskos tankönyvem, és különösebb cél nélkül olvasni kezdtem. Tudta, hogy nem akarok szólni Drake-nek. Azt is, hogy miért. Már ezerszer megbeszéltük.

Most viszont nem volt erőm vitatkozni vele. Elmegeyek Patrickkel este, megóvnom Michelle-t azzal, hogy távol maradok, és ennyi. Nem kell beszámolnom senkinek semmiről. Ez most az én gondom. Nem Drake-é.

Már sötétedett, mikor a felhők által ígért eső megérkezett. Tudtam, hogy Patrick hamarosan megjön értem, és egyre nyugtalanabb lettem. Ahogy hallgattam az esőcseppek dobolását a párkányon, zavaros gondolataim halk kopogás szakította félbe. Michelle dugta be óvatosan a fejét az ajtón.

– Békepizza? – kérdezte félénken. Felnevettem. Jellemző Michelle-re.

– Fel fogsz hizlalni ezzel a sok pizzával – vágtam vissza nevetve, de azért felkeltem az ágyról, és követtem őt a nappaliba. A sonkás-gombás pizza csak rám várt az asztalon. Mennyei illata volt.

– Elfér még rád plusz négy kiló – mondta tele szájjal. – Úgyis olyan vékony vagy, mint a kisujjam.

– Legalább minden rám jön.

– Igaz – vont vállat, és visszatért a pizzájához.

Épp a második szeletért nyúltam, mikor megcsörrent a telefonom. Nem tudtam, ki kereshet vajon ilyen későn, talán Patrick, hogy szóljon, megint közbe jött valami, és késni fog. Azonban egy másik férfihangot hallottam a vonal túlsó feléről. Azonnal megdermedtem. Rá számítottam a legkevésbé.

– Lilyan – szólalt meg Nicholas. Bár nyugodt volt, éreztem némi feszültséget a hangján. Ami nem jelentett jót. Olyan... gyászos volt. Vagy még inkább... pokoli dühös.

– Minden rendben? – érdeklődtem óvatosan, és a biztonság kedvéért még egyszer megnéztem a telefonon villogó kijelzőt, hogy valóban jól látok-hallok-e. – Miért a telefonon hívtál?

Persze, hiszen a laptopomat már összecsomagoltam. Biztosan azért itt kerestem, mert azon nem ért el. Azonnal vissza akartam szívni a kérést, de már nem lehetett. Elpirultam.

– Csak úgy gondoltam, jobb, ha tőlem tudod meg, mint a hírekből. Tudom, hogy nyomon követed az itteni eseményeket is.

Tudtam, hogy csak valami rossz történhetett. – Savannah jól van? A gyerekek? A... – kényszerítettem magam, hogy elcsukló hangom ellenére is kimondjam a szót, amitől mindennél jobban rettegettem ilyen körülmények között. – Anya?

– Mindenki jól van. Valaki elég ostoba volt ahhoz, hogy felrobbantsa a házat, de szerencsére Savannah és Drake időben észrevették a bombát, így nem esett bajuk. A gyerekek Savannah anyjánál vannak, Santiago és még néhány emberem vigyáz rájuk. Hamarosan biztonságos helyre viszem őket.

– Gondolom Savannah nem túl boldog – próbáltam egy kis könnyedséggel megtörni a komor hangulatot.

– Nem – erősítette meg Nicholas. – De így lesz a legjobb nekik. – Erre eszembe jutott, mivel vádolt Michelle. Hogy én is mindenre ezt a választ adom. – A gyerekekkel akar lenni, ezért hajlandó elfogadni,

hogy velük kell mennie a búvóhelyre. De attól még nem örül túlságosan. Csak szerettem volna, ha nem idegeskedsz emiatt, és ne aggódj, ha egy darabig nem tudsz velük kapcsolatba lépni. Attól tartok, hogy valahogy áttörték a tűzfalunkat, és akkor találtak rájuk, mikor veled beszéltek.

– De... Hogyan? Az hogyan lehetséges? Akkor te...

– Ne aggódj, ez biztonságos vonal. Egyelőre – tette hozzá keserűen.

– Sajnálom. Tudom, hogy most neked sem könnyű. – Pár percig hallgattunk. – Veled minden rendben? Hallottam a betörésről, és a támadásról. Nem kell segítség?

Könnyek szöktek a szemembe. Tudtam, ha csak a hangszínem elárulná egy másodpercre, hogy veszélyben vagyok, és ki tudja milyen nagykutytát dühítettem fel, Nicholas azonnal küldene valakit, hogy megvédjen. De most szüksége volt a legjobb embereire odaát. Meg kellett védenie a családját. Ezért különösen vigyáznom kell, hogy ne aggódjon még mindenezek után értem, a felesége legjobb barátnője miatt is.

– Persze. Minden oké. Kézben tartja a rendőrség a dolgokat. Ne aggódj. És Savannah se. Most csak velük törődj. Az a fő, hogy ők biztonságban legyenek.

– Tudod, hogy fontos vagy nekem, ahogy Savannah-nak is. Csak egy szavamba kerül, és...

– Jól vagyok, Nicholas. Tényleg – próbáltam tréfálkozni. – Visszamegyek az egyetemre, kitakarítottunk, és a rendőrség azt mondta, már nyomon vannak. Hamarosan kézre kerítik a fickót.

– Jó. De, ha bármi történik, csak szólj, rendben?

– Tudod, hogy az első leszél, akire gondolok – nevettem fel. De a hangom még nekem is túl hamisan csengett. Nicholas azonban vagy nem vette észre a családjá miatti aggodás hevében, vagy csupán nem tett rá megjegyzést. Mert persze mindenki tudta, miért érzem nyomorultul magam, ha Nicholasékról van szó.

– Rendben. Most le kell tennem. Majd megkereslek egy másik biztonságos vonalról. Addig is, nagyon vigyázz, kérlek!

– Meglesz.

Ahogy bontottuk a vonalat, erőltlenül lehuppantam a kanapéra. Michelle cseppet rosszállóan foglalt helyet mellettem, miközben a harmadik szelet pizzán rágódott.

– Hazudtál neki.

– Muszáj volt – kiáltottam fel kétségbeesetten. – Megtámadták őket. Felrobbantották a házukat, Savannah épphogy időben észrevette a bombát. Drake még ki tudta vinni. Aggódnak a gyerekekért, és én is. Most nem vonhatom még én is el a figyelmüket.

– Sajnálom – ölelt meg egyik kezével Michelle.

– Én is. De nincs mit tenni. – Letettem a készüléket az asztalra, és mire beleharaptam volna a saját szeletembe, csengettek. – Biztosan Patrick – pattantam fel a helyemről, és siettem ajtót nyitni. – Szia!

– Üdvözlöm, nyomozó – intett neki a nappali boltíve felől Michelle.

– Készen vagy? – tette fel a felesleges kérdést Patrick, mivel ő is látta a falhoz készített két táskát. Lehajolt, és felvette őket a földről.

– Egy perc és megyek én is – mondtam idegesen. Megértőn bólintott, elbúcsúzott Michelle-től, és kivitte a ház előtt parkoló, fekete Smartba a táskákat.

Én is a barátnőm felé fordultam, és szomorúan elmosolyodtam. – Azt hiszem, pár napig nélkülem kell majd pizzáznod. Azért hagyj majd nekem is.

– Liba. Tudod, hogy mire visszajössz, még csak egy morzsa se lesz – ölelt át gúnyolódva. – Vigasztalódj sült krumplival.

– Tudtam, hogy rád számíthatok – nevettem fel a könnyeimmel küszködve. Michelle elengedett, és tettetett kétségbeeséssel meredt rám.

– Jajj, csak ne sírj, kérlek! Úgy csinálsz, mintha soha többé nem találkoznánk.

– Bocsánat – töröltem meg nevetve a szemem. Hátrapillantottam a vállam felett, ki a nyitott ajtón. Patrick a kocs oldalának dőlve, türelmesen várt rám. – Mennem kell. De ígérem, hogy nem most látsz utoljára – tréfálkoztam. – Túlságosan kényelmes nekem veled élni.

– Hát persze, mert mindent én fizetek – mosolygott rám.

Még egyszer megöleltem, és elindultam Patrick felé. Éreztem, hogy lassan magam mögött hagyom életem ezen felét, és egy sötét, ismeretlen jövő felé teszek egy lépést. Ki tudja, visszajövök-e még ide valaha. Patrick bátorítón rám mosolygott, aztán kinyitotta az ajtót, hogy be-
szállhassak. Mielőtt elindultunk volna, még egy utolsó, szomorú pillantást vettem a házra, amit egykor otthonomnak tekintettem, és integettem a tornácon álló barátnőmnek.

– Minden rendben lesz – ígérte Patrick, és egyik kezével lenyúlt kö-
zénk, hogy megfoghassa az én hideg tenyerem.

– Hová megyünk? – tettem fel a kérdést, mintha csak valamiféle
filmben lennénk. Sokszor tényleg alig hittem el, hogy ez velem történik.

– Tudtál beszélni a főnököddel?

– Igen. De pár napba beletelik, hogy intézkedni tudjanak. Kevesen
vagyunk. Addig úgy döntöttem, hogy az egyetlen helyre viszek, ahol
tudom, hogy biztonságban leszel.

– Mégpedig? – fordultam felé. A profilját kísértetiesen világították
meg az utcai lámpák.

– Hozzám.

Oké, alig hittem el, hogy valóban azt hallottam, amit hallani véltem.
Megriadtam a kijelentésre, és elhúztam a kezem. Valószínűleg érzékel-
hette a zavarom, mert összeszorította az állkapcsát, de egy szót sem
szólt. Sőt, mintha enyhén elpirult volna a füle tövében. Mindenféle hely
megfordult a fejemben, hotelek, motelek, vagy kicsi, előre berendezett,
eldugott múlakások, mint a tévében. De ez... Ez egyszer sem szerepelt
az általam elképzelt lehetőségek között. Már egyáltalán nem voltam
benne olyan biztos, hogy ez jó ötlet volt. Talán túlságosan elbizakodott
voltam, vagy kétségbeesett a helyzetet illetően. Talán rosszul mértem
fel a dolgokat.

– Ne aggódj – mondta keserűen, kissé megbántva. – Nem kell olyan
kétségbeesett arcot vágni. Sokat dolgozom, és két hálósobám is van.

Nem is szükséges találkozunk. De ott legalább tudom, hogy nem eshet bántódásod.

– Sajnálom, én csak... csak meglepődtem. Ennyi – magyarázkodtam.
– Azt hittem, ilyenkor olyan állakásokba vizitek a tanúkat, mint a filmekben, vagy hotelekbe... Nem gondoltam volna, hogy...

– Hogy a lakásomra viszlek? – nevetett fel kissé derűsebben. – Bevallom, az én listámon sem szerepelt. De így hirtelen semmit nem tudtam megszervezni, ezért választottam ezt a megoldást. Sajnálom, ha megijesztettelek vele.

– És mit mondott a főnököd? – tértem vissza a beszélgetés kezdetéhez. – Mikorra tudja megszervezni a védelmem?

– Azt nem tudom pontosan. Talán két vagy három nap. El tudsz adig viselni? – vonta fel az egyik szemöldökét játékosan.

– Persze – nevettem fel, és éreztem, hogy apránként elkezd legördülni a szikla a mellkasomról, és újra kapok levegőt. Kezdtem ellazulni. Végül is, benne bízhatok. Semmi olyanra nem fog kényszeríteni, amire nem állok készen.

De, talán most készen állhatnék, néztem újra a profiljára. A forgalmat figyelte, de tudtam, tisztában van vele, hogy nézem. A nyakán lüktetett egy ér, mintha ideges lenne. Ezért nem hibáztathattam, én is az voltam. Túl sok olyan jelet adtam neki önkéntelen, amit talán félreérthetett. De mi van, ha a tudatalattim így akarja velem éreztetni, hogy ideje lenne végre túllépni a csalódásomon, és nyitni mások – más férfiak – felé? Mi van, ha ez az egész egy újabb lehetőség az élettől, hogy megtaláljam a szerelmet? Miért ne élhetnék vele? Miért ne adhatnék neki legalább egy esélyt?

Kezemmel az övé után nyúltam, amit időközben a sebváltón pihentetett. Összefűztem az ujjainkat, és kissé pironkodva fordultam ismét az út felé. A szemébe most nem tudtam belenézni. Még nem. Megszorította a kezem. Most először éreztem úgy, hogy talán képes vagyok folytatni. Lehetőséget adni. Egy pillanatig még a jövőmet is derűsebbnek láttam. Ha egy nap mindez a kalamajka elül, talán nevetni fogok az egé-

szén. Nevetve fogok visszagondolni arra, hogy volt idő, mikor egy Drake Sanderz nevű fickó miatt keseregtem.

Sakál

– Minden a tervek szerint halad, Sakál? – kérdezte a Mester, mikor felhívtam.

– Voltak bizonyos hátráltató tényezők, de igen. Úgy gondolom, hamarosan minden készen áll arra, hogy bevigyem az első csapást. A fogást már megtaláltam rajtuk. Csupán szólnom kell az ottani emberemnek, hogy húzza meg a ravaszt. És nem csupán képletesen.

– Remekül hangzik. Melyik gyalogot áldozod fel előbb?

– Meglepetésnek szánom, Mester – mosolyodtam el, és kinéztem az ablakon át a Temzére.

– Hallottam az előző két kudarcba fulladt kísérletről. Tele vannak vele a hírek. Még nálunk is. Mit szándékozol tenni az újabb hiba elkerülése végett?

– Az nem hiba volt, uram. Számoltam ezzel a lehetőséggel, nem is szándékoztam igazi kárt okozni. Tudtam, hogy időben fognak kapcsolni. De a sötétben tapogatóznak. Nem fognak megtalálni. Az emberem mindenről gondoskodott.

– Ajánlom, hogy igazad legyen.

– Mester. – Letettem a telefont, és az egyik fotelbe hajítottam.

Örömmámor töltött el. Az első gyalog már útnak is indult. A játszma hivatalosan megkezdődött. És mire Drake Sanderz akár csak ráeszmél arra, hogy mi is történik körülötte, már mindenkit elveszített maga körül. Egyedül marad, és bele fog őrülni. Ő lesz az utolsó áldozat. Meg fogja ölni magát, mert ezt már nem lesz képes elviselni. És pontosan ezt akarom elérni. Hogy ne nekem kelljen meghúznom a ravaszt, persze erre is készen állok, ha szükséges lesz. Így vagy úgy, de mire már csak ketten

maradunk a pályán, Drake veszíteni fog. Megsemmisül, ahogy velem is megtette sok-sok évvel ezelőtt.

A legszórakoztatóbb az lesz, hogy végignézhetem, amint a levegőt markolászva igyekszik majd rájönni, ki áll a gyilkosságok mögött. Még csak nem is sejtí majd, hogy minden egyes kiontott élet, minden vér az ő kezéhez fog tapadni, az ő lelkén szárad majd.

Elnyomtam a cigimet az asztalra tett hamutartóban, és újra a városra néztem. Előbb lezuhanyozom, aztán folytathatom a tervem megvalósítását. Ide kell csalnom Drake-et. El kell érnem, hogy az az átkozott lány idehívja őt. Hogy zokogva meneküljön a karjaiba és kérjen tőle segítséget. De a mai beszélgetésükből úgy vettem ki, hogy a robbanás csak hátráltatni fog. Máshogy kell elérnem, hogy a nagyfiú csatlakozzon hozzánk, mert az az ostoba liba előbb halna meg, semmint a segítségét kérje. Úgy gondolja, az új pártfogoltja majd megvédi őt. Látom, mennyire igyekszik magában felkelteni az eltemetett érzéseket. Rejtély volt számomra, egyáltalán hogy tudott beleszeretni abba a gazemberbe.

De talán ez a dolog még jót is tehet vele. Mindenesetre nekem most arra kell koncentrálnom, hogy Drake idejöjjön. És azt hiszem, már pontosan meg is született a tökéletes terv a fejembe. De ahhoz még egy emberre szükségem van. Felvettem az asztalon heverő fotók közül annak a szőke lánynak a képét, aki Riverával lakik együtt. Ő lesz a kulcs, érzem. Ő fogja nekem idecsalni Drake-et Amerikából. Csak el kell hinteni, hogy Lilyan életveszélyben van, hogy eltűnt, és azonnal csaholva fog iderohanni, hogy megmentse a drága kis életét.

Felnevettem, és nyújtóztam egyet. Mennyivel szebbnek tűnik minden, ha az ember kész tervekkel áll elő.

8. fejezet

Lilyan

Figyeltem, ahogy Patrick kiveszi a csomagjaimat, aztán a kis, ötemeletes ház felé fordultam. Nem volt a legimpozánsabb, és nem is volt a legjobb állapotban, de otthonosnak tűnt.

– A másodikra megyünk – lépett mellém, és mosolyogva intett, hogy kövessem. Az utazótáskám a hátára vette, a hátizsákom pedig kézben vitte a sajátjával együtt. – Van riasztóm, szóval biztonságban leszel. Majd megmutatom, mit hogyan tudsz használni.

Beterelt az ajtón. A lépcsőház poros volt, és nagyon-nagyon réginek hatott. Sötét volt odabenn, ezért alig láttam valamit, csak amennyit a hold fénye és az utcáról beszűrődő lámpa megvilágított. Patrick szorosan a nyomomban volt. A szűk kőlépcső felé mutatott.

– Arra. Sajnos az égő nemrég felmondta a szolgálatot, és úgy nézem, hogy a gondnok még nem intézkedett az ügyben. De nem kell sokat menni, ne aggódj.

Felmentünk a második emeletre. Patrick ment elől, mutatta az utat, majd megállt az egyik faajtó előtt és kissé mintha zavarban lett volna, mikor kinyitotta a zárat. Majdnem felnevettem, de azt nagyon tapintatlannak éreztem volna, a mosolyomat viszont nem tudtam elfojtani.

– Kupi van nálad? – kérdeztem széles vigyorral.

– Hát... Nincs éppen a legnagyobb rend. De...

– Ne aggódj, Michelle mellett már mindenhez hozzászoktam – paszkoltam meg nevetve a hátát, és tovább vigyoroztam. Végül kinyitotta az ajtót, és oldalra lépett, hogy utat engedjen nekem.

– Hát ez... – Körbenéztem, keresve a megfelelő szót arra a látványra, ami eléem tárult. Sok filmet láttam, és nem egy egyetemistánál jártam már. De ez... – Ez nagyon... tiszta – mondtam ki az első szót, ami eszembe jutott. Patrick halkan kuncogott mögöttem, ahogy kikapcsolta a riasztót, és bezárta az ajtót.

– Nem ezt vártad, mi? – bökött oldalba. A táskákat lerakta a nappaliba egy hatalmas kanapé mellé, majd a kis, amerikai stílusú konyha felé vette az irányt.

– Nem. Azt hittem tipikus agglégénylakásod van – morogtam, és lopva végighúztam az ujjam az egyik komód tetején. Egy szem por sincs sehol. – Mi a titkod? Bejárónő? Vagy talán lakik veled egy nő is? – néztem rá csodálkozva.

– Nem – nevetett fel, és leemelt két poharat. – Valamit inni?

– Vízet – motyogtam, és tovább szemléltem a környezetet. – Hátborzongató vagy, tudod? – Szórakozottan kivettem a poharat a kezéből. Az ablak előtt állt egy kis asztalka, aminek a tetején még egy cserepes virág is volt. Meglepően jó állapotban. – De most komolyan! – vigyorogtam rá, mikor magamhoz tértem a sokkból. – Mi a titkod?

– Sosem vagyok itthon – vont vállat. – Annyi meló van, hogy aludni is alig járok haza. Talán ezért is van ilyen rend. Nincs időm káoszt teremteni.

Belekortyoltam a vízbe, és körbesétáltam az apró nappalit. Két ajtót vettem észre az egyik oldalon, valamint egy harmadikat a bejárat közelében. A kérdést se kellett feltennem, Patrick máris elindult az egyik ajtó felé, kinyitotta, és visszajött a csomagjaimért.

– A vendégszoba. Ott alhatsz, míg nem tudjuk elintézni neked az állandó felügyeletet.

– Biztosan szükség van erre? – Követtem őt a helyiségbe.

– Attól tartok. Megalapozott a gyanúnk, hogy utánad fognak jönni. A redőnyök mindig legyenek lehúzva, és ne menj az ablakok közelébe. Senkinek ne nyisd ki az ajtót, rendben? – komorodott el az arca. A cso-

magokat az egyszemélyes ágyra ejtette, aztán csípőre tett kézzel szemlélte engem a félhomályban.

– Igenis, uram – bólítottam egy halovány mosollyal. Olyan görcsösen szorítottam a kezemben a poharat, hogy már-már azt hittem, el fogom törni. Megparancsoltam az ujjaimnak, hogy lazítsanak kicsit.

– Helyes. Ma este nem megyek már vissza, bár ezt sosem tudhatom biztosan. Akármikor behívhatnak, ha szükség van rám.

– Sok nyomozós filmet láttam ám – feleltem büszkén.

– Valóban? – nevetett fel.

– Bizony.

– Azt hiszem, ennek most nem sok hasznát vesszük – hervadt le a mosoly az arcáról pár pillanatra, aztán összeszedte magát. – Ha nem gond, most elmegyek és lezuhanyozom, hosszú napom volt. Nyugodtan szolgálj ki magad, ha szükséged van valamire.

– Köszí.

Azzal Patrick magamra hagyott. Sóhajtva letettem a poharat a komód tetejére, és újra körbenéztem az új szobámban. Az ideiglenes szobámban, javítottam ki magam. Egyáltalán nem olyan volt, mint vártam. Félig meddig arra számítottam, hogy egy Sherlock díszlettel fogom szembe találni magam. Ó, mennyire imádtam azt a sorozatot! Milyen kár, hogy évadonként három epizódot élt csak meg. Ez a lakás azonban inkább azokra hasonlított, mint amiket az amerikai sorozatokban látni. Minimalista stílusban volt berendezve, mindenből a legolcsóbb és a legízléstelenebb.

Felnevettem, és végigsimítottam a bolyhos, virágmintás, ormótlan pléden, ami az ágyra volt terítve. Határozottan nem élt itt nő, mert ő ügyelt volna a részletekre. Ellenben Patrick valószínűleg nem is nézte, hogy mit vesz meg. Az ágy mellett az éjjeliszekrényen egy hatalmas lámpa állt. Jobban mondva a burája volt hatalmas, és zöld, nagy vörös pettyekkel. Mikor kihúztam a kis szekrény fiókját természetesen üres volt. Sóhajtva leültem az ágyra, és vettem egy fáradt tekintetet a táskáimra.

Ki akartam csomagolni, de nem volt már erőm hozzám. Hátradőltem az ágyon azzal a céllal, hogy eltöprengjek hova tovább, de nem sokára elnyomott az álom.

Furcsa zajokra ébredtem. Mintha beszélgetés lenne. Pislogva körbenéztem, és egy pillanatra nem tudtam, hol vagyok. Aztán eszembe jutott, hogy Patrick lakásán, a vendégszobában. Homlokráncolva pillantottam az ajtó felé. Onnan szűrődtek be a furcsa kiáltások. Az ajtó résnyire nyitva volt, ezért láttam a villódzó fényeket. Mikor felkönyököltem az ágyban, csak akkor tűnt fel, hogy be vagyok takarva.

Lemásztam, és zavartan az ajtó felé sétáltam. Mikor óvatosan kilestem, megláttam, ahogy Patrick a bordó kanapén terpeszkedik, egyik kezében egy üveg sör, a másikban a távirányító, és szórakozottan kapcsolgatja a csatornákat. A képernyő felé lestem, és meglepett-izgatott kiáltást hallattam.

– Ó, ezt szeretem!

Patrick izmai azonnal megfeszültek, és láttam, hogy ugrásra készen áll, aztán meglátott az ajtóban és újra ellazult. Szégyenkezve elpirultam, és kicsoszogtam az előszobába. Az arcom rákvörös volt, még szerencse, hogy ezt nem láthatta olyan jól a tévé fényében.

– Bocsánat, nem akartalak megijeszteni.

– Semmi gond. Még szokatlan, hogy nem vagyok egyedül. Felébresztettek? Nagyon fáradtnak tűntél. Bár... Amin mostanában keresztül kellett menned, egyáltalán nem csodálom.

– Nem ébresztettél fel – mosolyogtam rá, és lehuppantam mellé. – Ó, kukorica! – Azonnal kikaptam egy marékkal a tálból, és vidáman a képernyőre szegeztem a tekintetem. Patrick felvonta a szemöldökét, letette a távirányítót az asztalra, egyik kezével a kanapé támlájára támaszkodott és félíg felém fordulva nézett. Ettől zavarba jöttem. Pattogatott kukoricával teli szájjal viszonoztam a tekintetét, mire felnevetett. – Mi az? – kérdeztem, miután lenyeltem a falatot. Lenéztem magamra, de nem tűnt úgy, mintha leettem volna magam.

– Semmi. Különös egy lány vagy – nevetett tovább.

– Ami azt illeti, te is különös alak vagy – vágtam vissza. – Miért nem alszol? Azt hittem korán be kell menned reggel, ezért pihenni fogsz.

– Képtelen vagyok aludni – dörgölte meg az arcát.

– Mi zavar? – kérdeztem együtt érzően.

– Semmi és minden – sóhajtott fel. Pár percig hallgatott, csak a tévé szolgáltatott valami zajt, aztán váratlanul, mikor már meg voltam róla győződve, hogy nem fog ennél többet mondani, fojtatta. – Olyan dolgokat látok minden nap... amiről neked fogalmad sincs – mondta halkán, óvatosan megválogatva a szavait. – Borzalmas dolgokat. És én... én mindennek a közepében vagyok. Sokszor... Sokszor úgy érzem, fojtogat... Tudom, én másztam bele. De az érzés... hogy soha nem tudok megszabadulni tőle – tőlük... ez borzasztó. Vannak pillanatok, mikor megkérdem magamtól: Miért csinálod?

– És miért csinálod? – kérdeztem gyengéden.

– Mert muszáj – komorodott el, és ökölbe szorította a kezét. – Mert ha én nem teszem meg... akkor senki.

– Akkor itt a válaszod – simogattam meg a karját. – Én nem hiszem, hogy képes lennék mindarra, amire te. Az a sok áldozat...

– Igen – morogta Patrick, és lerázta magáról a kezem. Elgondolkodva néztem a profilját a televízió által biztosított csekélyke fényben.

A hozzá hasonló embereknek sosem könnyű a dolga. Olyan borzalmakat látnak nap mint nap, amikről nekünk szinte fogalmunk sincs. Elképzelni sem tudtam, hogyan bírja mindezt idegekkel, de minden tiszteletem az övé volt. És a sok sötét pillanatban szerintem szüksége lenne valakire, aki mellette van, mikor hazaér. Aki támaszt nyújt neki. Mert ahogy figyeltem előre görnyedő vállát, mintha a világ minden súlya rá nehezedne. Volt valami különös a hangjában, mikor a tapasztalatairól mesélt. És olyan... magányosnak tűnt. Elhatároztam, hogy amíg nem tudnak nekem védelmet biztosítani, addig mindenképp megpróbálok én magam lenni az a támasz, amire szüksége van.

– Patrick – mondtam halkán, abban sem voltam biztos, hogy meghalotta. Ökölbe szorított keze ellazult, mély levegőt vett, és acélos tekintét rám szegezte. Egy pillanatra volt benne valami vad, valami kegyetlen, amitől megijedtem, de ez olyan gyorsan tűnt el, ahogy jött. Az a meggyötört, magányos férfi lett újra, aki a szárnyai alá vett. – Minden rendben lesz – súgtam neki az egyetlen közhelyes mondatot, ami akkor eszembe jutott. – Nevetséges, de... tudom, hogy így lesz.

– Én már nem vagyok ebben olyan biztos, Lily – suttogta elkínzottan, felemelte a kezét, és végigsimított az arcomon lévő zúzódásokon. Összerezementem, de egyáltalán nem azért, mert fáj. Vagyis nem fizikailag. – Nem akartam... Sajnálom, ami veled történt.

– Hiszen nem a te hibád – vontam össze a szemöldököm. – Miért okolnád magad olyanért, amiről nem tehetsz?

– Ott lehettem volna. Előbb oda kellett volna érnem. Én... – tétovázott. – Hallottam a dulakodást, de nem foglalkoztam vele. Azt hittem... Nem számít – rázta meg a fejét, és összeszorította az állkapcsát. – Gondoskodni fogok róla, hogy az a szemét, aki ezt tette veled, megfizessen. Ezt megígérhetem. – Nem tudtam, mit mondhatnék. Csak néztem őt, hevesen kalapáló szívvel, és vártam. Tenyerébe fogta az arcom, és megsimogatott a hüvelykujjával. – Kedves lány vagy, Lilyan Rivera. Nem ezt érdemelted. És esküszöm, hogy ezúttal azt teszem, amit kell. Nem hagyom, hogy hozzád érjenek. Ezúttal nem.

– Köszönöm... azt hiszem – motyogtam kábán.

Már alig éreztem a tévét a háttérben, csupán távoli zümmögésként hatott. Csak Patricket láttam, és a vérem zúgását hallottam a fülemben. A szívemre akartam szorítani a kezemet, nehogy kiugorjon a helyéről, de a karom ólomsúlyúnak tűnt, képtelen voltam felemelni. Valami különös volt a levegőben, ami énem egyik részét izgatottá, a másikat rémültté tette.

És akkor Patrick megtörte a mozdulatlanságot, és lassan felém hajolt a kanapén. Olyan borzasztóan közel voltunk egymáshoz, hogy úgy éreztem, a testéből áradó hő felemészt. Szemem tágra nyílt a döbbenettől,

mikor megértettem, mit tervez. Már az arcomon éreztem meleg, simogató leheletét. A zúgás már-már elviselhetetlen volt. És pont akkor, mikor az ajkunk összeért volna... Elfordítottam a fejem, így csak az arcomhoz tudott hozzásimulni. Zakatoló szívvel emeltem fel a tenyerem, a mellkasára simítottam, és finoman eltoltam.

Nem tiltakozott. Kissé megbántottan nézett rám, szinte már vádlón, de nem tehettem róla. Megijesztett és összezavart. Nagyot nyeltem, hogy kiszáradt torkom újra működőképes legyen, és ezzel egyúttal a szívem is megnyugtassam.

– Sajnálom – motyogtam.

– Semmi gond – mosolygott rám szomorúan, és megsimogatta az arcom. Ezúttal azonban elvette a kezét. – Türelmes vagyok, kedvesem. Tudok várni.

Azzal felállt, fogta az üveg sört, és bement a hálószobába. Még egy órán át ültem zavartan a tévé előtt, de még a *Ki vagy doki?* legújabb része sem tudta lekötni eléggé a gondolataim, ezért én is feladtam, és halkán a szobámba mentem. Mikor az ajtó kattánva bezáródott mögöttem, a szívem még mindig úgy kalapált, hogy tényleg aggódni kezdtem. Rászorítottam a tenyerem a mellkasomra, és Patrick figyelmeztetése ellenére óvatosan az ablakhoz araszoltam. Oldalról elhúztam annyira a sötétítőt, hogy kiláthassak az égre, de nem láttam a holdat, mikor legnagyobb szükségem lett volna rá.

– Nem vagyok rá képes – suttoztam végül. – Nem tudom őt elfelejteni. Már sosem fogom.

A szavak egész éjjel ott visszhangoztak bennem. Tények voltak és nem feltevések. Tudtam, hogy a szívem örökre rabul ejtette Drake Sanders, és ezen már semmi nem változtathat. Örökre rá fogok várni.

Drake

– Nekem sem tetszik ez a helyzet – sóhajtotta Nicholas fáradtan a telefonba, és megdörgölte az ornyergét. – Tudom, Savannah. De egyelőre nektek ez a legbiztonságosabb. Sajnálom. Amint megtudom, hogy ki a felelős ezért, és mit akar... Nem. Tudod, hogy ez nem így van. Savannah... – Leemelte a mobilt a füléről, letette az asztalra, és frusztráltan beletúrt a hajába.

– Nem fogadta jól a hírt, hogy nem mész hozzájuk, ugye?

– Hát nem.

– Sajnálom – mondtam, bár a hangom nem volt túl meggyőző. Csak félig tudtam koncentrálni a dolgokra, mióta Lilyannel beszéltem. Valami nyugtalanított. Az ösztöneim azt súgták, hogy azonnal menjen Londonba, de nem tehettem, mert megígértem Savannah-nak, hogy adok neki egy kis időt.

– Megtudtatok valamit?

– Felfedeztünk egy ürgét – lépett be az ajtón Santiago.

Máskor mindig kiült arcára a szokásos idéetlen vigyor, ezúttal ő is komor volt. Egyik karja fel volt kötve. A gazember akkor sérült meg, mikor elkapott egy levélbombát, amit egy újabb szerencsétlen futár kézbesített Savannah édesanyjához. Szerencsére akkorra ők már nem voltak ott, és ő is inkább fedezékbe vonuláskor sérült meg.

– Elégé gyanús volt a fickó, ezért lenyomoztattam.

– A futár? – nézett rá Nicholas.

– Nem. Ő megint zsákutca volt, természetesen. – Letett egy fotót az asztalra. Nicholas mellé léptem, és én is szemügyre vettem a férfit a fényképen. Kopasz volt, napszemüveget és ballonkabátot viselt, kezében egy aktatáska volt. Talán úgy 150-155 centi lehetett, még csak nem is izompacsirta.

– Ez meg ki a franc? – kérdeztem.

– Az útlevelén az állt, hogy George Edwardson. De találjátok ki, ki is pontosan a kis Georgie – vigyorodott el Santiago, meglobogtatva egy másik fényképet, és megcsillantva régi önmagát. – George Edwardson, nyolcvan évesen hunyt el. Pennsylvániában. És ezt figyeljétek! Lefuttat-

tam a fickó képét néhány adatbázisban, és nem fogjátok elhinni, mire bukkantam.

– Inkább a tényeket közöld, mert teszek róla, hogy a másik karod is fel legyen kötve – morogtam, mire a gazember csak még szélesebben elvigyorodott.

– Csak nem azért vagy ilyen morcos, drága barátom, mert már nem együtt lakunk?

– Az inkább a megváltás volt számomra.

– Elég, hallani akarom, amit megtudtál. Most nem vagyok vicces kedvemben, Santiago. Valaki megtámadta a családom – morogta Nicholas, és kitépte a kezéből a papírt.

– John Albert. Nem túl kreatív. Egy másik álnév?

– Úgy gondolom. Viszont a címe New York-i. Ha akarsz, azonnal utánajárhatunk a mocsoknak.

– Mikor érkezett?

– Tudtam, hogy megkérdezed – vigyorgott Santiago. – Egy nappal az előtt, hogy Savannah... Hogy a házatok felrobbant. Eléggé meghúzta magát, se kártyás fizetések, se tranzakciók. A fickó felszívódott, miután megjött.

– Akkor miből gondolod, hogy ezen a címen megtaláljátok?

– Megérzés. A gyomromban – simogatta meg a férfi elégedetten a hasát. A szemem forgattam. Santiagóra rossz hatással vannak a mesék. Ha már itt tartunk, minden film. Aztán váratlanul elkomorodott, és egyenesen rám nézett.

– Valaki nagyon elszántan el akar érné téged. Londonból – tette hozzá nyomatékosan. Megfeszültem, és azonnal hatalmába kerített egy nyugtalan, rossz érzés. Santiago a fejét rázta, mintha olvasott volna a gondolataimban. – Nem Lilyan az. Az ő hangját ezer közül is megismerném. Valami Michelle, ha jól emlékszem. – A homlokát ráncolta. – Az nem férfinév? Határozottan női hangja volt a kicsikének.

Meg sem vártam, hogy befejezze, kiviharzottam az előcsarnokba, és szinte ráförmédtem szerencsétlen titkárnőre.

– Azonnal kapcsolja nekem azt az angliai hívást!

A nő remegő kezekkel felkapta a kagylót, és idegesen nyomogatni kezdte a gombokat a telefonon. A testem remegett az elfojtott dühtől, igazából fogalmam sem volt, mire számítsak. Kilenc hosszú, kétségbeejtő nap telt el az óta, hogy Lilyannel utoljára beszéltem. Vajon mi történhetett, hogy nem ő hív, hanem a barátnője? Bár erre kitaláltam a választ. Lilyan sosem szólt volna nekem, hogy baj van. De, ami azt illeti, Savannah-nak sem. Mikor a nő végre átnyújtotta az átkozott kagylót, úgy téptem ki a kezéből, mintha az életem múlna rajta.

Valamilyen szempontból így is volt.

– Halló? – kérdezte egy bizonytalan hang a vonal túlsó végén.

– Drake vagyok. Hallottam, hogy próbáltál elérni. Michelle vagy ugye? Lilyan lakótársa.

– Ó, igen, én... vagyis... – hadarta össze-vissza, aztán frusztráltan felsóhajtott. Visszafogtam magam, nem ordítottam rá – bár legszívesebben megtettem volna – helyette türelmesen vártam. – Az a helyzet, hogy fogalmam sincs, mit mondjak. Mert magam sem tudom, mi folyik itt.

– Kezdd az elejéről! – Inkább parancsnak hangzott, és még a vonalon keresztül is éreztem, hogy a lány összerezzen, ezért morogva hozzátettem – lévén nem akarom teljesen a frászt hozni szerencsétlenre. – Kérlek!

– Hát... Az történt, hogy pár napja eljött az a nyomozó, és azt mondta Lilyannek, hogy veszélyben van. Azt mondta, állandó felügyeletet kell neki biztosítaniuk, mert olyan ügybe keveredett, ami túlmutat az egyszerű bűnözőkön. Azt mondta, idézem, „valami nagy hal akadt a horogra”.

– Hiszen nem egészen kilenc napja beszéltem Lilyannel. Nem említette...

– Mert nem akarta, hogy ott hagyja a barátnőjét. Tudta, hogy ott van magára szükség, hogy őket megvéddesse. És azt hiszem... Mindketten tudjuk, hogy miért nem akart szólni. Mert ön is tudja, ugye?

A francba, hát persze, hogy tudtam. Elkáromkodtam magam, és a telefon tiltakozva nyekkent egyet a szorításomban, ezért lazítottam. A legszívesebben most szétvertem volna valamit. Átkozva a saját ostobaságom behunytam a szemem, és türelemre intettem magam.

– Már akkor is tudta, igaz?

– Akkortájt tudta meg, igen – felelte bizonytalanul Mitchelle. Észre kellett volna vennem!

– És történt valami, hogy most te hívtál? Miért nem ő keresett meg? Ugye nem...

– Nem – sietett a válasszal Mitchelle. – Vagyis, azt hiszem nem esett baja.

– Azt hiszed?

– Nem tudom biztosan. Turner nyomozó magával vitte Lilyant egy biztonságos házba, míg nem tudnak kirendelni mellé állandó felügyeletet. De... Napok óta nem érem utol Lilyant. Lehet, hogy ez csak a védelem miatt van, de... Aggódtam, mert semmi életjelet nem kaptam tőle. Végül elmentem a rendőrségre, hogy megtudjam, hogyan léphetek kapcsolatba a nyomozóval, hogy legalább ő megnyugtasson.

– De? – Ennél a résznél már határozottan kezdett elfogyni a türelemem, és minden egyes szóval csak egyre nőtt a haragom. Igazából már az a tény is elég lenne ahhoz, hogy gépre szálljak most azonnal, hogy Lilyan napok óta nem jelentkezett. A fenébe az istenverte védelmükkel! – Mitchelle! De?

– De a rendőrségen azt mondták, hogy nem dolgozik náluk semmiféle Patrick Turner, és az ügyről sem hallottak még soha – szípogetta a lány. – Nagyon megijedtem. Leírtam nekik, hogy néz ki, hátha csak félreértettem a nevet... De nem ismerik. Kétségbe estem, Drake. Valakivel beszélnem kellett. Tudom, hogy Lilyan mennyire bízik benned mindazok ellenére, hogy... Úgy gondoltam, ha valaki képes kideríteni, mi történt veled, az csak te lehetsz.

– Nyugodj meg, Mitchelle. Azonnal odarepülök az első szabad géppel, és ki fogom deríteni, hol van Lilyan, és mi történt vele. Nem hagyom, hogy baja essen.

Mert abban az esetben én magam tekerem ki a mocsok fűreg nyakát!

– Drake...

– Igen? – kiáltottam türelmetlenül a telefonba, ezúttal azonban a lány nem riadt meg. Amit ezek után mondott... Végül teljesen megváltoztatott mindent.

– Ugye tudod, hogy végig csak rád várt? Arra várt egész eddig, hogy utána jössz.

Falféher lettem. Szó szerint éreztem, hogy minden vér kifut az arcomból. Nem, a fenébe is, fogalmam sem volt, hogy azt akarja, én magam cibáljam vissza Amerikába. Ha legalább sejtettem volna... Már rég elhoztam volna onnan. Azt hittem, hogy csak távolságot akar teremteni közöttünk, hogy pusztán menekülni akar előlem. Az ellenkezőjét még csak fontolóra sem vettem.

– Amint tudok, ott leszek, Mitchelle – ígértem, és letettem a kagylót. Ahogy megfordultam láttam, hogy egész kis bizottság áll a hátam mögött, akik valószínűleg minden szót hallottak. Nem volt most kedvem vitázni velük, Lilyan élete is lehetett a tét. – Oda fogok menni. Lilyan napok óta nem jelentkezett a barátnőjénél. Valami nagy gáz van odaát, érzem. Nicholas, szerintem köze lehet az itteni támadásokhoz is. Oda fogok menni – jelentettem ki.

Legnagyobb meglepetésemre, Nicholas még csak meg sem próbált lebeszélni. Megértőn bólintott, mintha pontosan tudná, mi zajlik bennem. Hogy micsoda vihar tombolt bennem.

– De előtte még szeretném, ha elkísérnéd Santiagót arra a címre. Nem akarom sérülten elengedni egyedül terepre.

– Még így is legyűrök akárkit – méltatlankodott Santiago, meglentgetve felkötött karját. – A francokat kell nekem bébisintér!

– Veled megy, és erről nem nyitok vitát! – Azzal Nicholas visszavonult az irodájába.

Mogorván Santiagóra néztem, majd sarkon fordultam, meg se várva, hogy követ-e. Természetesen ott loholt a nyakamban. Vagyis könnyedén tartotta velem az iramot, még csak loholnia se kellett. Szótlanul tettük meg az utat a város egyik lelakottabb környékére. Felnéztem az épületre, és kiszúrtam, hogy az egyik ablak nyitva van a tűzlétra felé. Az a lakás volt, ahová mi igyekeztünk. Intettem Santiagónak, mire ő biccentett, és a főbejárat felé indult.

Én közben felkapaszkodtam a tűzlétrán, a lehető legkevesebb zajt csapva, és megálltam az ablak mellett. Óvatosan belestem. Amennyit láttam odabentről, nem éppen olyan helynek tűnt, mintha bárki is lakott volna ott. Boltív vezetett egy másik helyiségbe, ahonnan motoszkálás szűrődött ki. Nesztelenül beléptem a szobába, kivont fegyverrel az ajtóhoz mentem, és halkán elhúztam a reteszt, hogy Santiago be tudjon jönni. Bár le mertem volna fogadni, hogy ennek ellenére is be fogja rúgni az ajtót.

Közben a boltív felé mentem, és benéztem a következő helyiségbe. Valami konyhafélének tűnt, de itt sem volt semmi néhány dobozt, egy ütött-kopott matracot, néhány takarót, no meg egy halom hamis igazolványt leszámítva. Egy hosszú, kopott, barna kabátot viselő férfi guggolt az egyik doboz felett, és lázasan kutatott. Láthatóan nem fedezte fel a jelenlétem. Ez azonban pár perc múlva megváltozott.

– Ne mozdulj, ha nem akarod, hogy itt helyben szétloccsantsam a fejed, haver – morogtam neki, és rászegyeztem a fegyverem. Santiago drámai mozdulattal megigazította a kötését, majd a frizuráját, lesöpörte magáról a port, és vigyorogva megszemlélte a művét. Az előttem lévő férfi feltartotta a kezét, de meg se rezzent.

– Ó, na mit fogtunk? – lépett a helyiségbe nyugodtan Santiago. – Nocsak, nocsak, mi van itt?

– Attól tartok, tévedés történt, uraim – szólalt meg mély, dörmögő hangon a férfi, és egyik kezével a kabátja felé nyúlt. Megpillantottam egy gyanús kidudorodást az oldalán, egyértelműen egy fegyver volt.

– A helyedben nem tenném – sziszegtem, kibiztosítva a fegyvert. – Kurvára nem vétek célt, nekem elhitheted. Nem lennél elég gyors.

– Ó, ezt tanúsíthatom – vigyorgott Santiago. – És a nagyfiú elég rossz hangulatban van, szóval nem bosszantanám fel. – Azzal érdeklődve leguggolt a hamis papírokhoz, és mindegyiket szemügyre vette.

– Nyomozó vagyok. Az FBI-nál dolgozom.

– Persze, én meg az angol király – morogtam.

– Ez utóbbit kétségbe vonnám – vigyorgott rám Santiago, és felállt. – De a fickó igazat mond. Nem ő az emberünk.

– Előveszem az igazolványom – mondta a férfi tört angollal, és lassan a kabátjába nyúlt. Elővette a tárcáját, és felém csúsztatta a háta mögött. Mikor felvettem, és belenéztem, a dühöm csak még erősebb lett.

– A rohadt életbe! – bődultem fel, és Santiago felé hajítottam az igazolványt. – Igazat mond.

– Dimitrov Silverstrov különleges ügynök, FBI. Ez egyre érdekesebb lesz – vigyorodott el Santiago, és visszadobta a férfi igazolványát.

Én meg egyre nyugtalanabb lettem. Nekem nem volt időm erre a szarságra, nem akartam macska-egér játékot játszani senkivel. Tudni akartam, hogy Lilyan jól van-e.

– Hívd fel Berryt, hogy jöjjön ide. Én megyek a reptérre. Innentől a te dolgod intézni ezt – mordultam fel, és már ki is masíroztam a lakásból.

Csak egy dologra tudtam koncentrálni. Hogy a gép nem ér elég gyorsan Londonba.

9. fejezet

Lilyan

– Hazudsz! – sikítottam nevetve, és egy jó marék popcornot hajítottam Patrick irányába, aki egy bordó párnával védte ki a támadást, majd egyesével megette a szétszóródott darabokat az öléből, és felém kacsintott.

– Én? Soha. Miért tenném?

– Na, jó. Akkor mondj egy valamit, csak egy valamit, ami a sorozathoz kapcsolódik.

– A szőke kislány bele fog szeretni a kalandorunkba, de az sose jön össze senkivel – vigyorgott rám, és egy nagy adag kukoricát tömött a szájába. Láthatóan nagyon elégedett volt magával.

– Oké. Még valami? – vallattam résnyire szűkült szemekkel.

– A csávó nagy hóhányó, és szeret csinos nőkkel utazgatni ide-oda, néha többel is.

– Feladom, nyertél – toltam felé a tál kukoricát.

– Mindig én nyerek. – Nem bírtam megállni, hogy ne vágjak erre vissza valamivel. Le akartam törölni az elégedett vigyort az arcáról. Pasik.

– Akkor dámázzunk. Fogadjunk, hogy abban megverlek. Nagyon jó vagyok benne, sosem veszítek.

– Dáma? Miért pont dáma? – húzta el a száját, én pedig negédesen, ártatlanul elmosolyodtam.

– Vagy már most feladod, Patrick Turner?

– Nem – felelte hevesen, a kisasztalra tette a kukoricát, és komoly arccal felém fordult. – De, ha már elfogadom a kihívást, legyen tétje.

– Rendben. Miben játszunk?

– Mondjuk, ha én nyerek, te főzöl ebédet.

– Örölnél neki, mi? – horkantam fel. – Olyan kiszámítható vagy.

– Mit mondhatnék? – dőlt hátra vigyorogva, kezét összekulcsolva a tarkóján. – Én is csak férfi vagyok. És minden férfi szívéhez a gyomrán át vezet az út.

– Ezt megjegyzem – dobtam felé egy párnát. – És, ha én nyerek?

– Akkor meghívlak valahová ebédelni. Akárhová.

– Ez nem fair. Ha nekem dolgozni kell, akkor te se úszd meg ennyivel. – Elgondolkodva méregettem. Vajon mit kérhetnék a győzelmemért cserébe? Az öntelt vigyora összezavart és idegesített. Le akartam törölni az arcáról, de semmi jó nem jutott az eszembe.

– Na? Valami ötlet?

Pontosan tudta, hogy lázasan törtem az agyam rajta, de az eredmény... nulla volt. Az ajkamba haraptam. Mivel tudnék visszavágni neki? A választ keresve körbepillantottam a szobán, és megakadt a szemem a szerény könyvespolcon, ami telis tele volt sci-fi könyvekkel.

– Ha én nyerek, nekem adod az egyik könyved a féltve őrzött gyűjteményedből.

– Mi? – Diadalittasan felnevettem, mikor rémülten a drága könyveire nézett, és egy pillanatra elsápadt. Aztán eltökélten felém fordult. Átfutott az agyamon, hogy talán még sem volt olyan jó ötlet így provokálni őt. – Benne vagyok. Legyen.

Olyan komor arccal ment be a hálószobájába a tábláért, mintha élet-halál küldetésen lett volna. Valószínűleg így hatott rá a gondolat, hogy elveszítheti a gyűjteménye egy darabját. Idegesen nyeltem egy nagyot. Most aztán nagy slamasztikában vagyok.

Nem, Lilyan, ebben az egy játékban verhetetlen vagy, szólalt meg egy hang a fejemben. Talán, ha elégszer mondogatom magamnak... A könyvekre sandítottam, majd a komoran összpontosító Patrickre. Isten őrizzen, hogy magamra haragítsam. Buta ötlet volt könyvet kérni cserébe... Amúgy is, mihez kezdenék én azzal?

Már éppen azon voltam, hogy visszaszívjam a kérésem, és inkább kitalálok valami mást, mikor rám nézett sötétkék szemével, és biccentett, hogy kezdjem. Nem volt visszaút.

Remegő kézzel raktam odébb az első piros bábumat, szinte azonnal reagált rá. Úgy gondoltam, hagyom, hogy nyerjen, aztán rájöttem, hogy nem is olyan rossz játékos. Sőt. Agresszívan támadott, ezt viszont be tudtam annak, hogy nagyon-nagyon meg akarja tartani a féltve őrzött kincseit.

Mire elértük a játék felét, és már csak három-négy bábunk maradt a pályán, kezdtem túlságosan is élvezni a küzdelmet. Minden tudásom beleadtam a játékba, és azon kaptam magam, hogy ugyanolyan agresszívan válaszolok a lépéseire. Végül azonban nem is kellett hagynom, hogy nyerjen. Olyan könnyedén söpört le a pályáról, hogy még pislogni se maradt időm.

– Le a kalappal – dőltem hátra ámuldozva, de azért szélesen elvigyoroztam. – Évek óta most először veszítettem valaki ellen.

– Ha jó kislány leszel, játszhatunk egy visszavágót, és talán elárulom a titkom – nevetett fel, miközben elpakolta a játékot. Visszatért a hangjába az önelégültség, de már nem tudott bosszantani vele. – Mi lesz az ebéd?

Felsőhajtottam. – Amid van – vágtam vissza gúnyolódva, és felálltam, hogy szemrevételezzem a szinte üres szekrényeket. A hűtő is siralmasan kopár volt. – Már tegnap is mondtam, hogy be kéne vásárolni – meredtem rá.

– Tudom, tudom – emelte égnek védekezve mindkét kezét. – De elfelejtettem hazafele megállni a boltban. Én kérek elnézést.

– Kérhetsz is. Miattad fogunk éhen halni.

Végül találtam még két zacskó rizst, egy kis húst a fagyasztoóban, meg egy-két zöldséget. Ezért kitaláltam, hogy ezekből ütök össze valamit. Miközben a rizs főtt, engem lefoglalt a hús és a zöldségek felaprítása. Patrick ez alatt a nappaliban nézte az egyik focimeccs ismétlését, én meg zenét hallgattam az I-Podomon. Halkan dúdolgattam az aktuális

dallamot, képtelen voltam kiverni a fejből az érzést, hogy ez olyan... kellemes. Már mint olyan otthonos érzés töltött el az elmúlt néhány napban. A Patrickkel eltöltött napok... normálisnak tűntek.

Savannah-ra gondoltam. Vajon ő is így érez, mikor Nicholasszal és a gyerekekkel van? Akkor is, ha állandó veszélynek vannak kitéve? Hogy lehetne normálisnak nevezni az életet, ha egy maffiatag mellett él az ember? Vajon tudnám valaha ilyen nyugodtnak érezni a légkört, ha összejönne a dolog Drake-vel?

Komolyan adni akarsz neki egy esélyt, kislány? Az a kis hang gúnyosodott velem. Pedig ő is jól tudta a választ a kérdésre. Igen. És az eltökéltségem minden nappal csak még erősebb lett. Kicsit ostobán éreztem magam ezzel az egész majd-ha-bizonyított dologgal, de ez mellett az elvem mellett még most is kitarítottam.

Hallottam, hogy a víz már nagyon forr, ezért épp azon voltam, hogy elfordulok a tűzhely felé, és lehajtom, mikor nem várt akadályba ütköztem. Pontosabban egy nagyon is kemény mellkasba. Hátratántorodtam, és sikerült a derekammal levernem a kés a konyhapultról. Patrick gyorsabban reagált, mint én, mire felfogtam volna, mi is történik, már félre is rántott az útból. A kés nyele vadul remegett, ahogy a hegye belefürödött pontosan arra a helyre, ahol az imént még a jobb lábfejem volt.

– Ez fájtna volna – meredtem kidüldelt szemekkel az ide-oda lengő késre. – Hupsz – mosolyogtam rá félszegen, és sietve lekapcsoltam a szabad kezemmel a tűzhelyet.

– Lehetnél óvatosabb is – szidott meg, megragadta a kés markolatát, egy erőteljes rántással kihúzta a padlóból, és visszatette a pultra.

– Bocsánat, de nem számítottam rád – morogtam, újra visszatérve az ebédünkhöz.

– Úgy láttam, valami aggaszt.

– Igen? És mégis miből gondoltad?

– Lebiggyesztetted az ajkad, így ni – mutatta be. Olyan komikus látvány volt, hogy nem bírtam visszafogni a nevetést. – Aztán meg összeráncoltad a homlokod és az orrod, így.

– Oké, oké, elég – kacagtam. – Értem, mire akarsz kilyukadni.

Letettem a zenelejátszót az asztalra, megkerültem Patricket, és kitoloncoltam a szűk konyhából, csak feltartott, ilyen tempóban pedig sose eszünk, márpedig én már nagyon éhes voltam.

– Hagyj dolgozni. Egyébként meg... Ne aggódj miattam. Csak elgondolkodtam. Ez olyan csajos dolog. Ha valami gond lesz, szólok, ígérem.

– Azért vigyázz, nehogy megvágd magad, vagy ilyesmi – mondta egy nemtörődömnek tűnő vállrántással, és a szájba dobott egy paprikadarabot.

– Tolvaj. Ne gyere vissza, míg nem hívlak – fenyegettem meg.

Még hallottam a nevetését, ahogy a kanapé megnyikordult alatta, mikor újra helyet foglalt, aztán már csak a gondolataimra összpontosítottam. Jobban mondva... Drake-re. Képtelen voltam kiverni a fejből, már jó pár napja. Gondolkodtam rajta, hogy felhívjam-e... de olyan rámenősnek tűnt volna. És nem akartam elijeszteni olyan romantikus hülyeségekkel, hogy csak a hangját akartam hallani.

Jesszus! Mi ütött belém? Néhány hónapja szabályosan menekültem Drake elől, most meg már csaknem az esküvőnkét és a közös életünket tervezem.

– Valami nagyon nem kóser veled, kislány – morogtam halkán magam elé.

– Engedélyt adok a konyhába való belépésre – szóltam oda Patricknek, aki szinte azonnal elnémította a tévét, és felpattant. Mintha már legalább fél órája ugrásra készen várt volna a jelle.

Nevetve tettem le elé a szerény kis ebédünket, helyet foglaltam mellette, és csak meredtünk egymásra. Ő résnyire szűkült szemekkel méregetett, én meg nem értettem, miért. Arra vártam, hogy enni kezdjen, de meg se moccant, csak meredt rám, mintha valamiféle úrlény lennék, vagy nem tudom... Már majdnem megkérdeztem, mi baja, mikor leesett. Felnevettem, megfogtam a villám, és bekaptam egy szelet sült húst.

– Nem mérgező, esküszöm. Nyugodtan ehetsz belőle.

De továbbra se moccant, és most már nem csak az arcom fürkészte, hanem láttam, hogy lopott pillantásokat vet a testem többi részére is. Nem értettem. Talán összekoszoltam magam főzés közben? De hiába néztem végig magamon, nem láttam, amit ő. Nem bírtam tovább, muszáj volt megkérdeznem.

– Oké, mit nézel úgy rajtam?

– Semmit – felelte, és mintha az előbbi kis közjáték meg se történt volna, elkezdett enni.

Azt hittem, elment az esze. Én is visszatértem hát a tányéromhoz, de a szemem sarkából láttam, hogy gyors pillantást vet a mosogató felé. Mikor követtem a tekintetét látta, hogy a kés markolata kissé kiáll a mosogató pereme felett.

– Ó – kerekedett el a szemem, mikor tényleg megértettem, miért bámult. – Kedves, hogy így aggódsz értem, de kiismerem magam a konyhában. Nem fogom felszeletelni az ujjam, vagy ilyesmi.

Felvonta az egyik szemöldökét, de nem szólt semmit, csak némán rágott tovább. Felhorkantam, és megráztam a fejem. Végül is, akármit mondhatok én neki, úgyse fog hinni nekem az után a kis baleset után. Ami tulajdonképpen miatta történt.

Duzzogva fejeztem be az ebédem, elpakoltam az asztalról, és már éppen neki akartam állni a mosogatásnak, mikor Patrick a pult elé lépett, összefonta a karját a mellkasa előtt, és szúrós pillantást vetett rám. Csípőre tettem a kezem, végképp nem értettem, mi járhat a fejében.

– Maszatos vagy – bökött a szám sarkára. Felkaptam egy konyharuhát, és megtöröltem az arcom. Láthatta mennyire mérges vagyok, mert lassan elvagyorodott, és visszatért a szentelen magatartása.

– Egek, mintha csak Santiago testvére lennél – sóhajtottam fel megadóan. Egyszerűen képtelen voltam kiigazodni rajta. Vagy bármelyik pasin, ha már itt tartunk. – Nem vagytok véletlenül rokonok?

– Ki az a Santiago?

– Nem lényeg. Oda engednél a mosogatóhoz?

– Nem. Arra gondoltam, hogy talán megbántottalak az iménti feltételezésemmel.

– Jól gondoltad. És?

– Ki akarlak engesztelni. Mit szólnál, mondjuk, egy fagyalalthoz?

– Ha te fizeted... – vigyorodtam el. – Benne vagyok. Egy ilyen lehetőséget nem utasíthatok vissza.

– Akkor menjünk. A vendégem vagy. Tudok egy fantasztikus helyet innen nem messze.

– Előre szólok, legalább három gombócot kérek.

– Rendben – nevetett, és az ajtó felé terelt.

Felkaptam a kabátom, aztán már kinn is voltunk az utcán. Szórakozottan belekaroltam, és vidáman nevetgélve tettük meg a negyed órás utat az említett fagyalalthoz. Miután mindketten megkaptuk a kívánt desszertet – én áfonyát ettem őszibarackkal és csokoládéval –, elindultunk vissza a lakás felé. Patrick egyik karjával átkarolta a derekam, és bár vigyorgott és viccelődött láttam, hogy szemmel tartja a környéket, minden gyanús mozgásra azonnal felfigyelve.

Ez kicsit visszarántott a valóságba, és eszembe juttatta egy pillanatra, hogy veszélyes emberek vannak a nyomomban. Patrick főnöke azóta sem tudott állandó testőrséget szerezni mellém, Patrick azt mondta, még egy kis időbe fog telni. Igazából nem zavartak az együtt töltött napok. Felnéztem a profiljára, és figyeltem az arcának minden apró rezzenését. Ahogy egy izom ráng az állán, éreztem, hogy az izmai megfeszülnek, minden eshetőségre készen állva.

Mintha csak lenne egy bátyám, egy testvérem. Különös érzés volt tudni, hogy számíthatok valakire. Aki mellettem van.

Visszafordultam az utca felé, és készültem belenyalni a fagyalaltomba, mikor megpillantottam *őt*. Ösztönösen megdermedtem, a fagyalalt kiesett a kezemből meglepetésemben, és csak meredtem rá. Hihetetlen volt, azt hittem, csak képzelődöm, de nem.

Drake a maga fenyegető életnagyságában, ott állt tőlem alig néhány méterre, és egyenesen minket nézett. Vagyis inkább Patricket. Olyan

dühöt láttam sötét szemében, hogy ösztönösen Patrick elé léptem egy kicsit. A mozdulatra felém kapta jéghideg tekintetét. Álltam a pillantását. Patrick tetézte a problémát azzal, hogy mellém lépett, és védelmezően átkarolta a vállam. Ami nevetséges mozdulat volt, de persze ő ezt nem tudhatta.

Zavarban voltam, annak ellenére, hogy a szívem árulkodóan felgyorsított a mellkasomban. Örültem, ugyanakkor féltem. A hajam gubancos volt, és lelapult, a zúzódások még nem tűntek el teljesen, itt-ott még meglátszottak, és egy kopott farmer volt rajtam, ami lógott a csípőmön, valamint egy régi, kitágult pulóver. Idegesen a fülem mögé túrtam egy tincset, és lesütöttem a pillantásom.

Pontosan tudtam, mikor állt meg előttünk. Éreztem a testéből áradó hőt, éreztem a felőle áradó, fenyegető vibrálást. Az első gondolatom az volt, mikor nagy sokára felnéztem rá, hogy meg fogja ölni Patricket, itt mindenki szeme láttára. Egyszerűen az arcára volt írva minden gondolata. Tettem hát még egy lépést elé, hogy magamra vonjam Drake figyelmét, persze sikertelenül. A két férfi csak állt ott egymással szemben, és meredtek egymásra. A belőlük áradó gyűlölet és tesztoszteron fojtogattott.

– Oké, fiúk, azt mondom, nyugodjunk meg. Először is: Te mit keresel itt? – fordultam Drake felé. Az átkozott még csak még csak meg se rezzent, ezért mérgemben belebokszoltam a mellkasába. Mintha egy sziklát akarnék rávenni, hogy menjen arrébb. A szemem forgattam. – Patrick... – próbáltam észérveimmel a másokra hatni. És ki hitte volna... ugyanazt értem el nála is. A nagy bűdös semmit. Dühösen toppantottam a lábammal, és elléptem tőlük. – Ha lerendeztéték, hívjatok. Én leléptem.

– Hova mennél? – morogta Drake, és végre rám összpontosította a mérgét. Bár inkább nekem lett volna jogom dühöngeni.

– El. Mi a francot keresel itt egyébként?

– Mitchelle felhívott. A barátnőd aggódott érted. Napok óta nem léptél vele kapcsolatba, már azt hitte... – Gyilkos pillantását újra Patrick

felé szegezte, hangjából csöpögött a megvetés, a keserű gúny és a gyűlölet. – De látom, feleslegesen aggódtam. Nagyon jól szórakozol.

– Mégis mi a fenét akarsz ezzel mondani? – Elé álltam, és felszegett állal megböktem a mellkasán. Hátra taszítottam kicsit, és úgy döntöttem, ezúttal mindent rázúdítok, ami az elmúlt napokban bennem volt. A fenébe is, az elmúlt hónapokban. Miért ne tombolhatnám ki magam? – Ki a francnak képzeled magad? Fogalmad sincs, min mentem keresztül! Fogalmad sincs, mennyire aggódtam az elmúlt napokban. Fogalmad sincs, mennyire a pokolba kívántam ezt az egészet. Haza akartam menni, és elbújni a rozoga házunkban anyával, de nem tehettem meg. Tudod miért? Mert egy sötét alvilági tudomisének banda van a nyomomban azzal a céllal, hogy kinyírják, mint szemtanút! Patrick csak megvédett engem, míg nem tudnak mellém kirendelni állandó felügyeletet. Azt hiszed idejössz, fenyegetőzöl és jogod van megítélni engem? – ziháltam. Drake meglepetten pislogott rám, és láttam, hogy megrándul a szája sarka, mintha egy nevetést próbálna visszafojtani. – Ne merészelj nekem nevetni, mert nem állok jól magamért!

Ekkor újra Patrickre pillantott. Arca megint komor lett, de ezúttal óvatos volt, és különös módon méregette. Én is a férfira pillantottam. Patrick viselkedése, az egész magatartása megváltozott. Keményen állta Drake pillantását, meg se rezzent. Viszont volt valami... sötét a tekintetében, ami kissé megrémített. Még sosem láttam ilyennek.

– Azt mondod, ő védett meg?

– Igen – ráncoltam a homlokom.

– És mégis hova vitt „biztonságos helyre”, míg a „főnöke” nem talál neked testőrséget. – Nem tetszett, amit sugallni próbált.

– Nálam lakott – válaszolt habozás nélkül Patrick. Elkerekedett szemekkel fordultam felé. Meg akar halni? Nem kéne még tovább hergelnie Drake-et, márpedig láttam, hogy elpattan benne valami erre a kijelentésre.

– Oké, mi lenne, ha te meg én most elmennénk valahová, és megbeszelnénk, hogy mi a franc folyik itt? – léptem Drake elé, mindkét tenye-

rem a mellkasára tettem, és reméltem, hogy egy kis józanságot kelthetek benne.

Nem venné ki magát jól a dolog, ha vérfürdőt rendeznének fényes nappal az utcán. De az említett szikla újfent mozdulatlan maradt. Keztem unni ezt a macsó viselkedést, ezért türelmetlenül toppantottam egyet, próbáltam hátrálásra készíteni, de semmi. Nada. Éreztem, hogyan feszülnek meg az izmai a tenyerem alatt, és ez valami mást is elindított a testemben. Elpirultam, és visszatartottam a lélegzetem. Kiadhattam valami árulkodó hangot, mert Drake erre lenézett rám, és láttam, hogy valami más vágy keríti hatalmába. Orrlyukai kitágultak, és egyik kezét az enyémmre tette.

– Velem jössz – jelentette ki. Én meg ki voltam, hogy ellenkezzek? Vettem egy gyors pillantást Patrick felé, remélve, megérti a célzást, hogy maradjon nyugton, és majd én ezt elintézem.

– Ne aggódj, nem lesz bajom. Drake majd ügyel rám. – Megpróbáltam valami mosolyfélét produkálni, de nem ment. A szám teljesen kiszáradt, és a vér hangosan dobolt a fülembé, a saját hangom alig hallottam.

Drake nem várt, azonnal magával rángatott a helyszínről. Nem merem, de nem is tudtam volna ellenkezni vele. Hagytam, hogy egy sötét üvegű terepjáró felé tereljen. Szótlanul kinyitotta az anyósülés felőli ajtót, beültetett, majd beült a volán mögé, és még be sem csatoltam szinte az övem, már kilőtt a forgalomba. Nem mertem ránézni, ezért inkább arra próbáltam rájönni, hová tarthat. Éreztem a feszültségét, hullámokban áradt felém a haragja. vajon mi váltotta ki belőle? Kizárt, hogy ennyire aggódott értem. Semmi oka nem volt rá. Majd elbeszélgetek Michelle-lel. Kinyitottam a szám, hogy mondjak valamit, de nem ment. Közben a szívem még mindig hevesen zakatolt, és meleg bizsergés öntött el olyan helyeken, amikbe most bele se mertem gondolni. Elpirultam, és kísérletet tettem rá, hogy eltereljem a gondolataim. Sikertelenül. Megjött Drake, és totál csódtömeg vagyok. Idegesen tépkedtem a pólóm alját, miközben lassan elhagytuk a várost.

Vagy fél órával később Drake hirtelen lekanyarodott az útról egy olyan helyre, ahol nem láthattak minket, leállította a motort, és bezárta az ajtókat. Mikor lassan felé fordultam, és megláttam izzó tekintetét már tudtam, hogy nagyon nagy bajban vagyok.

10. fejezet

Sakál

– Elbuktál, Sakál – hallottam a Mester mély, vészjósló hangját a bőrszék háttámlája mögül. Láttam, hogy kissé oldalra fordul, hogy a cigarettájával a kristálytartóba hamuzzon.

– Én nem mondanám ezt, uram – javítottam ki.

És valóban így volt. Ugyan nem alakult minden a terveim szerint, és elvesztettem a lányt – vagy legalábbis most nehezebb lesz hozzáférnem –, de nem ítélem teljesen kudarcnak a történeteket. Én hintettem el a bogarat a szőke lány fülébe, és én csalogattam ide Drake-t. Én akartam, hogy mindez így történjen, csupán arra nem számítottam, hogy ilyen gyorsan magával is viszi.

Ökölbe szorítottam a kezem. Nagy erőfeszítembe került, hogy ne csikorgassam a fogam. Amire most a legkevésbé volt szükségem, hogy ez a fennhéjázó alak feltartsa. Még nagyon sok elintézendő dolgom volt, de, ha nem akartam fájdalmas halált halni, mielőtt még a bosszúm beteljesedhetne, akkor kénytelen leszek kivárni, míg önagysága elenged. Már legalább ezerszer megbántam a döntésem, hogy anno elfogadtam a Mester ajánlatát. Főleg az elmúlt néhány napban...

– Akkor minek mondanád? Elvesztetted a lányt. És a katona is idejött, ráadásul most már a csali is nála van. Mihez akarsz kezdeni?

– Minden úgy alakult, ahogy terveztem, Mester. Én akartam, hogy Drake idejöjjön, és azt is tette, amit vártam tőle. Hamarosan kezdetét veszi az igazi játszma, már minden bábu a helyén van.

– Valóban? Mesélj nekem erről a te játszmadróól, Sakál. Tudni akarom, hogy pontosan mit akarsz tenni.

Ezúttal nem álltam meg, hogy ne csikorgassam a fogam.

– A részletek úgy vélem, csak rám tartoznak. Nem kell számot adnom önnek.

Az ajtóban álló két gorilla egy szempillantással később már mögöttem volt. Elkapták mindkét karom, kifeszítették őket, egy harmadik pedig egyik tenyerével az állam, a másikkal a fejem tetejét fogta meg, úgy húzva hátra azt, hogy tudjam, egyetlen csuklómozdulattal kitekerhetné a nyakam, ha parancsot kapna rá. Ziháltam, de nem küzdöttem ellenük, és nem mutattam félelmet. Igazából nem féltem. Tudtam, hogy a Mester nem fog megöletni, csupán meg akar félemlíteni, de ez nem fog összejönni.

– Sokáig élvezted a türelmem, Sakál. De kezd elfogyni. Azt ajánlom, hogy vigyél minket közelebb Nicholas bandájához. Nem csak neked van okod a bosszúra – sziszegte. – Vedd ezt egy utolsó figyelmeztetésnek, barátom. Nem tűröm, ha valaki szembeszegül velem.

– Értettem – csikorogtam. A gorillák elengedtek, és azonnal bele is olvadtak az árnyékba a sarokban. Ellenálltam a készítésnek, hogy megdörzsöljem a nyakam. Villámló tekintetem a borszék támlájára, és a mögüle felszálló füstre szegeztem. Vártam.

– Elmehetsz. De figyellek, Sakál.

Nem mondtam semmit. Sarkon fordultam, és elhagytam a szobát. Sietős léptekkel lerohantam az előcsarnokba, onnan az utcára, és nagy léptekkel a lakásom felé siettem.

Igen, mélységesen megbántam már, hogy elfogadtam a Mester ajánlatát. Akkor annyira elvakított a bosszúvágyam, hogy nem is igazán fontoltam meg a buktatókat. Egy kamasz vak gyűlöletével egyeztem bele a feltételeibe. Sosem akartam senki kutyája lenni, most mégis azzá lettem. És nagyon nem tetszett. Ami a legrosszabb volt?

Valójában semmi nem alakult a terveim szerint. A francba, semmi nem úgy történt, ahogy akartam!

A terv az volt, hogy magamhoz édesgetem a lányt, aztán ide csalom Drake-et, és úgy intézem, hogy lássa a kicsike halálát. Ezzel bevihetem a legmélyebb döfést neki, ahogy ő is tette velem. Ehelyett...

Mi a franc történt velem az elmúlt napokban? Mi tudta ilyen gyökeresen megváltoztatni mindazt, ami évek óta kavargott már bennem? Bosszút akartam állni, és ehhez eddig nem volt gond, hogy minden szükséges eszközt felhasználjak. Akkor most miért habozom mégis? Már rég el kellett volna intéznem a lányt, az ördögbe is!

Felrohantam a lakásba, bezártam magam mögött az ajtót, nekidőltem a rideg fának, és résnyire szűkültek szemekkel kémleltem a sötétséget. Sosem húztam el a függönyöket, ezért már hozzászokott a szemem a félhomályhoz. Megdörgöltem az ornyergem, mert éreztem a kezdődő fejfájás első jeleit. A konyha felé mentem, kikaptam a hűtőből egy üveg vodkát, töltöttem az egyik üvegpohárba, és lehúztam.

Az ital segített egy ideig elnyomni magamban ezt a sok idegen hangot. Nem akartam most semmin gondolkodni. Csak le akartam ülni a kanapéra, céltalanul váltogatva a csatornákat, és kitalálni, mi legyen a következő lépést.

Ezt nagyon elszúrtam! Most, hogy Lilyan Drake-nél volt, valószínűleg a katona mindent el fog neki mondani Patrickről. Ami meg fogja nehezíteni a dolgokat, vagyis nem tudom elcsalni tőle a lányt. Miért kell mindennek ilyen bonyolultnak lennie?

Öklömmel nagyot csaptam a kanapéba, és falhoz vágtam a távirányítót, ami hangos recsenéssel tört ropityára. Nem mintha érdekelt volna. Hátrahajtottam a fejem, behunytam a szemem, és igyekeztem kiüríteni minden ostobaságot a fejből. Tisztán kellett látnom. Új tervet alkotni. Igen. Ez az. Bosszút kellett állnom a katonán.

Alig telt el negyed óra, dühödten ordítottam fel a sötétségben. De nem segített, hogy kinyitottam a szemem. Így is csak Őt láttam. Az ő arcát, a szemét, az ajkát, ahogy mosolyra húzódik...

Hallottam aranyos nevetését a fülemben. Beletúrtam a hajamba, és megmarkoltam. Felnyögtem kínomban, előre görnyedtem, és ringatózva

próbáltam kizárni a lányt a fejemből. De valamilyen megmagyarázhatatlan erő újra és újra visszahozta őt hozzám.

– Mi a fene történt? – morogtam magam elé, de csak a csend felelt.

Természetesen tudtam a választ a saját kérdésekre, csak nem tetszett. Én voltam a vadász. Én voltam a gyilkos, aki csaliként akarta magához édesgetni a kislányt, aki kulcsa lehet a bosszújának. El akartam érní, hogy bízson bennem, hogy minden szavam elhiggye, és megkönnyítse a dolgom. Ehelyett... Én estem áldozatul Lilyan varázsának.

Felnyögtem, ahogy tudatosul bennem a tagadhatatlan. Menthetetlenül megfogott benne valami. Mindenhol őt kerestem, mindenhol őt láttam, és csalódott voltam, üresnek éreztem magam, hogy nem volt velem. A tudat, hogy Drake-vel van féktelen haraggal töltött el, de ezúttal a féltékenység miatt. Féltékeny voltam rá, mert Lilyan annyira odavan érte. Amiért nekem esélyem sem lehet nála.

Legalábbis, míg Drake él. Felcsillant a szemem, és a csukott szobaajtóra pillantottam. Ha Drake eltűnne az útból...

De minő irónia, azonnal elvettem az ötletet. Tisztában voltam vele, mekkora fájdalmat okozna neki, és sosem tudnám visszaszerezni a bizalmát, ha megtudja, én okoztam Drake halálát. Sajnos, ez azt jelentette, hogy a Nicholast illető merényletek is teljesen más fényben tűntek fel.

– Hát ez szívás – morogtam magam elé. A gyilkos, aki képtelen élethez kioltani. Amint ez tudatosult bennem, tudtam, hogy nagyon, nagyon-nagyon bajban vagyok. És ezúttal a Mester miatt aggódtam leginkább.

Drake

Percek teltek el, ahogy ott ültünk némán az autóban, és farkasszemet néztünk. bennem csak úgy tombolt a harag. Az a gazember hozzáért Lilyanhoz, napokig együtt lakott vele. Féltékeny voltam, és dühös. Nagyon-nagyon dühös. Legszívesebben a vállamra kaptam volna Lilyant,

felteszem egy repülőgépre, és visszarepülök vele New Yorkba, ahol meg tudtam volna védeni. De tudtam, hogy nem tehetem meg.

Néztem, ahogy kinyitja édes, telt ajkát egy kicsit, mintha mondani akarna valamit, de meggondolta magát. Mereven a szájára szegeztem a tekintetem, mintha megbabonázott volna. Úgy is volt. *Rád várt*, hallottam a fejemben visszhangozni Michelle szavait. Akármennyire is hihetetlennek tartottam ezt, mérhetetlen elégedettséggel töltött el. Lilyan az enyém volt, és senkinek nem fogom hagyni, hogy akár egy ujjal is hozzáérjen. Megint eszembe jutott, hogy napokig élt együtt azzal a féreggel, és kimondottan vidámnak tűntek, mikor rájuk találtam. Meghittnek. Vajon mennyi minden történt közöttük az elmúlt majdnem két hétben? Ettől új erőre kapott a féltékenységem, lassan már nem tudtam megfékezni az ösztöneim.

– Drake... – kezdte rekedtesen Lilyan. És átkozott legyenek, ha nem ez volt a legszexisebb hang, amit valaha hallottam. Azt akartam, hogy a vágytól legyen rekedt a hangja, miközben a magamévá teszem, visszavonhatatlanul tudatosítva benne és mindenkiben, hogy ő az enyém. Az enyém!

Képtelen voltam uralkodni magamon. Legalább egy apró csókot lopnom kellett tőle, nem számít, mibe kerül. Megkönnyebbültem, hogy jól volt, és most birtokba akartam venni azt, ami az enyém. A pokolba az időzítéssel, most akartam őt!

Lilyan meglepetten felnyögött, és kissé hátrahúzódott. Egyik kezemmel megfogtam a tarkóját, magamhoz húztam, a másikkal pedig megtámaszkodtam mellette az ajtón. Szinte belenyomtam szegény lányt a kocsí ajtajába, de abban a pillanatban ez érdekelt a legkevésbé. Amint túljutott a kezdeti döbbenetén, Lilyan – legnagyobb meglepetésemre – viszonzta a csókomat. Néhány másodperc erejéig megdermedtem, és ami csak egy ártatlan csóknak indult, lassan kezdett eldurvulni. Akartam őt, és ha nem tiltakozik legalább egy kicsit, a kocsiban fogom elvenni mindazt, amit felkínál. Ekkora tuskó azonban nem akartam lenni, tudtam, hogy mennyire fontos a lányoknak a romantikus környezet. Én

meg még enyhe kifejezéssel is egy tapló voltam, ha illemről volt szó. Fogalmam sem volt, hogy kell egy lánynak udvarolni. A pokolba, azt sem tudtam, hogy Alexandra és én végül miért házasodtunk össze, és miért működött olyan jól a kapcsolatunk. De szerettem őt, ehhez nem fért kétség. Csak azt nem értettem soha, ő mit szeretett rajtam.

– Drake – sóhajtotta az ajkamba Lilyan. Átkarolta a nyakam, és úgy helyezkedett, hogy még jobban hozzápréselődhessek. Éreztem a mellkasomhoz nyomódó mellét, ami csak még jobban fokozta a vágyaimat.

Tudtam, hogy abba kéne hagynom. Tudtam, hogy meg kéne állnom. Az lenne a legjobb neki is, és nekem is. De már rég nem a józan ész irányította a testemet, igazából már nem is parancsoltam neki. Lilyan felnyögött, és kihasználva, hogy szétnyitotta az ajkát, a nyelvem azonnal bedugtam, és végigsimítottam vele az övén.

– Drake...

Lilyan hátravetette a fejét, hogy jobban hozzáférjek a nyakához. Végigcsókoltam az arcát, a nyakát, és élveztem, hogy megborzong, mikor megszívom az érzékeny bőrt az ütőere felett. A testén végigfutó remegés rám is hatással volt, szinte már fájdalmasan kemény voltam a nadrágomban. Megpróbáltam arrébb mozdulni, kicsit jobban oldalra fordulni, de sehogy sem sikerült jobban elhelyezkednem. Az ablakok már bepárásodtak körülöttünk, de amúgy is le voltak sötétítve, meg kihalt környéken voltunk, tehát nem aggódtam, hogy meglátnak.

De lévén, amekkora gazember vagyok, az se érdekelt volna jelen pillanatban, ha egy egész közönség figyelt volna minket.

– Most visszakozhatsz még, bébi. Ha most nem állítasz meg...

– A fenéket akarom, hogy abbahagyd. Meg se forduljon a fejedben!
– szisszent fel fenyegetően Lilyan, én pedig felnevettem a szóhasználatán. Még nem hallottam őt ilyen durván beszélni, de határozottan tesszett.

Ahogy az is, hogy a körmét a hátamba és a tarkómba mélyesztette, és olyan erővel szorította a fejem a bőrére, hogy alig bírtam megmozdítani. De mégis muszáj volt. Lejjebb araszoltam, de előtte még gyorsan lehúzó-

tam róla a laza pulóvert. Nem vacakoltam azzal, hogy kikapcsoljam a melltartóját, és a pólóját és átbújtassam a fején, feltoltam hát inkább őket, és azonnal mohón lecsaptam a mellbimbójára. Istenem, mióta vártam már erre a pillanatra!

Mikor enyhén megharaptam a kemény bimbót, Lilyan felnyögött, és ívbe feszítette a hátát. Egyik kezemmel lenyúltam, kigomboltam a nadrágját, és amennyire tudtam lehúztam. Lilyan megemelte a csípőjét, hogy jobban hozzáférjek, és a bugyijával együtt téptem le róla a felesleges ruhadarabot. Nem várta meg, hogy teljesen kiszabadítsam a nadrágból, maga alá húzta a lábát, lerángatta a bokájáról, majd feltérdelt, és egy gyors mozdulattal benyúlt a pólóm alá.

Rendkívül izgató volt, ahogy felváltva karmolta és simogatta először a hátam, aztán a mellkasom. Türelmetlenül letéptem magamról a vékony fekete anyagot, hogy nagyobb hozzáférést biztosítsak neki, közben újra lecsaptam az ajkára. A kis boszorkány mire észrevettem, teljesen átvette az irányítást. Kigombolta a nadrágom, és lévén, hogy nem volt rajtam alatta semmi, azonnal kis tenyerébe fogta a farkam, mire az fájdalmasan rándult egyet.

Felszisszentem, ahogy végigsimított hüvelykujjával a makkon, és türelmetlenül döntöttem hátra. Aztán rájöttem, hogy ez nem fog működni. Hamar rájöttem a tökéletes megoldásra, és az ötlet csak még jobban felizgatott. Szinte megőrjített. Hátradőltem az ülésemen, kissé hátratoltam és megdöntöttem, majd várakozón ránéztem.

– Te leszel felül, bébi – jelentettem ki. Talán kissé nyers voltam, de nem úgy tűnt, mintha ellenére lenne a dolog, viszont néhány pillanatig nem mozdult, csak nézett rám azzal a gyönyörű, barna szemével. – Azt akarom, hogy lovagolj meg! – A hangom olyan rekedt volt, alig ismerem magamra. Tudtam, hogy már átbillentem a határon. Ha most meggondolná magát... Képtelen lennék visszafogni magam.

Mintha egy töredék másodpercre felvillant volna a habozás a szemében, de hamar elhallgattatta kezdődő lelkiismeretem hangjait, mikor

határozott mozdulatokkal elhelyezkedett rajtam, két kezével megtámaszkodott a vállamon, és hozzám dörgölözött.

Hangosan káromkodtam, és megragadtam a csípőjét. Már nagyon nedves volt, és megfeszülő izmaiból éreztem, hogy éppen olyan türelmetlen, mint én. Minek várjunk hát?

– Hajolj le, bébi! – utasítottam, Lilyan pedig engedelmeskedett. Durván megcsókoltam, beleharaptam az alsó ajkába, majd végigsimítottam rajta a nyelvemmel. Közben a kezemmel lenyúltam kettőnk közé. Lilyan ösztönösen megemelte a csípőjét, a farkam a bejáráthoz helyeztem, és tétovázás nélkül döftem. – Basszus! – szisszentem fel, mikor megéreztem, hogy egész testében összerándul. – Annyira szűk vagy – suttoztam.

Lilyan nem kiáltott fel, csak a vállamba mélyesztette a körmét, fejét a nyakamhoz szorította, és zihálva szedte a levegőt. Nem mozdultam egy ideig, hogy legyen ideje hozzám szokni. Újra megszólalt bennem néhány mondat erejéig a nem létező lelkiismeretem – vagy legalábbis eddig nem tudtam róla, hogy van –, tájékoztatva, mekkora gazember vagyok.

Lilyan nem azt érdekelte, hogy egy kocsiban veszítse el a szüzességét, az ég szerelmére! Főleg nem velem, nem így. Már majdnem megadtam magam a büntudatnak, mikor kéjesen felnyögött, beleharapott a nyakamba, és felemelkedett rajtam.

– Lilyan... – suttoztam. Felemelte a fejét, és résnyire szűkült szemeit rám szegezte. Látni akartam, hogy jól van-e, ő is tudta. Barna szeme elsötétült a vágytól, beharapta az alsó ajkát, és ütemesen mozgott.

Egyik kezemet felcsúsztattam ívbe feszített hátán, magamhoz húztam, és a számba vettem a mellbimbóját. Felnyögött, és még gyorsabban kezdett mozogni. Másik kezemmel megmarkoltam a fenekét, és még gyorsabb tempóra ösztönöztem. A csípőm ösztönösen döfködtem felfelé, találkozáskor az övével, testünk hangos csattanással ütődött egymáshoz újra meg újra. Éreztem, hogy közeledik az orgazmushoz, ezért

lenyúltam az egyik kezemmel kettőnk közé, és megdörzsöltem a csiklóját.

Felsikoltott, és teste vadul remegni kezdett, ahogy átbillent a határon. Izmai újra meg újra összeszorultak a farkam körül, és ez végül engem is eljuttatott a csúcsra. Egy hangos kiáltással adtam meg magam a gyönyörnek, melyet már oly régóta nem éreztem.

Lilyan hozzám simult, és zihálva kapkodott levegő után. Még mindig remegett. Egyik kezemmel a hátát, a másikkal a haját simogattam, közben a mellkasomon dobogó szívére összpontosítottam. Ahogy a szenvedély lassan alábbhagyott, úgy lett egyre hidegebb a kocsiban. Csupán annyira mozdultam meg, hogy elindítsam a motort, és bekapcsoljam a fűtést.

Lilyan fokozatosan ellazult, a légzése egyenletessé vált. Percekkel később az ablakokról is kezdett eltűnni a pára, láthatóvá téve, hogy milyen környéken is voltunk valójában. Egy elhagyatott roncstelepen. Keserűen nyeltem egyet, és még nagyobb görénynek éreztem magam. Lilyan megérezhette bennem a változást, mert morogva lekászálódott rólam, helyet foglalt a másik ülésen, és kerülve a pillantásomat csak annyit mondott.

– Fogd. Be! Ha most azt mered nekem, mondani, hogy megbántad, esküszöm, felpofozlak! És azt se próbáld megmondani nekem, hogy én mit érzek!

Erre kissé elmosolyodtam. Lilyan továbbra se nézett felém, és az előbbi szavai ellenére akkor is büntudatom volt. De nem amiatt, hogy megtettük. A pokolba, dehogyis! Fantasztikus volt. Csakhogy nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy mást érdemelt volna. Romantikus fényeket, rózsákat, a fenébe, akárhogy is szokták elcsábítani a férfiak a nőket az első alkalommal.

– Vigyél haza – mondta ridegen Lilyan. Karját összefonta a mellkasa előtt, arca még mindig ki volt pirulva, és a haja is kiszabadult a lófarokból. Pokolian szexis látvány volt, és erre újra megkeményedett a farkam.

Erőt vettem magamon, begomboltam nagy nehezen a nadrágom, visszahúztam az ülést, közben Lilyan megigazította a pólóját, felvette a nadrágját – a bugyi nélkül, ahogy megfigyeltem –, és kibontotta a haját, hogy újra fel tudja kötni.

– Hova?

Nem válaszolt azonnal, nyilván rájött, hogy a barátnőjéhez nem mehet, mert a veszély továbbra is fenn áll, ahogy azzal is tisztában volt, hogy nem engedném vissza ahhoz a férfhoz. Apropos, férfi. Elkomorodtam, és az előbbi hangulatnak már nyoma sem volt bennem. Újra eluralkodott rajtam a düh és az üresség.

– Beszelnünk kell arról a férfiról! – morogtam, közben kihajtottam vissza az útra, és elindultam London irányába.

– Annak a férfinak neve is van – vágott vissza Lilyan ugyanolyan ridegen, továbbra is kerülve a pillantásom.

– Nem érdekel, hogy hívják – feleltem, tudva, hogy megérti a célzást. – Amúgy sem hiszem, hogy a valódi nevét adta meg. – Mikor csak hallgattam, folytattam. – A barátnőd aggódott érted, ezért elment a rendőrséghez, hogy megkérdezze a nyomozó barátodat, hogy jól vagy-e. És képzeld. Patrick Turner nyomozó nem dolgozik a londoni rendőrségnek. Egyáltalán nem is létezik.

– Hazudsz – mondta, nem túl sok meggyőződéssel a hangjában. – Nagyon kedves volt velem, és... Megvédett. Nem hagyta, hogy bajom essen.

– Az a férfi hazudott neked – sziszegtem. Nem tetszett, hogy őt akarja védeni. – Valami nem stimmel velem, ebben biztos vagyok. És amíg rá nem jövök, hogy kicsoda, addig nem fogom hagyni, hogy a közeledbe jöjjön, vagy akár csak rád nézzen!

– Hagyj már ezzel a macsó viselkedéssel – förmedt rám Lilyan, ezúttal dühös szemeit felém villantotta. – Tőle akarom hallani, ha átvert, és vele fogok elszámolni! De nem vagyok az a gyámolatlan kislány, aki nek látsz! A pokolba, nem is vagyok kislány, Drake!

– Nem is úgy néztem rád az imént – mértem végig a testét, de Lilyan még csak meg se rezzent. Jól felhúzhattam valamivel, csodálkoztam, a probléma csak az volt, hogy nem tudtam pontosan mivel.

– De igen, Drake! Pontosán annak látsz, és fogalmam sincs, hogy mivel tudnálak meggyőzni az ellenkezőjéről!

– Inkább az újdonsült barátoddal kéne foglalkoznunk – fordultam az út felé. – Pontosán mennyire is kerültetek közel egymáshoz?

– Neked aztán van bőr a képeden – horkant fel Lilyan. – Tudod mit? Keresek magamnak egy szállodát. Csak tegyél ki valahol.

– Velem maradsz, és erről nem nyitok vitát! Majd együtt keresünk valami jól védhető helyet.

– Felejtsd el, Drake. Nem akarok tovább egy levegőt szívni veled. Addig nem, míg nem tudsz velem normálisan beszélni.

Mi van? Mi a francot követhettem el, meredtem rá értetlenül. Az utolsó pillanatban sikerült a fékre lépnem az egyik piros lámpa előtt. Az autósok dudálva küldtek el a francba, de volt nagyobb gondom is náluk. Ugyanis Lilyan lehúzta a terepjáró ablakát, és mire rájöhettem volna mit tervez, már ki is mászott egy ügyes mozdulattal. Mintha mi sem történt volna a járdához sétált, leintett egy taxit, majd egyetlen pillantás nélkül beült és eltűnt a szemem elől.

11. fejezet

Lilyan

Nem voltam benne teljesen biztos, hogy Drake nem követett engem. Sokszor hátranéztem a vállam felett, hogy lássam, nincs-e a taxi nyomában. De sehol nem láttam a sötét terepjárót, így eluralkodott rajtam a biztonság érzete.

Nem mintha féltém volna tőle. Egyáltalán nem. Az érzéseim egy cseppet sem változtak, és igazából örültem annak, ami a város szélén történt. Keserű mosolyra húztam a szám és arra gondoltam, talán ennél közelebb sose kerültem volna ahhoz, amit akarok. Már régen rá kellett jönnöm, hogy ha rá várok, sose fogunk közelebb kerülni egymáshoz. Márpedig nyilvánvaló volt, hogy ő sem közömbös irántam. Egyszerűen éreztem mélyen legbelül. Tudtam.

De a múltja visszatartotta őt, ezzel is ugyanúgy tisztában voltam. És ez egyre jobban bosszantott. Sosem kérdez tőlem semmit, nem kérdezi meg én hogyan érzek a dolgokkal kapcsolatban, csak levon egy következtetést. És ebből kezdett elegendem lenni. Képtelen lettem volna most akár csak egy percet is eltölteni vele. Makacs, mint egy öszvér és nem hallgat senkire. Az a vádló tekintet pedig, mintha megbánta volna azt, ami köztünk történt... egyenesen sértő volt. Úgy éreztem, pusztá kézzel meg tudnám fojtani. Kellott egy kis levegő, egy kis távolság.

Előhalásztam a mobilomat a zsebemből, és utasítottam a taxist, hogy körözzön még egy kicsit a biztonság kedvéért, közben vártam, hogy a másik barátnőm felvegye. Néztem a mellettünk elsuhanó házakat, az esernyős embereket, akiknek olyan sokkal könnyebbnek tűnt az élete, mint az enyém. Homlokomat az üvegnek támasztottam, és arra gondol-

tam, bár sose ismerkedtem volna meg Nicholasszal és a bandájával. Lehet, hogy ez Savannah számára boldogságot és családot hozott, de úgy tűnt az én életemet csupán elcseszni tudta. Mégis... Nem változtatam volna semmin, akkor sem, ha tehettem volna.

– Halló? – szólalt meg a vonal túlsó végén egy rekedt női hang.

– Szia, Gabrielle. Figyelj, kéne egy kis segítség.

– Valami baj van? – nyugtalankodott Gabrielle.

– Nem, csak... Majd elmesélem, de most bonyolult lenne – mondtam habozva, és vettem egy óvatos pillantást a sofőr felé. Megmasszíroztam a halántékom, kezdett lüktetni a fejem. – Figyelj, átugorhatnék hozzád egy kis időre?

– Persze, épp most értünk vissza Trish-sel a bevásárlásból.

– Nem sokára ott leszek – búcsúztam, és letettem a telefont. Tudtam, ha esetleg Drake képes lenyomozni a hívásaim, nagyon hamar a nyomomra fog bukkanni. Kikapcsoltam a telefont, és elmondtam a sofőrnek az új úticélt.

Körülbelül tíz perccel később álltunk meg a kétemeletes családi ház előtt. Kifizettem az utat a taxisnak – szinte minden nálam lévő készpénzem ráment –, és gyors léptekkel elindultam a veranda felé, közben idegesen pillantgattam körbe-körbe. Egyetlen gyanús fekete alakot sem láttam, ezért becsöngettem. Barátnőm szinte azonnal kinyitotta.

– Szia – jött oda hozzám, és átölelt. Majdnem felnevettem a már-már anyai gondoskodástól, ugyanakkor könnyek szöktek a szemembe, mert akaratlanul is elgyengültem. Eszembe jutott anya, és szörnyen éreztem magam. – Gyere. Mindent hallani akarok. Olyan furcsa volt a hangod – nézett rám aggodalmasan, és beteretelt a nappaliba.

– Lily néni! – szaladt le az emeletről egy hároméves, szőke kislány, kezében lóbálva a babáját.

– Szia, Trish – kaptam fel a kislányt, és magamhoz szorítottam. – Mekkora nőttél, mióta utoljára láttalak!

– Kicsim, menj fel szépen játszani, én addig beszélgetek egyet Lily nénival. Jól van? – puszilta meg kislánya arcát Gabrielle, és letette a

földre. Trish felém villantott egy huncut mosolyt, aztán anyja akaratának engedelmeskedve, elindult vissza az emeletre. Aztán Gabrielle csípőre tett kézzel felém fordult, és hirtelen elkomorodott. Zöld szeme szinte villámokat szórt. – Szóval. Most pedig mindent hallani akarok.

– Hhaj, Gab, bár csak olyan egyszerű lenne! – sóhajtottam fel. Leültem a kanapéra, ő pedig a velem szemben lévő fotelbe. – Ez bonyolult. Nem szeretném, ha belekeverednél, épp elég nehéz az életed nélkülem is. Csupán egy szívességet szeretnék kérni tőled.

– Előbb mesélj! – makacskodott Gabrielle, és összefonta a karját a mellkasa előtt. Láttam, hogy hajthatatlan, de etéren én is az voltam.

– Jobb, ha minél kevesebb részletről tudsz. Hidd el nekem. Valami... rosszba keveredtem, és... – Elhallgattam. Megint eluralkodott rajtam a harag. – Drake itt van.

– Á, már mindent értek – mordult fel, én meg majdnem elnevettem magam a hangjában bujkáló rosszallásra. – Férfiak...

– Igen. Figyelj, segítened kéne – tértem a lényegre. – Le akarom rázni egy időre, de nem mehetek haza bizonyos dolgok miatt. Ki szeretnék venni egy hotelszobát, de ha a saját nevemen teszem... – Beharaptam az ajkam. Pontosan tudta, mire akarok kilyukadni.

– Pénzed van? – kérdezte, és már fel is pattant.

– Persze, Gab! Jézus, nehogy elkezdj itt osztogatni. Csak azt kérem, hadd vegyek ki a nevedben egy szobát. Csak egy-két napról lenne szó, és ígérem, megadom.

– Persze, Lily, hisz tudod, hogy rám számíthatsz, ha szemét férfiakról van szó – morogta.

Keserűen elmosolyodtam. Hát igen. Gabrielle talán már sosem fog megbízni senkiben, miután élete szerelme magára hagyta, mikor teherbe esett a kislányukkal. A pasi azóta se toltta ide a képét, de Gabrielle harcós típus és ügyesen talpra állt. Viszont azóta is képtelen megbízni a férfi nem képviselőiben, amiért nem tudom teljesen hibáztatni.

– Kösz, Gab. Jövök neked.

Átöleltem, majd elintéztük a foglalást, és egy újabb taxival már úton is voltam a hotel felé. Középkategóriájú volt. Se nem drága, se nem lepukkant. Bejelentkeztem, mire a mosolygós portás készségesen átnyújtotta a kulcsot. Láttam, hogy végigmér, bizonyára a ruhám nem volt túl bizalomgerjesztő, ezért nem hibáztattam. Ahogy a lift felé haladtam, végig lefelé húzgáltam a pulóverem zavaromban.

A folyosó üres volt, mikor kiléptem. Elővettem a szoba kulcsát, kinyitottam, és besétáltam a félhomályos helyiségbe. Nem igazán értettem, hogy miért sötétítették el még jobban, hiszen odakinn is épp elég sötét volt az esőfelhők miatt, de igazából már nem nagyon érdekelt.

Körbenéztem, ledobtam a kulcsot az egyik kis szekrényre, és a hálószoba felé indultam, azonban megdermedtem félúton. A szőr felállt a tarkómon, és úgy éreztem, hogy figyelnek. Libabőrös lettem, és különös borzongás futott végig rajtam. Érthetetlen módon viszont nem voltam rémült. Inkább... izgatott. Összevontam a szemöldököm, és nem mozogtam. Szinte alig hallható lépteket hallottam a hátam mögött. Készen álltam a támadásra, és a szemem sarkából meg is láttam egy asztali lámpát a kezem mellett. Az első gondolatom az volt, milyen ironikus, aztán felkaptam, és megfordultam, hogy lecsapok, mielőtt a titokzatos látogatóm tehetné meg.

– Látom, nagyon ragaszkodsz az átkozott lámpákhoz – morogta egy mély hang mögöttem, és egy erős kéz kapta el a csuklóm. Nevetés bujkált a hangjában.

– Drake! Honnan tudad, hol keress? A francba is, mióta vártál rám?

– Mióta csak lefoglaltátok a barátnőddel a szobát. Már kezdtem azt hinni, mégse jössz.

– Hogy a fenébe találtál meg? Lehallgattad a beszélgetést?

Felnevetett, és tett felém egy lépést. A másik kezével óvatosan viszatette a lámpát a komód tetejére. Aztán hirtelen elengedett, és eltávolodott. Nem tudtam mire vélni, de igazából sosem tudtam kezelni a hangulatváltozásait. Mire azt hinném, kiismerhetem, mindig rácáfolt. Karba font kézzel álltam az ajtóban, és figyeltem.

– Nem örültem, hogy ott hagytál. Meg is ölhettek volna, míg egyedül voltál – vetette a szememre.

– Csak nem aggódtál?

– Megígértem Savannah-nak, hogy vigyázok rád – morogta.

– Hát persze. – Miért is vártam, hogy legalább elismeri, hogy egy kicsit is számítok neki? – Az nem jutott eszedbe, hogy nem akarok a közlekedben lenni?

Felém villant a tekintete. Haragot, megvetést, és egy csipetnyi... büntudatot láttam benne. Arcának izmai megfeszültek, és egy izom rángott az állán. Mindkét keze ökölbe szorult a teste mellett, és fel-alá kezdettség járkalni az előszobában, mint egy ketrecbe zárt vadállat.

– Ami az akkor történeteket illeti...

Hát ez hihetetlen! Mérhetetlen harag öntött el, mert tudtam, mi fog következni.

– Drake Sanderz! Ki ne merd mondani! Esküszöm, teszek róla, hogy megbánd azt is, hogy valaha a világra jöttél! – kiabáltam dühösen, de nem hatotta meg a fenyegetésem.

– Nem, Lilyan. Nem volt tisztességes, ahogy veled bántam, és tudom, hogy állatként viselkedtem.

– Jézusom, ha most azt mondod, hogy megbántad, esküszöm, mégis a fejedhez vágom ezt a lámpát is! Drake! Fogalmad sincs arról, hogy mit érzek!

– Akkor miért voltál olyan dühös rám ott az autóban? – dörrent rám ellenségesen, én meg egy pillanatra nem értettem, miről is beszél. Aztán leesett.

Elernyedtem, és a harci kedvem is elszállt. Nem tudtam, hogyan is feleljem meg ezt a kérdését, és végül nem is várt a válaszomra. Megint járkalni kezdett, majd két hosszú lépéssel hirtelen előttem termett. Fenyegetően fölém magasodott, és olyan vádlón nézett le rám, olyan sebzetten, hogy elszorult a szívem. Legszívesebben mindent megmagyaráztam volna neki ott és akkor, de nem tehettem. Nem tudtam. Most úgyse hallgatna meg.

– Tudom, hogy megbántad, hogy megtörtént. Láttam rajtad. A viselkedéseden. Meg kellett volna állnom, de nem tettem. És elfogadom, hogy ezért gyűlölsz. Megérdemlem.

– Nem értesz semmit, ugye? – suttogtam megbántottan. Aztán ismét üvölni kezdtem, ezúttal nem dühömben, hanem a fájdalomtól. Könnyek égették a szemem. – Megbántad? Te tuskó, az eszedbe sem jut, hogy megállíthatlak volna, ha akarlak? Hát te nem érezted... – *Nem érezted, mennyire szeretlek?* De képtelen voltam hangosan is kimondani. Drake tekintete ugyanolyan rezzenéstelen maradt.

– De igen. Éreztem mindent, amit kellett. Saj...

De nem vártam meg, hogy újra arra utaljon, mennyire megbánta, avagy nekem mennyire gyűlölöm kéne őt amiatt, hogy szeretkeztünk. Mert ez számomra az volt, de ő annyira lemerült az önsajnálataiban, hogy tudtam, észérvekkel esélyem sincs hatni rá. Pofon vágtam, olyan erősen, amennyire csak tőlem telt. Láttam a szemében felvillanó meglepettséget, erre nem számított.

Dühösen elvonultam a fürdőszobába, és magamra zártam az ajtót. A hátam nekivettem, és szabad folyást engedtem néma könnyeimnek, és a fájdalomnak a mellkasomban. Beletúrtam a hajamba, és hátra söpörtem. Hallottam, hogy Drake is az ajtóhoz lép, majd néhány perc múlva dörömbölni kezdett rajta.

– Lily! Mi bajod?

– Egyszerűen nem bírom tovább, Drake! Az orrodnál se látsz tovább, csak azt látod meg, amit elhitetsz magaddal. – Hangom suttogássá halkult. – Ki vagyok én, hogy abban reménykedjek, megváltoztathatlak?

– Miről beszélsz? – értetlenkedett.

– Drake – nyögtem fel. Megdörzsöltem a mellkasom, majd erőt vettem magamon, és kinyitottam az ajtót. Belenéztem sötét szemébe, és álltam döbrent pillantását. Nem érdekelt az arcomon végigcsorgó könnyek se. Egyszerűen nem bírtam tovább magamban tartani a gondolataim. – Szeretlek! Szeretlek, te nagy mamlasz, és még csak észre sem vetted! Soha. Egyetlen egyszer sem. Hol gyerekként kezelsz, hol pe-

dig... – Elpirultam, ahogy a kocsi-ban törté-
tekre gondoltam. Határozot-
tan nem a gyereket látta bennem akkor. – Egész idő alatt azt hittem,
hogy te is meglátod azt, amit én. Ami köztünk van. Lehetne – javítottam
ki magam. – De nem. Annyira a múltban élsz, annyira lefoglal, hogy
magad ostorozd minden miatt, hogy képtelenség közel kerülni hozzád.
Már látom. Hiába várok arra, hogy észhez térsz. Én legalábbis nem te-
hetek érted semmit. Rajtad áll, hogy mit választasz, de csak hogy
tudd... Lassan képtelen leszek elviselni a fájdalmat, amit a tépelődésed
okoz nekem. Döntened kell, Drake. Magadnak kell elhatározásra jutnod.
Vagy a múltban élsz, és siratod azt, amiről nem te tehetsz és amin nem
változtathatsz, vagy pedig végre a jelenre fordítod a tekinteted.

– Lily...

– Még nem fejeztem be. Azért jöttem Londonba, mert azt hittem,
legalább egy apró pillantással vagy szóval megbizonyosodhatok róla,
hogy nem vagyok örült, és tényleg van köztünk valami. De rá kellett
jönnöm, hogy ez nem az a tündérmese, amire várok. Megpróbáltam...
Én igyekeztem más férfiaknak esélyt adni... De képtelen vagyok elen-
gedni. Szeretlek, Drake, akármennyire is fáj ez. De ebben a pillanat-
ban... Nem bírok a közeledben lenni.

Amiatt, amit mondtál, tettem még hozzá gondolatban. Már a kocsi-
ban is megéreztem a távolságtartását, miután elmúlt a révület, és a való-
ság betört az álomba. Mert azt hittem, végre valóra vált, amire eddig
vártam. Bebizonyosodott, hogy fontos vagyok neki. Féltékeny volt
Patrickre, és ez annyira felvillanyozott, hogy kiprovokáltam azt a sze-
retkezést. Ami számomra csodálatos volt, ő viszont... Megbánta.

Keserű fájdalom futott végig bennem, megmérgezve a szívemet.
Alig kaptam levegőt, és tudtam, hogy minden eddiginél erősebb síró-
görcs fog hamarosan feltörni belőlem. Nem mondtam semmi mást, csak
elvonultam mellette, bementem a hálószobába, magamra zártam az ajtót,
és lerogytam az ágyra.

Csak a színtiszta igazat mondtam. Amit hallania kellett. Sosem tud-
tam túl jól hazudni. Miközben ott zokogtam az ágyon, és azt hittem, a

szívem véglegesen megszakadt és semmi remény nem maradt számomra, eljutott a tudatomig az, amit Drake említett a kocsiban. Patrickról beszélt. Hogy nem az, akinek hiszem.

Olyan érzés volt, mintha gyomorszájon vágtak volna. Egyszerre voltam meggyőződve róla, hogy Patrick sosem bántana – valamilyen megmagyarázhatatlan kis hang a fejemben azt súgta, hogy bízhatok benne –, ugyanakkor mérhetetlenül dühös voltam, hogy még ő is átvert.

Abban a pillanatban hajlottam arra, hogy olyan leszek, mint Gabrielle. Sebzett, összetört szívű és mérhetetlenül dühös a férfi nem képviselőire. Mert makacsok és végtelenül ostobák.

Mikor lement a nap, hallgatóztam, de semmi zaj nem szűrődött be a nappaliból. Ennek ellenére biztos voltam benne, hogy Drake ott van és őrt áll. Valószínűleg telefonálgat. Kinéztem az ablakon, és egy önző terv kezdett formálódni a fejemben. A zárt ajtóra néztem, és készen álltam arra, hogy megtegyem, amit kell. El kellett mennem Patrickhez, beszélni vele. Tőle akartam hallani az igazat, és jelenleg benne jobban megbíztam, mint Drake-ben.

Utólag belegondolva, valószínűleg csak a gyerekes duzzogás készítette a merész szökésre.

12. fejezet

Patrick

Szánalmasan éreztem magam. Csak feküdtem magamba roskadva a kanapén a sötét lakásban, és a tekintetemet meredten a félig csukott hálószoobaajtóra szegeztem. Mennyi is? Tizennyolc órája, hogy Drake magával vitte Lilyant? Én meg máris egy örökkévalóságnak éreztem. Egyik kezemben egy üveg sör volt, a másikban a távirányító, de igazából nem is figyeltem a mellettem zizegő tévére. A kanapét a két hálószoba felé fordítottam, és azóta ültem itt, hogy visszaértem tegnap a fagyraltozóból.

Igen, szánalmas.

Nagyot húztam az üvegből, és újra minden gondolatommal az ajtóra koncentráltam, mintha csak a nem létező jedi erőm bizonygatásaképp megpróbálnám az elmémmel becsukni. Nincs az az Isten, hogy felkelek innen és beteszem. Úgy terveztem, hogy életem hátralévő részét itt terpeszkedve fogom eltölteni, maximum a sarki vegyesboltba szaladok le, ha kifogyok a sörből.

Magam mellé pillantottam a kopott, bordó rekeszre, amiről már patogzott a festék. Több üveg volt benne, mint amit elvileg bírna, de én kreatív voltam. Fejtetőre állítva is dugtam be néhány plusz üveget a többi közé, meg a tetejére is pakoltam párat. Aha, egy darabig kitart. Majd szépen lassan fogyasztom őket. Mostanában nem akarok kimozdulni innen, úgyis minden el van cseszve.

Újabbat kortyoltam, és már épp azon voltam, hogy félretéve az időközben kiürült üveget, elővegyek egy újabbat, mikor kopogtak. Megdermedtem. Erőtlen, finom kopogás volt, először alig hallottam meg.

Abban sem voltam biztos, hogy jól hallottam. De kisvártatva újra kopogtak, vagyis nem ittam még annyit, hogy képzelődjem. Ezen terveztem a közeljövőben változtatni.

Lassan feltápászkodtam, remélve, hogy mire elvonszolom magam az ajtóhoz, arra kéretlen látogatóm meggondolja magát, és sarkon fordul. Behunytam a szemem, és kinyújtóztattam elgémberedett tagjaim. Ahogy nagyot szippantottam a levegőből, még halványan éreztem Lilyan illatát magam körül. Ebből merítettem erőt, és tántorogva, tapogatózva megindultam az ajtó felé. Ki akartam nézni a kémlelőn és elküldeni a fenébe, akárki is áll ott, de sikerült szemem szúrnom magamat vele, ezért nagyot káromkodva visszatántorodtam.

– Patrick! Engedj már be! – hallottam meg a türelmetlen hangot odakintről, és megint megdermedtem.

– Képtelenség – suttogtam, és megdörzsöltem a halántékom. Talán mégis eleget ittam ahhoz, hogy képzelődjek. Ki a fene tartotta számon a lábamnál gyülekező üvegeket!

– Patrick! Esküszöm, rád töröm az ajtót, ha nem nyitod ki! Tudom, hogy ott vagy!

Aha, határozottan nem képzelődtem. Lilyan – még hozzá egy elég dühös Lilyan – toporgott az ajtóm előtt. Káromkodva próbáltam minél gyorsabban feltépní a nyomorult zárat, és elhúzni a biztonsági láncot, de úgy éreztem, sosem fogom tudni kinyitni az átkozott ajtót. Végül mégis sikerült szabaddá tennem az utat, és türelmetlenül feltéptem a köztünk lévő akadályt.

Valóban ő állt ott. Néhány pillanatig csak álltam ott földbe gyökerezett lábbal, döbbsenten, és meredtünk egymásra. Láttam, hogy dühös valamiért, aztán felméri a mögöttem lévő szobát – már amennyit látott belőle –, és gúnyosan felvonja a szemöldökét a kanapé meg a sörös rekesz láttán. Elszégyelltem magam, mint egy kamasz, és már nem is tartottam olyan művészinek a feltornyozott üvegeket. Meg sem várta, hogy mondjak valamit, egyszerűen besétált mellettem, és felkapcsolta a vilanyt.

Felszisszentem, és be kellett hunynom a szemem, mert elvakított a hirtelen jött világosság. Pedig úgy akartam magamba szívni a látványát, mint a szomjazó a vizet egy sivatagi kirándulás után. Ki akartam használni az időt, míg itt van, mert tudtam, hogy Drake bizonyára nemsokára a nyomában lesz.

– Mi az, át akarod rendezni a lakást? – gúnyolódott, majd csípőre tett kézzel felém fordult.

Becsuktam az ajtót, bezártam, és csak meredtem rá, mintha szellemet látnék. Erre felnevetett, szemében megcsillant az a jól ismert huncut kis fény egy pillanatra. Istenem, azt hittem már sosem hallom ezt a hangot. Jóleső borzongás futott végig rajtam.

– Nem.

– Azt ne mondd, hogy ennyire megviselt Drake felbukkanása. – Valami furcsa volt a hangjában, és a jókedve is azonnal elpárolgott. Keserűség? Most rajtam volt a homlokráncolás sora.

– Mi a baj? Azt hittem, hogy Drake már visszacipelt Amerikába. Hogy-hogy még itt vagy?

Vállat vont, és leült a kanapéra. Megint elszégyelltem magam, odakacsáztam, és gyorsan eltüntettem onnan a rekeszt a konyhai étkezőasztal alá, majd én is lehuppantam mellé. Láttam az arcán, hogy valami aggasztja, és bármit megtettem volna, hogy legalább egy kicsit enyhítsek a rá nehezedő terhekből.

– Drake, az a neandervölgyi ősember nem cipel engem sehova. Szépen meg nem fog kérni, vagyis most épp holtponton vagyunk.

– Hol van most?

– Megszöktem a hotelből. Eltart még valószínűleg egy ideig, hogy felfedezze.

– Megszöktél? Drake Sanders elől? – húzódott félmosolyra az ajkam. Volt ebben valami rendkívül... ironikus. – Bizonyára megkoptak már a képességei, ha képes voltál úgy elillanni, hogy nem vett észre. Talán mégis öregszik a gazember.

– Te ismered őt? – nézett rám, és valami furcsát véltem felfedezni a szemében.

Szomorúságot, kíváncsiságot... és még valamit, amit nem tudtam meghatározni. De az egész lényéből áradt a kétségbeesés, a fájdalom. Ökölbe szorítottam a kezem, és képes lettem volna puszta kézzel neki-menni Drake-nek amiért megbántotta, akármilyen történt közöttük. Lilyen kedvességet, kényeztetést és szeretet érdemelt. Elképzelni sem tudtam, hogy tud ennyire ragaszkodni egy olyan komor, zord kősziklához, mint Drake, aki olyan ridegen bánt vele tegnap is.

– Ismered? – ismételte meg a kérdést Lilyan. Az egész testem megfeszült, mert most egy elég kényes témára terelte a szót.

– Valamit valamiért – vontam vállat. – Előbb mondd meg, hogy szöktél meg.

Elhúzta a száját, de kelletlenül válaszolt. – Kimentem a szoba erkélyére míg telefonált, és leereszkedtem az alattunk lévő szobába. A frászt hoztam szegény szobalányra, aki éppen megágyazott, de beengedett. Én meg egyszerűen kísértáltam a folyosóra, lementem a hallba, fogtam egy taxit és már itt is voltam.

– Ügyes – vigyorodtam el.

– Szóval, ismered?

Most én húztam el a szám, és megint a félig csukott ajtó felé néztem. Pár pillanatig mérlegeltem a lehetőségeket, majd úgy döntöttem a francba is, úgyminden fenekestül felfordult, és az irányítás kicsúszott a kezemből. Ennyi erővel akár már őszinte is lehetek hozzá. Megérdemli. Ennyivel tartozom neki.

– Igen.

– Honnan?

Beszívtam a szám, ahogy megjelentek előttem az emlékek. Sok fájdalmas, régen eltemetett emlék, amikre soha többé nem akartam emlékezni. De előbb vagy utóbb számítani lehetett rá, hogy megtalálnak, és szembe kell velük néznom. A múltammal. A múltunkkal.

– Mi... Mondhatni testvérek voltunk.

– Mondhatni?

– A szüleim örökbe fogadták, mikor kilenc évesek voltunk. Testvéreként nőttünk fel.

És ellenségekké váltunk, fejeztem be magamban. Lilyan szeme elkekedett döbbenetében. Szinte hallottam a fejében kavargó ezernyi kérdést, amikre még nem akartam választ adni. Erről nehéz volt beszélnem, és most sem lettem volna képes rá, ezért megpróbáltam elterelni a figyelmét, hogy ne kelljen neki hazudnom.

– Szóval, mit tett, amiért elszöktél tőle?

– Megpróbálta megmondani, hogyan kéne éreznem – morogta Lilyan, és ő is a szobaajtóra meredt.

Ajaj! A legrosszabb hiba, amit férfi elkövethet. Már-már sajnáltam Drake-et. Isten irgalmazzon a nők haragjától! Tudtam, hogy miről lehetett szó, hiszen láttam, hogy Lilyan hogyan néz rá. Láttam, és mintha kést forgattak volna meg a mellkasomban. Megdörzsöltem az említett pontot, és követtem a tekintetét. Néhány percig ültünk ott csendben, egymás mellett, és meredtünk az ajtóra. Aztán Lilyan törte meg a csendet.

– Ki vagy te, Patrick? – kérdezte halkán. Összevontam a szemöldököm, nem értettem miről beszél.

– Nem igazán értem, mire gondolsz.

– Nem vagy nyomozó, igazam van? – Ezúttal felém fordult. Olyan kemény volt a tekintete, hogy megborzonek tőle. Szóval Drake mégis felvilágosította. Akkor viszont nem értettem, miért jött mégis ide.

– Drake mondta, igaz?

– Igen. Azt mondta, hogy a barátnőm aggódva felhívta, mert napok óta nem jelentkeztem, és elment a rendőrségre. Ahol sosem hallottak rólad. Szeretném tudni, ki vagy.

– Félsz tőlem, Lilyan? – Visszatartott lélegzettel vártam a választ. Felsőhajtott, majd felém húzódott, felhúzta a lábait maga alá, és hozzám bújott. A haja csiklandozta az orrom, de alig vettem észre, annyira meglepődtem, és tétován átkaroltam.

– Nem. Valamiért úgy érzem, bízhatok benned. De tudni szeretném, miért hazudtál nekem.

– Sajnálom. – De nem indokoltam.

Nem tudhatja meg, milyen gazember vagyok. Sosem közeledne felém, ha tudná, hogy először meg akartam ölni. Nagyot nyeltem, hátha eltűnik a gombóc a torkomból. Megint éretlen kamasznak éreztem magam. Gondolataimból az térített magamhoz, hogy megéreztem Lilyan testének remegését. Aztán megéreztem a pólómat átázató nedvességet, és meghallottam apró, elfúló szipogását.

– Lilyan... – De fogalmam sem volt, mit tehetnék.

Férfi voltam az ég szerelmére, a síró nők megrémisztettek. Sosem tudtam, mit kéne tennem, hogy ne rontsak a helyzeten. Végül tanácsatlanságomban magamhoz szorítottam, és halk, jelentéktelen dolgokat suttogtam a fülébe, hogy megnyugodjon. Apró öklével belemarkolt a pólómba úgy szorított, hogy szinte már fáj, de egy szót sem szóltam. Vártam, hogy ő szólaljon meg először.

– Miért hazudik nekem folyton mindenki? Miért kezelnek gyerekként? – nyögte rekedten. Értetlenül ráncoltam a homlokom, és szórakozottan simogatni kezdtem a haját. – Miért... Miért nem hallgat meg?

Tudtam, hogy az utolsó kérdés nem rám vonatkozik, ezért azzal nem foglalkoztam. Úgysem adhatok rá választ. Talán csak annyit, hogy Drake igazi faszfej, ha nem látja, milyen kincset kapott.

– Sajnálom, hogy hazudtam. De nem tehettem mást. A te érdekedben. – Rendben, az utóbbi füllentés volt. De ezzel nem igazán ártottam, ugye?

– Ki vagy te valójában?

– A nevem tényleg Patrick, de a vezetéknevem Sanders. Gondolom, erre már te is rájöttél. Én... Nagyon régen történt egy... incidens, ami miatt bántani akartam Drake-et. Azt akartam, hogy megfizessen.

– És én voltam erre az eszköz? – kérdezte keserű gúnnyal.

– Azt hiszem. Legalábbis úgy terveztem. De aztán... Minden más-képp sült el.

– Patrick...

– A lényeg az – vágtam közbe sietve, mert nem akartam hallani a visszautasítását. Amúgy is tisztában voltam vele, hogy semmi esélyem.

– Hogy a végén már egyáltalán nem érdekelt Drake vagy a bosszúm. Valamiért... Már nem érzem rá a késztetést, hogy pokollá tegyem az életét.

Oké, így ez sem volt teljesen igaz. Nagyon is éreztem rá késztetést, amiért megbántotta Lilyant, és egy igazi tuskónak bizonyult. De nem mertem kárt tenni benne, mert tudtam, hogy a lány belehalna. És ezért is voltam most kurva nagy slamasztikában, amibe bele se mertem gondolni.

– Mit tett?

– Az... Bonyolult lenne elmagyarázni. És biztos vagyok benne, hogy most nincs szükséged még egy gyászos történetre a múltjából.

– Hát az biztos – nevetett fel keserűen. Még mindig szorított, de már nem sírt, ami engem is megnyugtatott. – Van még valami, amit tudnom kéne?

Majdnem megöltem a legjobb barátnődet és a gyerekeit. De képtelen lettem volna vallomást tenni. Még akkor sem, ha én is csupán egy gyalog voltam a Mester tervében. Ugyanis ez a pár nap ráébresztett arra, mennyire ostoba voltam, mikor hittem neki. Mikor összeálltam vele. És ez a kapcsolat most fojtogatott. Tudtam, hogy nemsokára minden visszaüt rám. Valószínűleg itt sem szabadna már lennem, hanem menekülnöm kéne. De ha nem maradok... Lilyannel sem találkozhattam volna.

– És most mit tervezel? Drake előbb vagy utóbb rád fog találni.

– Nem érdekel. Most szeretnék veled lenni, és megfeledezni arról, hogy él.

– Lilyan... – kezdtem, ekkor erős, határozott kopogás hangzott a bejárati ajtó felől.

Oda kaptuk a fejünk, és azonnal megfeszült minden izmom, készen a támadásra. Lám-lám, fessük a falra az ördögöt! Összenéztünk, és ezúttal újabb kopogás hangzott. De nem egy kéz által. Ketten voltak. A tarkó-

mon felállt a szőr, és az ösztöneim azonnal riadóztattak, hogy valami nincs rendben. Felpattantam, magammal húztam a rémült Lilyant is, és az ablak felé tereltem.

– A barátaid? – kérdezte rekedten, de felesleges lett volna válaszolnom. Szétrántottam a függönyöket, kinyitottam az ablakot, és lenéztem.

– Menj! El kell tűnnöd innen – szűrtem összeszorított fogakkal.

– Mi? Mégis hogyan? Ha nem vetted volna észre, itt nincs erkély, még csak egy létra vagy cső sem, amin... – hadarta kétségbeesetten. Oldalra nyúltam, és megragadtam a vörösre festett kötélletrát, ami teljesen beleolvadt a téglafalba. – Ó!

– Menj! Én feltartom őket, míg eltűnsz. Rohanj olyan messzire, amennyire csak lehet, és hívd fel Drake-et, hogy jöjjön érted! Megértetted?

– De Patrick... – akart volna tiltakozni, de félbeszakítottam, és az ablakhoz tereltem, miközben a dörömbölés újra felhangzott.

– Megértetted? – sziszegtem.

– Sakál! Tudjuk, hogy odabenn vagy! Ha nem akarod, hogy rád törjünk az ajtót, és eldurvuljon a helyzet, azonnal nyisd ki!

– Határozottan nem barátok – motyogta kétségbeesetten Lilyan, és láttam, hogy olyan fehér, mint a fal.

– Kérlek! Menj! – sürgettem könyörgőn.

Lilyan néhány másodpercig csak nézett rám, aztán végre kimászott a vékony párkányra, és láttam, ahogy elkezd leereszkedni a falon. Gyorsan becsuktam az ablakot, összerántottam a függönyöket, hogy a Mester emberi ne sejtessék meg, hogy itt járt, és éppen annyi időm maradt, hogy beugorjak a konyha alacsony fala mögé, mikor nagy dörrenéssel betört az ajtó, és elszabadult a pokol. Előrántottam a falra erősített tokból a pisztolyom, és lőttem, pont, mikor az első golyó elsűvített a fülem mellett.

13. fejezet

Nicholas

– Tudom, Savannah – sóhajtottam a telefonba, és fáradtan megdörgöltem az orrnycgrem. – Tudom, nekem sem tetszik ez az egész. De nincs más választásom. Sajnálom.

Horkantást hallottam az ajtó felől, és felpillantottam a belépő Santiagóra. Arcán a szokásos gúnyos vigyor ült, kezét bedugta a farmerja zsebébe, és nekitámaszkodott az ajtófélfának. Ezek szerint híreket hozott. Helyes. Úgysem bírtam már volna tovább hallgatni Savannah válogatott sértéseit. Elmosolyodtam, ahogy arra gondoltam, most valószínűleg kipirult az arca mérgében. Mindig elragadónak találtam, mikor dühbe gurult.

– Sajnálom, Savannah, most le kell tennem. Ígérem, később még hívlak.

Meg sem vártam az újabb kitörést, gyorsan letettem a telefont. Fáradtan beletúrtam a hajamba, és intettem Santiagónak, hogy foglaljon helyet az asztalom előtt.

– Gondolom, nem tetszik neki, hogy bezártad.

– Nem. De egyelőre nem tudok jobb megoldást. Az embereim éjjelnappal őrt állnak, és azt a házat tudom a legjobban megvédeni. Ott biztonságban lesznek, míg meg nem oldom ezt az egészet. Van már valami?

– Nos, a kis ügynökünk sztorija megállt. Valóban orosz, és valóban az FBI-nak dolgozik. Egy kibaszott különleges ügynök – vigyorodott el, és láttam, hogy megcsillan a szeme. Legszívesebben a szemem forgattam volna. A cukorkaboltba lépő gyerekek jutottak róla eszembe. – Sze-

retnéd, ha megdolgoznám? – dőlt hátra Santiago, egyik bokáját feltette a térdére, a kezét pedig összekulcsolta a tarkóján. Nagyon jókedvűnek tűnt. Irigyeltem ezt a tulajdonságát.

– Nem látom, miért kellene – kezdtem összerendezni az előttem heverő iratokat.

– Hát, bezártad az alagsorba egy cellába. Gondoltam, kiszedhetnének belőle, hogy miye van. Mint a régi szép időkben. Naaaa, hadd szórakozzam egy kicsit, Nichi.

Elég volt egyetlen figyelmeztető pillantást vetnem rá, és már fel is kacagott. Az ördögbe, soha nem fogom már levakarni ezt a becenevet, hála Santiagónak. De, ha sokat ingerel, egyszer még biztosan megfojtom miatta.

– Bocs – tartotta fel a kezét védekezőn, de tovább nevetett. – Szóval, mit tervezel vele?

– Hozd fel. Beszélni akarok az ügynökkel.

– Aaaaajj, ünneprontó vagy, Nicholas – húzta el a száját duzzogva Santiago. Felállt, és elindult az ajtó felé, de mielőtt kiment volna, még megtorpant, és hátrafordult. Láttam a csillogást a szemében, a reménykedést, végül felsóhajtottam, mert tudtam, sosem szabadulok meg tőle másképp.

– Ígérem, miután végeztem vele, annyit játszatsz vele, amennyit csak akarsz. Előbb azonban én akarom kikérdezni. Isten a tanúm, sosem akarom megtudni, miféle dolgokat művelnél vele.

– Kösz, Nichi – ugrott egyet Santiago, örömeiben, majd kisietett az ajtón – amit aztán elfelejtett becsukni maga után.

Megfordult a fejemben, hogy míg várok felhívom Drake-et, hogy sikerült-e megtudnia valamit Londonban, de végül elvettem az ötletet. Valami azt súgta, most jobb lenne nem megzavarni a katonát. Drake amúgy sem szerette, ha megzavarják munka közben, jobb szeretett maga jelentkezni. Rápillantottam az asztalomon álló, bekeretezett képre, ahol egy mosolygó család nézett vissza rám.

Alig hittem el, hogy már ennyi idő eltelt. Hogy valóra vált mindaz, amiről csak álmodni mertem. Boldog voltam, ugyanakkor minden egyes nap rettegetem. Rettegetem, hogy valamelyik ostoba célba veszi a családom, és most végül meg is történt. Akármennyire is haragszik rám Savannah, a dühével képes vagyok megbirkózni. A halálával viszont... nem tudnék.

Sajnos az új menedék, ahová küldtem őket, biztonságba helyezte őket, de egyúttal ez azt is jelentette, hogy nem mehettem hozzájuk látogatóba. Csak nagyon macerás körülmények között. Ha megteszem, és az illető, aki a nyomomban van követ, akkor megint esélyt adok neki, hogy megtámadja őket. Mikor nem vagyok ott. Gyáva féreg!

Kinyílt az ajtó, és belépett rajta az ügynök, közvetlen mögötte pedig Santiago, fülig érő szájjal. Dimitrov nem igazán volt vicces kedvében. Mogorván levágta magát az egyik székbe az asztalom előtt, és várt. Egyetlen pillantást sem vetett Santiagóra, de mikor az mögé lépett és megpróbálta a kezét a vállára tenni, fenyegetően felmordult.

– Meg ne próbáld, vagy esküszöm, letépem a kezed! – Az arca még csak meg sem rezgett, és egy pillanatra se fordult meg. Santiago jökedve csak még nagyobb lett. Ő is leült a másik székbe, és ugyanúgy kényelembe helyezte magát, mint az előbb. – Mikor mehetek el? Nincs időm magukkal baszakodni.

– Sajnálom, ha kellemetlenséget okoztam magának, Silverstrov ügynök. De értse meg, elég nehéz helyzetben vagyok most.

– Na, persze.

– Bizonyára hallott az ellenem elkövetett merényletekről. Az ellenségünk ugyanaz. Ossza meg velem, amit tudni akarok arról az emberről, az után szabad emberként távozhat.

– És higgyek magának? – mordult fel ellenségesen Silverstrov ügynök. – Kurvára nem mondok magának semmit. És csak hogy tudja, kínzással sem ér el semmit – bökött a hüvelykujjával Santiago felé.

Kérdőn felhúztam a szemöldököm, éreztem, hogy megrándul a szám sarka. Nem, inkább nem akarom tudni.

– Fogalmam sincs, mi történt, de garantálhatom, hogy szó sincs kínzásról. Én csupán szeretném, ha együttműködne velem. A segítségét kérem, ügynök. A családomat támadták meg, és nem hagyom megtorlatlanul. Úgy vélem, sokkal könnyebb munkánk lenne, ha nem nehezítenénk meg egymásnak.

– Maga a kibaszott maffia, és nem vagyok hajlandó akár egy árva információt is mondani magának.

– Azt hiszem, elég szépen kértem, Silverstrov ügynök! – Felálltam, és már cseppet sem próbáltam kedves lenni. Tudatni akartam vele, hogy ez számomra komoly ügy. Sosem bántottam senkit ok nélkül, de ha továbbra is ellenkezik velem, hajlandó vagyok bármit megtenni, ami szükséges. – Úgy vélem, nem akarja, hogy meggyőzzem.

– Mi a francot akar egyáltalán tudni? Én sem vagyok sokkal közelebb, mint maguk.

– Halljam az információit.

– A fickó, akit üldözök, sok álnéven fut. Az igazi nevét nem tudjuk, és olyan, mint egy igazi kaméleon. Soha egy kibaszott fantomképünk sem volt róla, amit használhattunk volna. Egy szellem.

– Kinek dolgozik?

– Gőzöm sincs. Tényleg. Ezt próbáljuk kideríteni. De az biztos, hogy valami nagykutya mozgatja a szálakat, akit csak úgy emlegetnek, hogy Mester.

– Mester... – visszhangoztam döbbsen, és Santiagora néztem. Láttam, hogy neki is hasonló gondolatok járnak a fejében, mert elkomorult, és felnyögött.

– Rohadt életbe!

– Ha ez az a Mester, akinek gondolom, akkor rohadtul szükségük van rám, ügynök.

– A lószart! Nem kérek a maffiából, nem üzletelek mocskos bűnözőkkel – pattant fel kiabálva Silverstrov.

– Azt látom – mosolyodtam el gúnyosan. – Fogalma sincs, kivel áll szemben, ügynök. De ha meg akarja öletni magát, én nem állok az útjába.

– Remek! Most távoznék!

– Természetesen. Santiago, kikísérnéd az ügynököt?

– Persze, főnök.

Ahogy becsukódott utánuk az ajtó megfordultam, és az ablakhoz léptem. Összekulcsoltam a kezem a hátam mögött, és ahogy lenéztem New York városára, hirtelen nagyon kimerültnek éreztem magam.

A jó bűdös francba!

A MESTER BÚVÓHELYE

– Christian! – szólalt meg a férfi mély hangján. A fiatalabb, aki eddig mozdulatlanul állt az ajtóban, most összerezzent, és kihúzta magát.

– Igen, Mester?

– Mi hír van a megtévedt báránykánkról?

– Patrick megszökött, uram. Végzett a likvidálására küldött bérgyilkosokkal. Nem tudjuk, hol lehet.

– Sakál mindig is ügyesen rejtette el a nyomait, de ne aggódjatok. Hamarosan elő fog jönni. Majd rávesszük. Akár az ürgét szokás. Kicsit motiválni kell.

– Mi a terve, Mester?

– Terv? – nevetett fel a férfi. – Christian, tudod jól, hogy a terveim csakis rám tartoznak.

– Elnézést – sütötte le a szemét, és önkéntelenül hátrált egy lépést, várva az ostorcsapást, ami sosem jött.

– Hívd ide Őt. Ideje egy szinttel feljebb lépni a játékban. Kezdenek leülepedni a dolgok. Izgalmat akarok. Emeljük a tétet.

– Őt? – rezzent össze Christian. – B-Biztosan ki akarja küldeni Őt?

– Igen, Christian. Ne akard, hogy megismételjem!

– Nem, uram. Azonnal idehívom.

– Helyes. És hamarosan minden úgy lesz, ahogy lennie kell. Mikor a világ lángokban áll, én leszek az egyetlen, akihez fordulhatnak. És akkor Nicholasnak vége. Örökre. Gondoskodni fogok róla.

– Mester? – lépett egy újabb ember a szobába. Kissé meghajolt, és nem egyenesedett fel, míg az öreg nem intett neki.

– Gyermekem, eljött az idő. – Hangjában büszkeség csengett. Elégedettség. – Tudod, hogy mit kell tenned.

– Máris csomagolok, uram. Az első géppel New Yorkba utazom. Nem fog csalódnai bennem.

– Ó, tudom, gyermekem.

– Patrickkel mi lesz, uram?

– A tékozló gyermeket csak bízd rám. Mindig is gyenge láncszem volt. A fájdalma miatt könnyen tudtam manipulálni, de egy semmirekellő. Semmi hasznát nem vettem. Magam fogom elintézni. Indulj!

– Igenis, Mester! – hajolt meg ismét az illető, aztán olyan hangtalanul távozott a szobából, ahogy érkezett.

14. fejezet

Lilyan

Futottam, ahogy csak bírtam, egyre távolabb Patrick házától, de még így is hallottam az első lövéseket, mielőtt befordultam a sarkon. Megtorpantam, és rémülten felnéztem a lefüggönyözött ablakra, mintha azt várnám, hogy látni fogok valamit. Valakit. Bármit. A szívem a torkomban dobogott, és bár tudtam, hogy rohannom kéne tovább, de a lábam képtelen volt megmozdulni. Csak meredtem fel a téglapületesre, és imádkoztam. Imádkoztam, hogy ne Patrick kerüljön ki holtan a helyzetből.

Mikor az egyik mellettem elhaladó járókelő nekem jött és kicsit arébb taszított, morogva valami durvát az orra alatt felocsúdtam a rémületemből, és tovább mentem. Befordultam a sarkon, és ahogy eltűnt előlem Patrick házának képe egy pillanatra behunytam a szemem, a falnak támaszkodtam, és átkaroltam magam. Úgy éreztem, darabokra fogok hamarosan hullani, ahogy az életem. Semmivé leszek, ha felgyenesedem.

Visszanyeltem a könnyeim, és kétségbeesetten körbenéztem. Az utcák zsúfolva voltak ugyan, de nekem keresnem kellett valami menedéket. És fel kellett hívnom Drake-et. Minden bizonnyal iszonyúan dühös lesz, amiért megszöktem, de ezt most kénytelen leszek elviselni. Kiszúrtam egy fizetős telefont az út túloldalán, ellöktem magam a faltól, és felé indultam. Ekkor két öltönyös, egyáltalán nem barátságos figura fordult be rohanva a sarkon.

A vér is megfagyott az ereimben, mert láttam a ruhájuk alatt dudorodó fegyvereket. A tömeget pásztázták, kétségtelenül engem kerestek.

Hirtelen kiszáradt a szám, és olyan vadul remegtem, hogy egy nő aggódva meg is állt mellettem. Az elmém felfogta, hogy beszél hozzám, de egy szót se hallottam, a szívem vad kalapálása elnyomta a város és a világ minden zaját. A telefon kilőve, ha elindulok, azonnal kiszúrnak, de akkor is, ha itt maradok. Kétségbeesetten körbenéztem, és megláttam egy szűk utcát tőlem jobbra. Lassan elindultam felé, hogy ne keltsem fel senki figyelmét, közben imádkoztam, hogy a két férfi se szúrjon ki.

Már majdnem befördultam az utcába, mikor valaki megfogta a vállam, és berángatott a sikátor egy beugró részére. Sikoltani akartam, de az illető befogta a számát. Nem mertem kinyitni a szemem.

– Én vagyok, Lily. Ne sikíts, rendben? – hallottam meg Patrick hangját a dobogáson túl.

– Patrick? – suttogtam, kinyitottam a szemem, és megkönnyebbülten a nyakába ugrottam. – Azt hittem, megöltek.

– Ahhoz korábban kell felkelniük. Ne értem aggódj. Inkább hívd fel Drake-et, hogy jöjjön érted.

– Nincs nálam telefon – mormogtam elpirulva. – A fülkéhez pedig nem mehetek, mert akkor kiszúrnak.

– Tessék, hívd fel erről – nyújtotta felém a mobilját, közben nyugtalanul figyelte a kis utca bejáratát. – Én elterelem a figyelmüket. Ha itt maradsz, nem fognak megtalálni. De ígérd meg, hogy most azonnal felhívod Drake-et!

– Megígérem – mondtam reszketegen. Patrick már indult is kifelé a sikátorból, mikor megláttam a vérfoltot a dzsekije vállán.

– Patrick! – nyögtem fel riadtan. Csak egy töredék másodpercre fordult meg, lerázta a kezem, és egy hosszú pillantás után kisetett a rejtékhelyünkről. – Légy óvatos! – suttogtam még magam elé.

Letöröltem egy könnycseppet, aztán felemeltem a telefont és tárcsáztam bizonyára őrjöngő testőröm számát. Rögtön az első csengésre felvette, de nem szólt bele.

– Drake, Lilyan vagyok – mondtam halkan. A két gorilla ekkor rohant el a sikátor előtt, valószínűleg Patrick után. *Add Istenem, hogy ne legyen baja!*

– Lilyan! Hol a fenében vagy? Már azt hittem...

– Jól vagyok, Drake. De ide kéne jönnöd. Segítségre van szükségem. Megtámadtak minket, és Patrick azt mondta, eltereli a figyelmüket, de... Fogalmam sincs, mit tegyek, Drake. Nem merek kilépni az utcára.

– Hol vagy?

Elmondtam a címet, aztán Drake megszakította a hívást, de előtte még utasított, hogy maradjak a helyemen. Hát persze. A gyenge, erőtlén Lilyannek mindig a helyén kell maradnia. Sosem tud kiállni magáért. Leguggoltam a fal tövébe, megint átkaroltam magam, és igyekeztem visszatartani a könnyeim.

Miért mindig engem kell megvédenie mindenkinek? Már az iskolában is mindig Savannah állt ki helyettem. Nem akartam gyenge lenni. Nem akartam másokra támaszkodni állandóan.

– Lilyan... – hallottam meg Drake hangját a szűk beugró mellől. Felálltam, és kiléptem hozzá.

– Itt vagyok.

Legnagyobb meglepetésemre, Drake arcára kiült a megkönnyebbülés, és már-már gyengéd pillantással indult meg felém. Három hatalmas lépéssel átszelte köztünk a távolságot, és a karjába kapott. Annyira meglepődtem, hogy egy szót sem bírtam kinyögni, pedig olyan erősen szorított, hogy attól féltem, összetör.

– Drake, semmi bajom. Tényleg. Egy karcolás se.

– Hol az az átkozott?

– Patrick? Ő mentett meg, Drake. Akármit is mondasz róla, tudom, hogy sosem ártana nekem.

– Mondott neked bármit is arról, hogy milyen ember ő valójában? – morogta Drake a fülembe, és még erősebben szorított. Feljajdultam, mire egy keveset lazított, de nem engedett el.

– Annyit mondott, hogy általam akart fájdalmat okozni neked. Én lettem volna az eszköz, de képtelen volt rá, hogy végigvigye a tervét. Miattam. Drake, nem tudom, mi folyik itt! Miért akarnak azok a férfiak megölni, mikor Patrick terve volt?

– Nem mondott mást is? Hogy kinek dolgozik?

– Nem – ráztam a fejem. Aztán eszembe jutott a beszélgetésünk. – Vagyis... említett egy Mestert, azt hiszem. De nem beszélt róla, ki ő.

Éreztem, hogy Drake egész testében megdermed. Mit mondhattam, ami ilyen hatást váltott ki a mindig fagyos katonából? Elhúzódtam, és legnagyobb meglepetésemre, nem tiltakozott. A semmibe révedt a tekintete, és mintha félelmet láttam volna megcsillanni barna szemében. A tenyerembe fogtam az arcát, és kényszerítettem, hogy rám nézzen.

– Drake. Mi a fene folyik itt? Ki ez a Mester?

– Nem fontos. Gyere! El kell tűnnünk innen.

– Drake...

De már meg is ragadta a kezem, és húzni kezdett maga után. Nekem viszont már elegendő volt abból, hogy soha senki nem mond nekem semmit, hogy próbálják megvédeni szegény, gyenge, törekeny Lilyant az igazságtól. Kirántottam a kezem a szorításából, aminek eredményeképp szörnyű fájdalom nyilallt a csuklómba, és megállásra kényszerítettem Drake-et. Tudok annyira konok lenni, mint ő. Márpedig válaszokat akartam. Ezennel búcsút fogunk inteni a szálnalmas, törekeny lelkű kislánynak.

– Nem megyek sehova, míg nem mondd el, mi folyik itt.

– Nem értenéd, Lilyan. Sokkal nagyobb erőket mozgatnak a háttérben, mint meg tudnád érteni. Hagyd, hogy visszavigyelek New Yorkba, ahol meg tudunk védeni.

– Persze – horkantottam fel. – Bezárnátok egy isten háta mögötti eldugott helyre, mint Savannah-t, és fogolyként tartanátok ugyanúgy. Elegendő van, Drake! Tudni akarom, amit te!

– Az ég szerelmére, te nő! Nem fogom hagyni, hogy megölesd magad az ostoba makacssággal! Ha szükséges, megkötözve viszlek a reptérre, a fenébe is!

– Akkor azt kell tenned, Drake – hátráltam egy lépést, és felszegtem az állam. – Az én életem forog veszélyben, és nem fogok meglapulni, míg te, a nagy macsó, elintézi nekem. Drake, minket egy világ választ el egymástól, és ebbe kezdek belefáradni. Valahányszor megpróbálnék közeledni bezárkózol, és rideg leszel. Máskor meg... – Gyengéd vagy, fejezetem be gondolatban a mondatot, ahogy eszembe jutott a szeretkezésünk, és a pillanat, mikor meglátott a sikátorban. A bizonyítékai annak, hogy igenis van köztünk valami, csak nem hajlandó tudomásul venni. – Nem megyek veled sehová, Drake. Addig nem, míg válaszokat nem adsz.

– Egyszer már elvesztettem azt, aki fontos volt nekem – morogta Drake. Keze ökölbe szorult a teste mellett, és olyan dühös volt, hogy szinte láttam a szeméből pattogó szikrákat. – Egyszer túl gyenge voltam, hogy megvédjem. Ezúttal viszont nem hagyom, hogy megtörténjen, még ha ezzel meg is gyűlölsz.

Azzal nem várt a válaszomra, a vállára kapott, és kicipelt az utcára. Nehezemre esett nem kapálózni és kiabálni, de nem akartam ennél is több ember figyelmét magunkra vonzani, ezért fújtatva hagytam, hogy betuszkoljon az autójába, és már indultunk is a reptér felé. Mindketten hallgattunk, egy szót sem szóltunk, míg oda nem értünk a magángéphez, ami máris indulásra várt. Kipattantam a kocsiból, és meg sem vártam Drake-et, felrohantam a gépre, megkerestem a legtávolabbi széket, leültem, és a könnyeimmel viaskodva meredtem ki az ablakon.

Úgy tűnt, ez a mi alig létező kapcsolatunk a vitákon fog alapulni. De legalább képes vagyok kicsalni valamilyen érzelmet ebből a tuskóból.

– Sajnálom, Lilyan – mondta halkán Drake, és leült velem szemben. Nem néztem rá, mire a hajába túrt, mintha zavart lenne. – Az ördögbe is, én csak... Azt szeretném, ha biztonságban lennél, míg ez az egész le nem ülepedik.

– Tudom. Majd ti megoldjátok. Mint mindig – morogtam keserűen. – Ki vagyok én, hogy beleszóljak a saját életembe?

– Nem erről van szó, Lilyan. De meg kell értened, hogy...

– Mit? – kiáltottam rá, mikor legördült az első könnyecsepp az arcomon. – Mit értsek meg, Drake? Hogy tehetném, ha egyszer soha semmit nem mondasz nekem? Valami igen rosszat követhettem el a múltban, ha azzal büntetett a sors, hogy egy olyan férfit kell szeretnem, aki halott. Mert az vagy, Drake, és még csak nem is veszed észre. Jégcsapként viselkedsz, és valószínűleg a feleséged halála óta nem is csináltál mást. Szemellenzőt viselsz, és képtelen vagy meglátni az igazságot!

– Ezt nem értheted – szúrta összeszorított fogakkal Drake.

– Valóban. Valóban nem értem, Drake. Te viszont dönthetnél végre, hogy gyengéd akarsz lenni hozzám, vagy elutasító. Mert az örületbe kergetsz.

– Én... – kezdte mogorván Drake, de aztán összeszorította az ajkát, és csak meredt rám. Láttam, hogy a mellkasa fel-le süllyed, ahogy nagy kortyokban nyeli a levegőt. Már azt hittem, ezzel lezártuk a vitát, mikor legnagyobb döbbenetemre megszólalt. – Fontos vagy nekem, Lilyan. Túl fontos. És nem élném túl, ha téged is el kellene veszítenem. Olyan nagy bűn, hogy azt szeretném, biztonságban legyél?

– Nem, Drake. Nem bűn – feleltem én is ugyanolyan halkán. – De meg kell értened, hogy nekem is szükségem van válaszokra. Nem akarok kívülálló lenni többé a saját életemben. Várni, hogy megint mások intézzék el helyettem a dolgokat.

Megint hallgatott, és már-már azt hittem, megint nem kapok választ. De ekkor elszakította pillantását az ablakról, és visszafordult felém. Először láttam sebezhetőnek, és ez letaglózott. Válla előre görnyedt, fejét kissé lehajtotta, mintha megadná magát. A keze enyhén remegett, ő pedig lenézett rá, és csak bámult.

– Nem tudom, hogyan kell más embernek lenni, Lilyan. Túl régóta tart már. És igen, megérdemled a válaszokat, de attól tartok, nem sokkal tudok szolgálni. A barátod, Patrick valószínűleg többet tud nálam.

– Ki ez a Mester?

– Egy hírhedt alvilági banda vezetője. Gengszterek. Maffiózók. Minden szó illik rájuk. Az ő élükön áll az úgynevezett Mester. Sosem látta senki, legalábbis egy se maradt életben azok közül, akik mégis. Egyetlen egyszer kerültem eddig összetűzésbe velük, mikor még a se-regnél szolgáltam. Különleges alakulat voltunk, egy titkos akcióban. A feladatunk az volt, hogy üssünk rajta ennek a bandának a búvóhelyén – mondta, és elfordult.

Tudtam, hogy ő nem ugyanazokat a felhőket látja odakinn, mint én. Ő már máshol jár. A múltban. Megint, ahol én nem érhetem el. Nem akartam félbeszakítani. Most először nyílt így meg nekem, és úgy tűnt, nem is hagyja, hogy közbe vágjak. Ömlöttek belőle a szavak és érzések, amiket eddig eltemetett, mintha lavina indult volna meg. Olyan sokáig fojtotta el ezeket a dolgokat, mintha csak erre várt volna, hogy megkönnyebbülhessen. Hogy elmondhassa. Átnyúltam az asztal felett, és megfogtam a kezét. Erre felém fordult, nekem pedig elakadt a lélegze-tem.

Ki ez a férfi? Sötétbarna szemeiben a legkülönfélébb érzelmeket lát-tam kavarni. Öröm, szomorúság, fájdalom és büszkeség. Ellentmon-dásos, összetartozó érzelmek. Meg akartam ölelni, magamhoz akartam szorítani, hogy érezze, bennem megbízhat. De nem volt rá szükség. Tudta.

– Csapdába sétáltunk – folytatta keserűen. – Volt egy beépített em-berük köztünk, aki elárult minket. Harminc barátomat vesztettem el aznap, és én is egy hajszál híján éltem csak túl. A mai napig nem tudom, milyen csodának köszönhetően értem meg a másnap reggelt. Mikor kiengedtek a kórházból, leszereltem. Fájdalmas és hosszú folyamat volt. Nem tudtam mit kezdeni magammal. Alexandra... ő volt az, akinek sikerült megbékéltetnie az új élettel. Ő... és a fiam.

Megdermedtem, és el akartam húzni a kezem, de nem engedte. Ösz-szefűzte az ujjainkat, és állta a pillantásom.

– Akkortájt született meg a fiam, Matthias. Akkor éreztem először, hogy újra egész vagyok. Hogy minden, ami rossz volt, most már a háttam mögött van. Csak a jelennek éltem és a jövőbe tekintettem. Többé nem kötött a múlt magához. Egészen addig... – elcsuklott a hangja. Vártam, hogy összeszedje magát. – Alexandra sosem tűnt számomra annak a típusnak, aki... Minden rendben volt. De aznap mégis történt valami, és ő... elment. Magamra hagyott, és tudtam, hogy én voltam az oka. Mert képtelen voltam azt nyújtani neki, amire szüksége van.

– Hol van most a fiad? – kérdeztem, hogy eltereljem az elméjét a szörnyű emlékekről. Először láttam mosolyra húzódni Drake száját, a szívem pedig kihagyott egy ütemet a látványra.

– Egy biztonságos helyen. Van egy... A húgom van velem, ő neveli. Csak ritkán látogatom, de amilyen gyakran csak lehet, ott vagyok vele. Ha szüksége van rám, csak egy szavába kerül.

– Van egy húgod? – néztem rá döbbenten.

– Igen. Rebeccának hívják.

– A többiek...

– Nem, nem tudnak róla. Sem Matthias tartózkodási helyéről, és ennek így is kell maradnia. Minél kevesebb közük van hozzám, annál biztonságosabb ez mindkettejüknek. Képtelen lennék átélni ugyanazt, amit akkor.

– Miért gondolod, hogy miattad történt?

– Mert én nem figyeltem rá eléggé. Megromlott a kapcsolatunk... néhány dolog miatt, és Alexandra... Depressziós volt. Már csupán árnyéka volt régi önmagának.

– Ez akkor sem jelenti, hogy te lennél az oka, Drake. Valami azt súgja, ő sem helyeselné, hogy tovább ostorozd magad.

– Nem – mosolyodott el még szélesebben, ahogy egy újabb emlék tört fel belőle. – Nem tenné. Sőt.

– Drake... – akartam mondani neki valami megnyugtatót, valamit, amivel viszonyozhatnám az őszinteségét. Hogy tudja, mennyit számított ez nekem.

– Szóval utána kis kitérővel ugyan, de elszegődtem Nicholas mellé. És hogy megvédjem a fiamat és a húgomat magamtól, majdnem teljesen megszakítottam velük a kapcsolatot.

– Arra soha nem gondoltál, hogy Alexandra... – Furcsa volt kiejteni a volt neje nevét, kissé megremegett a hangom. – Hogy nem öngyilkos lett?

– Mi? – villant rám sötétbarna szeme. Elbátortalanodtam, és idegesen fészkelődni kezdtem.

– Tudod... Azt mondtad, hogy nem tartottad annak a típusnak. Életben maradtál, mikor lecsaptatok a Mesterre. Lehet, hogy ennek is köze van hozzá. Vagy... Patrickhez. Azt mondta, régóta próbál már fájdalmat okozni neked. Miért? Mit tettél ellene?

– Fogalmam sincs – sóhajtott fel Drake. – Bár tudnám, mivel ártottam neki. De nem. Alexandra öngyilkos lett.

– Hogy lehetsz ilyen biztos benne?

– Én magam találtam meg a tablettákat a teste mellett. Matthias... Még nagyon fiatal volt, ott sírt a járókában mellette, mikor hazaértem. Magam kutattam át a házat, remélve, hogy találok arra utalást, hogy valaki kényszerítette. De nem így volt.

Nem mondtam semmit, de valami akkor is azt súgta, hogy ennek a történetnek több van a háttérben, mint amit elmond. De nem erőltettem. Drake megpróbál közelebb engedni magához, és hagynom kell, hogy a saját ütemében haladjon. Találkozott a tekintetünk, és láttam, hogy barna szeme még sötétebb lesz. Megszorította a kezem, és a hüvelykujjával a csuklóm belső felét simogatta. Annyi kérdésem lett volna még, de hirtelen már egy sem jutott az eszembe. Mintha tisztában lenne ezzel, Drake ajka lassú mosolyra húzódott, de aztán gyorsan el is tűnt.

– Nem ígérhetek neked semmit, Lilyan. Nem ígérhetem, hogy az a férfi leszek, akit megérdemelsz. De hajlandó vagyok tenni egy próbát. Mert nem élném túl, ha téged is elveszítenélek. Főleg a saját ostobaságom miatt. – Az utolsó mondatot olyan halkán mondta, hogy nem is

voltam benne biztos, hogy hallottam. Elkerekedett szemekkel, döbrent pillantást vettem rá.

– Ki vagy te, és mit csináltál Drake-vel? – dőltem hátra az ülésen. Drake felnevetett. A szívem megdermedt. Jézusom. Mi történt alig tizenkét óra alatt?

– Azt hittem, erre vágytál. Hogy közelebb engedjelek.

– Akkor is nagyon bizarr – méregettem résnyire szűkült szemekkel.

– Csak így, csettintésre? Vagy esetleg valaki túl erősen vert fejbe, miközben engem kerestél?

– Ezt, kedves Lilyan – suttogta Drake, közben felemelte a kezem, de egyszer sem pillantott félre, és könnyed csókot nyomott a kézfejemre. – Sosem fogom elmondani. Az én titkom marad.

– Remélem, nem tűnik el éjfélkor a varázs – morogtam magam elé, és zavaromban kinéztem az ablakon. Ez az új Drake nagyon furcsa hatást váltott ki belőlem.

15. fejezet

Nicholas

Csak figyeltem a civakodó párost a szomszéd helységben. Az irodám íróasztalánál ültem, fáradt voltam, és most épp nem volt szükségem egy újabb viharra. Pont eleget kaptam abból Savannah-tól. Tudtam, hogy nehezen fogja megemészteni ezt a helyzetet, az egész rejtőzködősdit, én viszont tudtam, hogy így lesz neki a legjobb. Vagyis erről próbáltam meggyőzni magam.

Elmosolyodtam, mikor felidéződtek bennem a régi emlékek. Pont ilyen harcias volt már akkor is, amikor először viszontláttam. Az emlékeit nem nyerte ugyan vissza, de elég sok mindent meséltem már neki, néha még említette is, mintha derengenének neki képek. Álomképek. De semmi más. És ez még mindig fáj valahol legbelül, annak ellenére, hogy tisztában voltam vele, nem az ő hibája. Csakis azé a részeg politikusé, aki majdnem megölte, aztán ott hagyta vérbe fagyva az utcán...

Ökölbe szorítottam a kezem, majd a reccsenésre meglepetten pislanítottam le a ceruza kettétört romjaira. Pompás. Lesöpörtem a szilánkokat az asztal melletti kukába, letisztítottam a kezem, és mogorván megragadtam egy újabb áldozatot.

Vajon mikor lettem írószergyilkos?

– Mióta tart már? – sóhajtotta Santiago, és lehuppant az egyik fotelbe előttem. Ámuldozó pillantását Drake és Lilyan hevesen vitázó párosára szegezte, és láttam, hogy megrándul a szája sarka. – Ki hitte volna, hogy a kis hallgatag, szerény Lilyan ilyen kitörésre is képes?

– Hát igen – mormogtam magam elé eltűnődve, de az agyam teljesen máshol járt már. Ismét a múltban. Santiago hangja térített vissza a rideg valóságban.

– Mióta? – ismételte meg szórakozottan a kérdést, majd kissé oldalra billentette a fejét, átvette a lábát a másikon, majd összekulcsolta a kezét és nyíltan rájuk vigyorgott.

Én is követtem a pillantását.

– Azóta, hogy megérkeztek – vontam össze a szemöldököm.

– Mint egy házaspár – nevetett fel Santiago, majd megdörzsölte az állát, és rám kacsintott. – Na, nem, mintha célzásnak szántam volna.

Erre a megjegyzésre inkább nem is reagáltam. Pontosan jól tudtam, minek szánta.

– Te hitted volna? – kérdezte újra elmélázva.

– Nem. És nagyon örülnék neki, ha nem az én irodámban folytatnák le ezt a kis beszélgetést. Dolgoznom kell.

– Most mondd, hogy nem élvezed a műsort. Haver, nézd csak meg Drake-et. Pattanásig feszültek az idegei. Totál lázban ég. Még soha semmi nem hozta így ki a sodrából, szinte remeg a dühtől. – Tekintete álmatag lett, vigyora még szélesebb. – Meg kéne kérdezniem, hogy csinálja. Mindig azt hittem, én leszek az, aki letörli azt a savanyú kifejezést az arcáról. Kicsit kár érte, de el kell ismernem, ez sokkal jobban szórakoztat.

– Azt látom. Santiago, mi szél hozott amúgy ide? Remélem, híreket hoztál.

– Hozni hoztam – vont vállat, majd hallgatott.

– Nem érdekel! – ordította a beállt csendbe Lilyan. Összerezzenem, és sikerült ijedtemben eltörnöm egy újabb ceruzát. Zavaromban elkáromkodtam magam, és gyorsan eltüntettem a romokat. Dühös pillantást vettem a lány felé, aki immár hevesen gesztikulált, és Drake mellkasát bökdöste. Szinte már sajnáltam szegény fickót. Szinte. De el kellett ismernem, a műsor igenis megérte. – Nem érdekel, hogy te mit tartasz jónak nekem! Van jogom dönteni, most az én életemről van szó, Drake!

Nem fogok mások háta mögött bujkálni hátralévő életem során, míg el nem kapjátok ezt a valakit, aki ennek az egésznek a hátterében áll!

– Nem értem, most miért vagy úgy felháborodva, te nő! – vágott vissza mérgesen Drake. – Azt kérted, hogy törődjem veled. Hát tessék! Megtettem! Most akkor dönts el, mit akarsz! Mert én nem foglak téged kitenni veszélynek, azt már most elfelejtheted.

– Taníts meg rá, hogyan védhetem meg magam. Eddzél! Képezz ki! Akármilyen! Csak ne dugj be egy isten háta mögötti barlangba, mert meg fogok örülni, és garantálom, hogy abban neked se lesz köszönet!

Drake erre morgott valamit, amit én nem értettem, viszont még innen is láttam, hogy ráng egy izom az állán. Le a kalappal a türelme előtt. Felvont szemöldökkel, én is lassú mosolyra húztam a szám. Képtelen voltam ellenállni. A katona teljesen másként tért vissza a kis Londoni kiruccanásából, és fogalmam sincs, mit művelt vele a kislány, de mindenképp érdekes lesz megfigyelni, hová vezetnek majd ezek az újítások.

– Nem! – szögezte le Drake makacsul.

– Egy fenét nem! Engem akarnak megölni. Már kétszer is megpróbálták. Jogom van megtanulni megvédeni magam.

– Nem! – ismételte makacsul Drake, és összeszorította az állát. – Azt sem tudjuk még, hogy valóban te vagy-e a célpont. Csupán rosszkor voltál rossz helyen. Lehet, hogy végig csak a „barátod” bőrét akarták kilyuggatni, és az orrodnál fogva vezetett – sziszegte. Ejha, csak nem féltékenységet véltem kihallani a hangjából?

Összenéztünk Santiagóval, és tudtam, hogy a gazember pontosan ugyanerre gondol.

– Jól van! De, ha meg akarsz védeni, garantálom, hogy végig a sarkamban kell lenned – kiáltotta Lilyan. – És azt is megmondhatom már most előre, hogy nagyon meg fogod bánni a velem összezárva töltött időt. Hamar. És vissza fogod sírni Santiago társaságát. Én nem Dallast fogok veled nézetni, ó, nem, még annál is szörnyűbb sorsom van számodra. Csacska angyal, Esmeralda, Árva angyal... Sok mindent ki tu-

dok találni neked. talán még az Alkonyat-filmeket is végignéztem veled! Kétszer!

Santiago színpadiasan a szívéhez kapott, és a gazembernek sikerült még elsápadnia is hozzá. Rémuló pillantást vetett rám, el kellett ismer-nem, nagyon jó színész lenne. Még a kinézete is meg van hozzá.

– Ez rémes! Szegény barátom, most készül aláírni a halálos ítéletét. Muszáj közbelépnem.

Azzal kötelességtudóan felállt, mielőtt azonban átmehetett volna a másik helyiségbe, recsegve megszólalt egy készülék az asztalomon, és meghallottam a titkárnőm hangját.

– Uram, egy FBI ügynök keresi. Azt mondta, fontos, és hogy a család-jával kapcsolatos.

Santiago megdermedt, és azonnal komoly pillantást vetett rám. Csak a szomszéd szobában kiabálók nem hagyták még abba káprázatos elő-adásukat. Intettem neki, hogy tegyen rendet, majd megnyomtam a vá-lasz gombot, és kiszóltam a nőnek.

– Küldje fel. De legyen rá gondjuk, hogy fejevertelen legyen.

Santiago átment Drake és Lily párosához. Hallottam, hogy tréfálkoz-va csitítgatja őket, majd együttérzőn meglapogatta Drake vállát, aki dühösen rázta le magáról a kezét, és kimasírozott az irodába Lilyan nyomában. A lány összefont karral megállt az ablaknál, és lenézett a váro-sra. Egyértelműen tudatta, hogy jelen kíván lenni a beszélgetésnél – amihez egynél több joga is volt, lévén hogy a barátnője és az ő élete is kockán forgott –, nekem pedig semmi erőm nem volt ellenkezni vele. Drake szorosan a lány mellé lépett, és testével védelmezően takarta őt a belépő szeme elől.

Mire kitárult az ajtó, már Santiago is kimerően elfoglalta a helyét, uj-jaimat egymásnak támasztottam az asztalon, és vártam. Ha az ügynök felkeres, bizonyára fontos lehet, máskülönben nem keresne fel. Az sér-tené a büszkeségét. Hidegen elmosolyodtam.

Azonban az ügynök, legnagyobb meglepetésemre, nem egyedül ér-kezett. Egy nő is volt vele. Körülbelül százhetven centiméter magas

lehetett, olyan vékony, hogy talán ötven kilónál nem is nyomott többet. De volt valami a kisugárzásában. Lenyűgöző és félelmetes egyszerre. Komoran lépett az íróasztalom előtti fotelekhez, végig állta a tekintetem, elragadó ajkát vékony vonallá préselte. Láttam a bőrkabát alatt megfeszülő hámat, és a jobb hóna alatt árulkodóan kidudorodott a ruhadarab. Haját rövidre nyírta, de volt egy tincs elől és két oldalt, amit hosszúra hagyott, és ezek hegyesen meredeztek az álla felé. Egyik fülében fültágitó, a másikban egy fekete, négyzet alakú kő.

Érdekes látványt nyújtott testhez simuló farmerjában, léptei büszkeségről, óvatosságról és önbizalomról árulkodtak. Félúton sem járhatott, mikor megláttam a szemem sarkából, hogy Santiago megmozdul.

– Nocsak, mit fújts felénk a szél – dalolta, majd füttyentett egyet, és mire figyelmeztethettem volna, a lányhoz lépett.

Azonban ideje sem volt felemelni a karját szokásos idióta gesztusaihoz, a lány a legkisebb erőfeszítéssel kicsavarta a karját, és mire akár egyet pisloghattunk volna, úgy vágta a harcedzett fickót a földhöz a válla felett, mintha pillekönnyű lett volna. Santiago csak meredt a semmibe, mint aki tudatában sincs a környezetének, a lány fölé lépett, és egyik térdét a gégéjének nyomta, kezében máris ott volt a fegyvere, amit Santiago homlokához szorított. Az arca még csak meg sem rezgett, ugyanolyan kőkemény volt.

– Inkább kit, seggfejkém. És melegen ajánlom, hogy tartsd távol tőlem a mocskos ujjaid, vagy esküszöm, nagyon meg fogod bánni – sziszegte, várt néhány pillanatot, csakhogy Santiago felfoghassa, majd felállt, eltette a pisztolyt, és úgy folytatta útját, mintha az előbbi incidens meg sem történt volna.

– Viselkedj, Cerise. Mondtam, hogy most szépen kell játszanunk – morogta neki Dimitrov, de láttam, hogy elismerés csillan a szemében. Szegény Santiago még mindig nem ocsúdott fel, ott hevert, ahová a lány döngölte. Sárba tiport büszkeséggel a kemény betonpadlón.

– Elnézést. Elragadtattam magam – vont vállat hűvösen Cerise, de gúnyolódó éllel, egyáltalán nem bánta, amit tett.

– Higgadj le, Santiago – mondtam szórakozottan a katonának, és igyekeztem visszafojtani a nevetésem. – A vendégeink nincsenek a... furcsa humorodhoz szokva.

– Én... – kezdte a férfi rekedten, a torkát törölgetve, de Cerise megpördült, és negédes mosolyt villantott rá.

– Ha most azt mondd, hagyta magad, mert nő vagyok, akkor a lehető legrosszabbul fogsz kijönni a helyzetből, megígérem. Ha akarsz, tarthatok még egy kis demonstrációt. Vagy... esetleg nagyon beütötted a buksid? – bigyesztette le az ajkát, aztán felnevetett, és újra felém fordult. – Szóval a helyzet.

– Hadd beszéljek én, Cerise – emelte fel a hangját Dimitrov, mire a lány összeszorította az ajkát, és bosszúsan rámeredt. Az ügynök újra felém fordult. – Nem szívesen jöttem ide, de úgy láttam, kénytelen leszek engedni.

– Hadd találjam ki, ügynök – mosolyodtam el keserűen. – Nem találják a fickót, aki robbantgatott, és ezért a segítségem kéri.

– Magának rengeteg forrása van. Nem sok mindent kell megmozgatni ahhoz, hogy megfelelő információkat szerezzen. Normális esetben meg sem fordulna ez a lépés a fejemben, de most...

– Ó, ne rizsázz már, Dimitrov! Vágj a közepébe, hogy elhúzhassunk. Láthatod, hogy ezek lószart se tudnak segíteni nekünk! Már az elején megmondtam, hogy ez hülye ötlet volt, de te mindig mérsz a saját fejed után!

– Fogd be, Cerise! – dörrent rá Dimitrov bosszúsan, és egy lépéssel megelőzte a lányt. – A helyzet az, hogy elég nagy rajtunk a nyomás, és semmi nyomunk nincs, amin elindulhatnánk. Az egyetlen Savannah vallomása lehetne talán.

– Nem! – szögeztem le azonnal. Kizárt, hogy felfedem előttük a rejtékhelyét. A pokolba, ki tudja, hol vannak a Mesternek beépített emberei. Nem bízhattam meg az ügynökben, és ezt ő is nagyon jól tudta.

– Szereztem magának pár információt, ami talán értékes lehet.

– És mi volna az? – vontam fel a szemöldököm.

– Tudom, mi lesz a Mester következő lépése. Már, ha valóban ez a bizonyos banda áll a háttérben.

– Hallgatom, Dimitrov ügynök.

– Valamit valamiért. Maga elmondja, amit én akarok tudni, én pedig elmondom, amit maga akar tudni.

– Még nem tudom, mennyit ér meg az információja.

– Ide fogja küldeni a legjobb bérgyilkosát. Érte – mutatott Drake és Lilyan párosa felé Dimitrov. Ez már felkeltette az érdeklődésem, és a homlokom ráncoltam.

– Már miért érdekelné ennyire a kislány? – kérdeztem nyugodt hangon. – Csupán egy jelentéktelen gyilkosság szemtanúja volt. Arra sem emlékszik. Mit árthatna neki, ha ő maga a közelben sem volt?

– Nem a kislányra utazik – vigyorodott el Dimitrov gonoszán, nyilván érezte, hogy ő van főlényben.

Cerise dühösen összeszorította az ajkát, és összefonta a karját a mellkasa előtt. A szeme sarkából láttam, hogy szemmel tartja Santiagót, aki egy ragadozó mozgásával kezdte körbekeríteni a lányt, arcán elterült egy szemtelen vigyor. Ez a gazember nem tudja, mikor kell feladni.

– Ha nem Lilyan kell neki, akkor ki?

– Valamit valamiért – ismételte Dimitrov ügynök.

– A feleségem nem elérhető, ha érte, mire gondolok. Sajnálom, de attól tartok, ezt nem tehetem meg még magáért sem. Remélem, megérti, hogy nem fedhetem fel a tartózkodási helyét.

– Akkor nincs alku – fordult sarkon Dimitrov.

– Majd én beszélek helyette – lépett elő Lilyan felszegett állal. Láttam, hogy Drake arca paprikapiros lett a haragtól.

– Mit tudna mondani nekem? – vont a szemöldökét Dimitrov. – Mint az imént elhangzott, semmire nem emlékszik.

– Ha van a dolognak köze egy bizonyos Patrickhez, nagyon is sokat segíthetek.

– Honnan tudta? – méregette a férfi résnyire szűkült szemekkel.

Oké, állj, ez már nekem is sok, gondoltam. Erről a Patrickről nekem eddig egy nyavalyás szót sem említettek, és nem akartam, hogy én legyek az utolsó, aki fontos információkra tesz szert. Le kellett állítanom ezt a dolgot, kivallatni végre Drake-et, aztán átgondolni az ügynök ajánlatát. Mióta ezek ketten leszálltak a gépről, és megérkeztek hozzám, megállás nélkül vitatkoztak.

– Azt hiszem, kénytelenek leszünk elhalasztani ezt a beszélgetést – álltam fel.

– Nem – mondta Cerise. – Vagy most kötjük meg az alku, vagy felejtsek el bennünket. Az FBI nem fog férgekhez fordulni még egyszer.

– Csend legyen, Cerise! Elnézést kérek, a társam még fiatal és elég forrófejű. Régóta dolgozunk már együtt, de sajnos még nem igazán sikerült átlátnia azt a bizonyos útvesztőt – morogta Dimitrov.

– Szóval? Áll az alku? – kérdezte Lilyan.

– Mit tud nekem mondani róla?

– Mire kíváncsi?

– Előbb halljam az információját, Dimitrov ügynök! – vágtam közbem és felálltam. De rám se hederítettek.

– Jól van. Majd felveszem magával a kapcsolatot, aztán beszélhetünk az információimról. Most mennünk kell.

Azzal Dimitrov sarkon fordult, és Cerise-zel a nyomában elhagyták a szobát. Santiago kaján vigyorral nézett még utánuk pár percig, miután hiába próbáltam magamra vonni a figyelmét, dühösen Drake felé fordultam.

– Most azonnal beavatsz engem ebbe a zűrzavarba, különben gondom lesz rá, hogy az argentin szappanoperák legyenek a legkisebb gondod!

16. fejezet

Drake

Nem tudtam, mihez kezdjek Lilyannel. Azóta megmakacsolta magát, hogy földet értünk a géppel. A repülés alatt egy árva szót nem volt hajlandó szólni hozzám, és még egy ideig szórakoztatott is, ahogy elbűvölő ajkát keskeny vonallá préselte. Akkor még azt hittem, nálam van a gyepelő, és ura vagyok a helyzetnek.

Odafenn azonban még nem tudtam, hogy mi zajlik a csinos kis fejében. Hogy elszántan meg akarja keseríteni az életem, amint leszállunk. Ezúttal helyesen akartam dönteni, megvédeni mindenkitől azt, aki fontos a számomra. De hagyta ő? Nem.

Még hogy tanítsam önvédelemre? Mire lenne jó? Egy hozzám hasonló férfival úgy sem tudna elbánni, és az ilyen gengszterek sosem egyedül járnak. Falkában vadásznak, akár a farkasok. Egy törékeny nőnek semmi esélye velük szemben, még akkor sem, ha olyan eltökélt és makacs, mint Lilyan.

Az ördögbe is, én igyekeztem megfelelni neki. Elfogadni mindazt, amit ajánlott, és próbáltam elengedni a múltat. Alexandra képét. Próbáltam... De kit ámítok? Egyik percről a másikra nem tudom elfelejteni mindazt, ami akkor történt. Még nem álltam rá készen. Előbb el kell intéznem valamit.

Miután a két ügynök lelépett Nicholas irodájából, még tudtam, hogy rengeteg dühöt kell még zúdítanom a makacs nőre. Mi a fenéért mondta azt, hogy segít? Hogy tudna segíteni? Csaléteknek nem hagyom felhasználni, az pedig kizárt, hogy megölsem. Nem rá vadásznak, akkor

miért tenné? Az az öltönyös kijelentette, hogy velem van dolguk. Vagyis Lilyannek ebből ki kell maradnia. Semmi köze hozzá.

Ez egyrészt megkönnyebbüléssel töltött el, másrészt pokolian féltem. Az a rengeteg új érzés, ami bennem kavargott, lehetetlenné tette, hogy józanul gondolkodjam. De hogy higgadhatnék le, mikor azok a gyönyörű, barna szemek most is szikrát hányva merednek rám?

Nicholas egyértelművé tette, hogy nem kívánatos a társaságunk a továbbiakban, ezért fogtam Lilyant, és elhoztam onnan. Hozzám. A saját lakásomra. És a fene vigye el, ha nem élveztem a látványt. Ahogy ott áll, teljes valójában, az én nappalimban. Tudtam, hogy ott a helye. Ez az ő otthona is. Már régóta tisztában voltam vele, csupán elfogadnom volt nehéz.

És bevallom, kicsit még mindig büntudatom volt amiatt, amire készültem.

– Itt fogsz maradni, velem – szögeztem le. – Nem érdekelnek a kifogásaid. Azt a butaságot pedig azonnal felejtsd el, hogy megtanítalak verekedni. Nem lesz rá szükséged.

– És, ha mégis? Hagynál meghalni?

Orrlyukaim kitágultak, ahogy dühösen beszívtam a levegőt. Éreztem, hogy kitágul a tüdőm, és a fejem megtelik oxigénnel, mégis képtelen voltam a józan gondolkodásra. – Nem! Itt maradsz, aztán majd elviszlek Savannah-hoz holnap.

– Nem, Drake! Ebben nem vagy egyedül, még ha úgyis gondolod.

– Az ördögbe, Lilyan, miért nehezíted meg a dolgom? – üvöltöttem rá. Láttam, hogy összerezzen egy pillanatra, és akármennyire is állta konokul a tekintetem, elszégyelltem magam, amiért így ráfőrdedtem. Mindig is híres voltam az önuralmamról. Erre Santiago az élő példa. Akkor most miért nem tudom megzabolázni mindazt, amit érzek? – Miért nem teszed azt, ami a legjobb neked? – kérdeztem megadóan, és könnyörgő pillantást vetettem rá.

Láttam, hogy meginog. De ez sem segített. Térden csúszni pedig biztosan nem fogok előtte. Ha kell, magam ráncigálom abba az átkozott

védett házba, de nem hagyom, hogy ostobaságot csináljon. Főleg ne értem.

– Drake. Ne te dönts el, mi a legjobb nekem. Az én életem. Az én döntésem. Meg kell értened a saját érveim is.

– Nem megy. Sajnálom. Hatalmas örülségre készülsz, és ezt nem fogom hagyni.

– Hát jó – sóhajtott fel Lilyan, aztán lassan elindult a szoba másik végébe, és szórakozottan felvette a telefont. – Akkor felhívom Patricket, ő biztosan megért engem.

– Kizárt! – mordultam fel, három hosszú lépéssel már ott is termettem a kis asztalnál, kikaptam a telefont a kezéből, és olyan erősen vágtam a szemközti falhoz, hogy ripityára tört. Még mindig fűjtattam, amikor a falhoz szorítottam őt, és lefogtam a csuklóját. Kicsit megrettent, mert megleptem, aztán elernyedtt és morcosan fészkelődni kezdett. – Nem lépsz vele kapcsolatba! Nem bízhatunk benne!

– Tévedsz, csak te nem bízol benne. Azt sem tudom, miért gyűlölitek egymást ennyire, de annyi szent, hogy rólam nagyszerűen gondoskodott.

– Nagyszerűen gondoskodott? – kérdeztem keserűen, elhátráltam, és végig mértem. Szörnyű gondolatok kavaroztak a fejemben, és már a pusztá ötlet hatására képes lettem volna megfojtani a gazembert. Milyen jögon gondoskodott ő arról a nőről, akit szeretek?

Várjunk csak, hiszen mindig is ezt tette. Beleavatkozott az életembe, és tönkre akarta tenni a boldogságom. Gúnyosan felhorkantam, és bele-túrtam a hajamba. Tulajdonképpen semmi nem változott köztünk. Megragadtam az egyik tincset, és szórakozottan ráébredtem, hogy túl hosszú szúra hagytam megnőni a hajam. Le kéne vágatnom.

Arra eszméltem a tőprengésemből, hogy fájdalom hasít a sípcson-tomba. Lenéztem, aztán elképedve fordultam a fűriaként tomboló Lilyanre.

– Az ördögbe! Most mi bajod? – vontam össze a szemöldököm.

– Egy seggfej vagy, annyi – vetette oda nekem. – Jól tudod, hogy nem úgy értettem! Vagy talán máris elfelejtetted, ami a kocsiban történt?

Hogy a francba felejthetném el? Még mindig láttam magam előtt. Lehunytam a szemem, és nagyot nyeltem. Na, most mutasd meg barátom, azt a híres önuralmad, mondta egy gúnyos kis hang a fejemben. Ökölbe szorítottam a kezem, és olyan erősen préseltem össze az állkapcsom, hogy már fájni kezdett.

– Merre van a fürdő? – kérdezte Lilyan túl közelről. Megkockáztattam egy meglepett pillantást, majd a szemem elkerelkedett, és döbbenet hátráltam még egy lépést. Nagy igyekezetemben nekimentem egy kis asztalnak, és lelöktem a tartalmát a földre.

– Mi a fenét művelsz? – kérdeztem rekedten, és próbáltam nem végignézni rajta. Csak a melltartója volt rajta, keze már fürgén át is tért a nadrágjára, és azt is elkezdte letolni. Mintha ott se lennék. Hátradobta a haját, és ártatlanul rám pislogott. A fenébe a nőekkel!

– Lezuhanyozom, már, ha megengeded. Csak mutasd meg, merre van a fürdő.

Nem is fogtam fel, hogy megmozdul a kezem. Lilyan követte a tekintetével az ujjam, majd ott hagyta a ruháit egy kupacban a régi, elnyútt kanapémon, és menet közben a melltartótól, majd a bugyitól is megszabadult.

A szívemre szorítottam a kezem, és visszatartottam a lélegzetem. Ez a nő biztosan meg akar ölni. Igen. Feltett szándéka.

– Az ördögbe – morogtam magam elé, és a konyha felé vettem az irányt egy kis szíverősítőért.

– Drake! – kiáltotta Lilyan rémülten.

Az ösztöneim azonnal átvették felettem az irányítást, feltéptem a fürdő ajtaját, és már harcra készen benn is voltam. Felmértem gyorsan a helyzetet, és azonnal látta, hogy senki nincs odabenn Lilyanen kívül. A meztelen Lilyanen kívül. Kissé megnyugodtam, és leengedtem a kezemben tartott pisztolyt. A lány kérdőn felvont szemöldökkel nézett a

fegyverre, haja nedvesen rátapadt a hátára és a mellére, közben keze megdermedt a mozdulat közben.

– Minek az? – kérdezte ártatlanul.

– Kiáltottál. Azt hittem... – morogtam zavartan, majd eltettem a fegyvert vissza a bokámon lévő tokba. – Mi az isten történt?

– Csak ráléptem erre – emelt fel gúnyolódva egy doboz fogselymet a lány. – Elnézést, téves riasztás volt. Azt hittem valamiféle szörnyeteg – vigyorgott rám, és ártatlanul felém nyújtotta a dobozt. – Parancsolj. Jó tudni, hogy milyen szépen tisztálkodsz, vadember.

A fenébe, csak nem elvörösödtem? Kitéptem a kezéből a dobozt, a kukába hajítottam zavaromban, és elindultam kifelé a helyiségből. Most átkozottul szükségem volt valami erőse. Talán egy scotchra. Szóval Lilyan piszkos trükkökkel játszik.

Egy valamiben biztosan igaza volt. Ha ez így megy tovább, nagyon hamar vissza fogom sírni Santiagót.

Fél órával később kinyílt az ajtó, és Lilyan jelent meg egy törölközőbe csavarva. A fehér, bolyhos anyag alig takarta el, éppen hogy leért a combjáig. Őt láthatóan nem zavarta, mert nyugodtan odasétált a konyhába, pár perc keresgélés után kivett egy doboz narancslét a hűtőből, és a szekrényeket kezdte nyitogatni.

– Tűzhely fölött, második balra – irányítottam a megfelelő helyre, kivett egy poharat, töltött magának, aztán egy húzásra megitta. Rám mosolygott.

– Kösz. Nem is tudtam, hogy ilyeneket is tartasz itthon.

– Megszokás – vontam vállat. – Matthias nagyon szereti, szinte nem is hajlandó mást meginni.

– Gyakran látod őt?

– Sajnos nem annyira, mint szeretném. Persze, ha beteg vagy gondja akadt, mindig azonnal hozzá sietek. Csak szólnia kell és ott termek. Ezt szoktam mondogatni. De nem merek sűrűn eljárni hozzá. A születésnapját se ünnepelhettem vele már... Két éves volt, mikor elhelyeztem őt

egy biztonságos helyen. Ha nem tudják velem kapcsolatba hozni se őt, se Beccát, akkor nem eshet bajuk.

– Értem. Szörnyű lehet apaként ilyen döntést hozni.

– Megtanultam együtt élni vele – dünnyögtem, és kinéztem az ablakon, mielőtt behúztam volna a sötétítőt. Aztán Lilyan felé fordultam.

– Tiéd lehet a hálószoba. Majd a kanapén alszom. Ha bármi van, csak kiáltanod kell, és ott vagyok. Holnap pedig elviszlek a barátnődhöz.

– Mikor fogod fel végre, hogy nem vagy egyedül? – morogta morcosan maga elé Lilyan, és felém indult. A tenyerébe fogta az arcom, és gyengéd, aggodalmas pillantást vetett rám. – Drake. Akár elfogadod, akár nem, szeretlek! Szeretlek, hogy a fene egye meg! Fogalma sincs miért, vagy hogyan, de így érzek. És eszem ágában sincs magadra hagyni, mikor láthatóan szükséged van rám. Nem ismered be magadnak, de így van.

Lefejtettem magamról a kezét, és hátráltam egy lépést. Most légy erős, Drake Sanders! – El foglak vinni Savannah-hoz, Lilyan. Utána majd megbeszélhetjük ezt a te érzéseidet.

– Az én érzéseimet? – sziszegte Lilyan, arca paprikapiros lett a haragtól. Öklével a mellkasomra vágott, aztán sértődötten elvonult a hálószobába, becsapva maga után az ajtót.

Megbántottam. De tudtam, hogy ez lesz. El kell távolítanom magamtól, még mielőtt én is hiú ábrándokat kergetnék. A végén talán rájön, hogy az egész gyerekes vágy volt csupán, és nem én vagyok a hozzá való férfi. Meredtem a csukott ajtóra, és nem mozdultam. A gondolatok egymást kergették a fejemben. Vajon leszek olyan erős, hogy elengedjem, ha eljön az idő?

Erre egyszerű volt válaszolnom. Nem.

Leültem a kanapéra, és meredtem a sötétben a semmibe. Fejemet hátra döntöttem a kanapé támlájára, a lábamat kinyújtóztattam magam elé. Behunytam a szemem, és csak a körülöttem lévő csendre összpontosítottam. A szívverésemre. Próbáltam lenyugodni.

Fogalmam sincs, mennyi idő telhetett el. Csupán azt hallottam, hogy újra kinyílik a hálószoba ajtaja, de nem fordultam arrafelé. Lilyan meztelen lába hangtalanul kiosont a nappaliba, és elhaladt a hátam mögött. Bizonyára szomjas, gondoltam, és csak a légzésemre összpontosítottam. Ha vetek rá egy kósza pillantást, lehet, hogy megpecsételtem a sorsunkat. Vele mindig csődöt mondott az önuralmam.

A lépések aztán nesztelenül elhaltak a sötétben. A homlokom ráncoltam, és megkockáztattam egy pillantást. Hátra hőköltem. Lilyan ott állt előttem, testét az én egyik fekete pólóm takarta, és idegesen húzogatta a szegélyét. Azonnal megkeményedtem a látványra, és jóleső érzés töltött el. *Az enyém.*

Nem igazán láttam jól a sötétben az arcát, de éreztem a nyugtalanságát. Erre minden izmom megfeszült. – Mi a baj? – kérdeztem aggodalmasan.

– Nem tudok aludni – suttogta. – Veled... Veled maradhatok?

– Tessék? – kérdeztem döbbenet, de már éreztem is, hogy leül a kanapéra, majd összegömbölyödve hozzám bújik. Megdermedtem. – Lilyan...

– Kérlek. Csak egy éjszaka. Nem tudok elaludni abban az ágyban. Egyszerűen nem megy. Félek.

– Nem kell félned – sóhajtottam fel megadóan, átkaroltam, magamhoz húztam, és mogorván betakartam egy pléddel. Összekucorodott, és félig az ölembe ülve, kényelembe helyezte magát. – Nem hagyom, hogy bármi baj érjen.

– Tudom – sóhajtotta elégedetten, mikor a vállamra hajtotta a fejét. A következő mondata olyan halk volt, abban sem voltam biztos, hogy jól értettem. – Attól félek, hogy elveszítelek.

Mit mondhattam volna erre? Szorosan magamhoz öleltem, megcsókoltam a feje búbját, és ügyeltem rá, hogy mindenhol betakarja a pléd.

Istenem, máris túlságosan benne voltam. Mi lesz velem, ha elveszítem?

17. fejezet

Lilyan

Reggel arra ébredtem, hogy valaki végigsimít a combomon. Elfojtott káromkodást hallottam, mire elmosolyodtam, és még jobban ráfonódtam a fészkelődő alakra. Drake megdermedt, és mikor újabb kísérletet tett rá, hogy kibújjon a szorításomból, éreztem, hogy erekciója a lábamhoz dörzsölődik. Olyan cifrát káromkodott, hogy nem tudtam megállni, felkuncogtam, és álmosan felnéztem az arcára.

– Neked is jó reggelt! – mondtam kissé rekedten.

– Bocs. Nem akartalak felébreszteni – dünnyögte, és beletúrt a hajába.

– Azt sejtettem – sóhajtottam, és nyomtam egy csókot a nyakának hajlatába, mielőtt a rám terített takaróval együtt arrébb nem gurultam. Gurulni? Hoppá! Körbe néztem, és a homlokom ráncoltam. – Hogy kerültünk az ágyba?

– Miután elaludtál, ide hoztalak – felelte Drake, és kimászott az ágyból. Egy vékony alsónadrág volt rajta, ami egy picit sem hagyott a képzeletnek. Mosolyogva az alsó ajkamba haraptam, aztán hasra fordulva néztem őt. – A kanapén egyikünknek se lett volna kényelmes.

– De nem ám – doromboltam, de legnagyobb csalódásomra ügyet se vetett rám.

A jókedvű buborékom lassan kipukkasztotta a rideg valóság, és kénytelen voltam belátni, hogy az álomnak vége. Ledobtam a takarót, és lustán kiballagtam a konyhába, miközben Drake hevesen kutatott a szekrényében ruha után. Nem is fordult felém, de láttam, micsoda erőfeszítésbe kerül neki.

Hát jó, ha ő így akar játszani...

Mikor kiléptem a nappaliba, egy pillanatra hunyorognom kellett, mert olyan sötét volt, azt hittem még éjszaka van. Néhány perc múlva viszont rájöttem, hogy Drake behúzott minden függönyt és sötétítőt, hogy ne lássanak be. Megdörgöltem az arcom, és éppen azon voltam, hogy bemegyek a fürdőbe felfrissíteni magam egy kicsit, mikor kiszúr-
tam valami fehérét a szemem sarkából. Homlokráncolva az ajtó felé pillantottam, és egy fehér cédulát láttam a földön heverni. Valaki bizonyára az ajtó alatt csúsztatta be.

Miért mentem oda, és vettem fel anélkül, hogy egy pillanatra is eszembe jutott volna, milyen veszélyekkel járhat ez?

Talán mert már előre sejtettem, ki lehetett az. Ellenőriztem, nem-e indul Drake is a konyha felé, odasiettem, felkaptam a cédulát, és gombócba gyűrve elrejtettem a markomban.

– Mi az? – hallottam meg Drake hangját a hátam mögött. Megpördültem, és ártatlan képet vágtam.

– Semmi. Csak megnéztem valamit. Látom hét lakatra zártál, hogy biztos ne tudjak megszökni – ugrattam a bonyolult zárszerkezet felé intve, aztán elmasíroztam a fürdőszobába, és magamra zártam az ajtót.

Leültem a vécé tetejére, és óvatosan széthajtogattam az üzenetet. Nem volt rajta aláírás, csak egy kusza betűkkel írt cím. *Bella Kávézója*. Tudtam, hogy az néhány saroknyira van csupán innen, egy forgalmas helyen. Elmosolyodtam. Egy dolgom maradt már csak, megszabadulni idegesítő testőrömtől.

Ez utóbbi elég könnyűnek bizonyult. Drake egész reggel gyanakodva méregetett, én pedig igyekeztem nagyon ártatlannak tűnni. Az üzenetet lehúztam persze a vécén, nehogy megtalálja, és többször is meggyőződtem, hogy biztosan lement-e az átkozott csövön.

Túl sok kémfilmet láttam?

Bizonyára. De valahogy élveztem ezt a mi kis játunkat. Ha Drake kihagy a maga dolgaiból, én is ezt fogom tenni vele. Különben is, egy

forgalmas helyen, főleg egy másik oltalmazó férfival, semmi baj nem történhet. Nem igaz?

– El kell mennem egy kis időre – mondta Drake, miközben a palacsintájából csipegetett, és mogorván a mobiljára nézett.

Bezzeg az enyémet eltüntette, meredtem mogorván a kis szerkezetre. Vajon ő is a lefolyóban tüntette el? Már a gondolatra is nevetnem kellett. Drake homlokráncolva fordult felém az asztal túlsó felén, nem értette, mi olyan mulatságos. Gyorsan komolyságot erőltettem magamra, és álltam a tekintetét.

– Ó – biggyesztettem le az ajkam színpadiasan. – Hová mész?

– Nicholas szeretne beszélni velünk. Valószínűleg távol leszek néhány órán át. Találsz még egy kis fagyasztott kaját a hűtőben, mással nem tudok szolgálni egyelőre. Majd hazafele beugrom vásárolni valamit.

– Hát jó. Mirelit. A kedvencem – sóhajtottam fel, és visszafordultam soványka kis reggelim felé. – Tudod, nem ártana néha felszerelned a konyhád.

– Általában nem töltök itt sok időt – vontam meg a vállát, majd az órájára nézett, félretette a tányérját, előblítette, és a nappaliba ment. Felkapta a kabátját, kireteszelte az ajtót, és kilépett. De mielőtt távozott volna, még bizonytalanul visszafordult felém. – A helyedben azzal a doboz pizzával már nem ismerkednék – borzongott meg, majd becsukta maga után az ajtót. A zárok automatikusan a helyükre kattantak.

Megint fogoly voltam.

Pompás. Hogy fogok kijutni innen?

Gyorsan befejeztem a reggelit, elmosogattam az edényeket – a régi szokásoktól nehéz megszabadulni –, aztán kíváncsian a hűtőhöz oson-tam. Valóban volt egy barna pizzásdoboz a legfelső polcon. Óvatosan felnyitottam a fedelét, majd undorodva ejtettem vissza a helyére.

– Fúj! Akkor se kóstoltam volna meg, ha nem figyelmeztetsz – morogtam Drake után. – Hiszen már csaknem önálló életre kelt. Ki az az ostoba, aki rákapna? – Ezúttal a fagyasztó ajtaját nyitottam ki, és válogatni kezdtem a zacskók között. – Zöldség, zöldség, zöldség... Hoppá,

nicsak, mi ez. – Addig forgattam a kezemben az összefagyott zacskót, míg ki nem tudtam venni a ráírt szöveget. – Fagyasztott makaróni? Ki vesz fagyasztott makarónit? Uh...

Csodás. Semmi ehető nincs nála. Hacsak... Elkezdtem kutakodni a szekrényekben, hátha találok valamit, ami még alapanyagként szóba jöhet, de pár perc után reményvesztetten rogytam a földre.

– Mi az ördög! Ez a férfi soha nem éhezik meg? Még hogy a gyomrukon át vezet a szívükhöz az út... Az én szerencsémre vall, hogy kifogom azt az egyet, aki minden sztereotípiától teljesen mentes.

Még egy fél órán át céltalanul keringtem a helyiségben, aztán úgy éreztem, eljött az idő, hogy meglátogassam azt a bizonyos kávézót. Megvizsgáltam a zárat, és rájöttem, hogy ezen lehetetlen kijutnom. Óvatosan az ablakhoz mentem, résnyire húztam a függönyt, és körbe kémleltem. Sajnos túl magasan voltunk, szédülni kezdtem, de a tűzlétra volt az egyetlen esélyem.

Meggyőződtem róla, hogy senki nincs odakinn, majd felkapkodtam a tegnapi ruháim, és felhúztam annyira az ablakot, hogy kiférjek rajta. Magamra kaptam Drake egyik csuklyás pulóverét, amit a szekrényből szereztem meg, és miután biztos talaj volt a lábam alatt, a fejembe húztam a kapucnit, és kiléptem a sikátorból az emberek közé.

Négy saroknyira meg is találtam a kávézót. Bementem, gyorsan felmértem a szinte teljesen kihalt, nyugodt helyet, és kiszúrtam egy magányosan üldögélő férfit a sarokban. Háttal ült nekem, de biztos voltam benne, hogy őt keresem. Elindultam hát a bokszt felé, mosolyogva becsúsztam a vele szemben lévő helyre, és az előtte lévő pohár felé intettem.

– Meg sem kértem, mit iszol – gúnyolódtam. – Lehet, jobb, ha nem tudom.

Patrick széles vigyorral üdvözölt, és lassan felém tolta a poharat.

– Csak kóstold meg. Szerintem isteni.

Bizonytalanul a számba vettem a szívószálat, és kortyoltam egyet. Az ital marta a torkom, és olyan erős köhögéshám tört rám, hogy még

a szemem is könnybe lábadt. Nevettem és köhögtem egyszerre, közben visszatoltam neki a poharat.

– Fúj. Ez épp olyan borzalmas, amilyennek kinéz. – Láttam, hogy szólásra nyitja a száját, de nevetve belé fojtottam a szót. – Ne! Inkább nem akarom tudni, mit küzdöttem le a gyomromba. Jobb a békesség.

– Hozhatok valamit? – lépett oda hozzám egy pincérnő.

– Egy kávé kérek, köszönöm.

Miután a nő távozott, Patrick visszafordult hozzám, de a jókedv helyét szomorúság vette át.

– Bezárt megint, mi?

– A csodálatos öltözékemből vagy a vállalhatatlan frizurámból jöttél rá? – viccelődtem, de úgy tűnt, nem enyhül a komorsága.

– Nem kéne így bánnia veled – jegyezte meg Patrick csendesen.

– Csak azt teszi, amire kértem. – Hangomból kicsengett a keserű gúny. – Én kértem, hogy törődjön végre velem. Hogy figyeljen rám. Most megtette, csak enyhén túlzásba viszi.

– És azt hiszi, ha bezár, minden megoldódik? – Patricken érződött, hogy lassan felhúzza magát.

– Higgadj le. Nem olyan borzalmas a helyzet – legyintettem. – Igazából, még élvezem is ezt a kis játékot köztünk. De egyszerűen nem hallgat végig. Mondtam neki, hogy nem fogok a háttérben rejtőzködni, ki tudja meddig, miközben ő az életemre törő rosszfiúkat hajszolja.

– És erre ő...?

– Nem fog nekem segíteni, hogy megvédhessem magamat – horkantottam fel. – Inkább bezár Savannah mellé. Le merném fogadni, hogy mikor ma hazaér, nagy meglepetésben lesz része az üres lakás miatt. Szívesen megnézném az arcát.

– Tudod, lehet, hogy igaza van. Nem szabadna ilyen felelőtlenül elhagynod a biztonságot jelentő lakást, ahol megvédhetne – kezdte Patrick, és mikor látta, hogy vitatkozni akarok, gyorsan folytatta. – Mindazonáltal, veled is egyetérték. Drake mindig is csökönys volt és a saját feje után ment.

– Miért lettetek haragban egymással? Azt mondtad, testvérek voltatok.

– A szüleim örökbe fogadták őt. Gyerekként elválaszthatatlanok voltunk, persze, kettőnk közül ő volt a megfontoltabb és a higgadtabb. Mégis minden örülségbe bele tudtam rángatni – rándult felfelé a szája sarka. Közben megérkezett a pincérnő a kávémmal. Patrick megvárta, míg távozik, csak utána folytatta. – Aztán ahogy nőttünk, lassan egyre nagyobb szakadék lett közöttünk. Drake végül jelentkezett a seregbe, és ott hagyott minket. Később az is a fülembé jutott, hogy a vérszerinti szüleit keresi. Alig lépett kapcsolatba velünk. Mikor megtette, túlságosan mély volt már a seb, amit nekem okozott. Azt hittem, mindig mi leszünk az a bizonyos páros, hogy együtt szállunk szembe a világgal. De Drake mindig is a saját útját járta. Valószínűleg sosem akart túl sokáig velünk maradni. Azt hittem, anyunak és apunak megszakad a szíve az elutasító viselkedés miatt.

– Értem – mondtam halkán. De Patrick meg sem hallotta, elveszett az emlékeiben.

– Ezt a gyerekes haragot őrizgettem magamban éveken át, várva, hogy visszajöjjön, aztán rázúdíthassam. Azt hittem, ha alaposan megverjük egymást, ha kiadjuk a gőzt, megint minden a régiben lesz. Magyarázatot akartam. Persze, azt is megértettem, hogy meg akarja tudni, honnan jött. Csupán az fájt, hogy mi kirekesztetté váltunk az életében.

– Még mindig ezért vagy olyan ellenséges velem?

– Részben – ismerte be vonakodva Patrick. – De legfőképp a szüleink halála miatt fordultam végleg ellene.

– Meghaltak a szüleitek?

– Igen. Néhány évvel az után, hogy Drake elment a seregbe, és a családja után kezdett kutakodni. Drake egyszer hazajött néhány holmijáért. Szembesíteni akartam vele, mit tett velünk, de a végén csúnya veszekedés lett belőle. Néhány órára eltűnt, fogalmunk sem volt merre ment, azt hittük, megint itt hagyott. Aztán felbukkant. Különösen viselkedett, összeszedte a cuccait, és elviharzott. – Egy pillanatra elhallgatott, és

láttam, hogy ökölbe szorítja a kezét. – A szüleink aznap este meghaltak egy autóbalesetben.

– Sajnálom – suttogtam döbbenet, átnyúltam az asztal felett, és megszorítottam a kezét.

– Drake meg sem jelent a temetésen. Még csak válaszolni sem volt hajlandó az üzeneteimre. Aztán megtudtam, hogy a rendőrség nyomoz az ügyben. Elmondták, hogy bizonyítékokat találtak a kocs roncsában. Valaki babrált a fékkel, ezért sodródott le az útról. Még ütközés nyomát is találtak, mintha egy másik autó megpróbálta volna letaszítani őket. Tudni akartam, ki akarhatta ezt tenni a szüleimmel. Végül a nyomok egy valakihez vezettek. – Láttam a szemébe gyűlő fájdalmat, keserűséget és gyűlöletet. Hátrahőköltem ettől az új Patricktól.

– Ugye nem...?

– Drake. Minden szál hozzá vezetett. Ifjú voltam, ostoba, és sértett. Persze, hogy hittem minden egyes bizonyítéknak. Hagytam, hogy a saját testvérem ellen fordítsanak. Majd ráuszítottam a rendőrséget. Elkapták, de végül valamiért sosem sikerült elítélniük. Viszont a vádak tönkre tették a karrierjét. Leszerelt, aztán bekerült Nicholas csapatába. Ekkor döntöttem úgy, hogy a saját terepén fogok küzdeni vele. És végül meghoztam egy nagyon ostoba döntést – mosolyodott el keserűen.

– Azok a fickók, akik rád törtek?

– Igen. Én voltam a fő célpontjuk, nem te. Engem akartak eltenni láb alól árulásért.

– Kit árultál el?

– Azt nem kell tudnod, Lilyan – nyögött fel. – Már így is túlzottan bele rángattalak. Ennek az egésznek nem lett volna szabad megtörténnie. Ha nem hagyom, hogy manipuláljanak...

– De megtörtént. És nem akarom, hogy te is kizárj engem, Patrick. Tudni akarom, mi folyik itt. Az egész történetet.

– Hát jó. De nem itt, és nem most. Visszakísérlek Drake-hez, aztán el kell még intéznem pár dolgot. Nem maradhatok sokáig egy helyen, mert ha megtalálnak, könnyen a te nyomodra is bukkanhatnak. Azért adj át

egy üzenetet Drake-nek. Valami nagy van készülöben. Még nem tudom, mi, de azon vagyok, hogy kiderítsem. Majd jelentkezem, ha megtudtam valamit.

– Nincs telefonom – morogtam. – Drake minden kommunikációs eszközt kiiktatott.

– Megtalálom a módját, ne aggódj – mosolygott rám Patrick. Kiitta a borzalmas koktél maradékát, és én is visszafordultam a kávéhoz. Eltűnődtem.

– Patrick.

– Igen?

– Elkísérnél még valahová, mielőtt visszaviszel Drake-hez?

– Ahová csak szeretnéd.

Patrick fizetett mindkettőnknek, fejembe húztam a csuklyát, és együtt léptünk ki az utcára. Lassan haladtunk, mindketten a gondolatainkba feledkeztünk, majd megtorpantam a kinézett üzlet előtt. A hatalmas táblára néztem a kirakat felett, szívem a torkomban dobogott. Patrick döbbenet felém fordult.

– Biztos vagy benne? – kérdezte bizonytalanul.

– Igen. Biztos. Meg kell tennem, Patrick.

Pár percig némán figyelt, majd lassan bólintott, a hátamra tette a kezét, és gyengéden betessékelt az üzletbe. – Hát jó.

Egy órával később hallottam, hogy durván bevágódik az ajtó. Dühös léptek haladtak felém a nappaliból, a dübörgésükre koncentráltam. Pár perccel később meg is hallottam Drake tajtékzó hangját a boltív felől.

– Mi a fészkes fe... – kezdte üvölni, aztán elhallgatott. Behunytam a szemem, erőt vettem magamon, és lassan felé fordultam. Magabiztosan felszegtem az állam, miközben ő szájátva meredt rám. – Mi a...?

– Nem tetszik? – túrtam bele a rövid, szabályos tincsekbe.

Még meg kellett szoknom, hogy alig éri az államot a hajam. Mindig büszke voltam a hosszára, és kicsit még mindig fáj, amit vele tettem. De nem bántam meg. Ez visszánő. A szívemre ejtettek sebeknek ellen-

ben sokkal tovább tart majd begyógyulni. Drake elém lépett, és bizonytalanul megérintette egy tincset.

– Miért csináltad? – nyögött fel kétségbeesetten. Meglepett, hogy ennyire megérintette a hajam levágatása, meghatott, de nem hagytam, hogy elterelje a figyelmem a jóleső érzés.

– Ott, ahonnan én jövök, ez egyfajta hagyomány. Ha valakit nagy szívfájdalom ér, levágatja a haját. De nem csupán ezért tettem. Én kész vagyok elengedni a múltat, Drake. Kész vagyok újra kezdeni mindent. Te hogy vagy vele?

A férfi továbbra sem válaszolt, szomorúan nézte a hajamat. Félresöpörtem a kezét, és elhátráltam előle, hogy magamra vonjam a figyelmét.

– A hajam visszaő, Drake. De szívem csak egy van. Tudnom kell, mire számítsak.

– Én próbálkozom, Lilyan, az ördögbe, próbálkozom! – nyögött fel, és a hajába túrt. – De nem megy minden egyik napról a másikra. Olyan sok a megválaszolatlan kérdésem, amíg ezekre nem szerzem meg a választ, addig képtelen leszek magam mögött hagyni mindent. Képtelen vagyok rá. Tudnom kell, miért.

– Megértem, Drake. És nem kérem, hogy feledkezz meg mindenről. Csupán annyit akarok, hogy elfogadd, ami köztünk lehetne. Hogy elfogadj engem. Képes vagy rá?

Hosszú percekig nem felelt. Farkasszemet néztünk, és láttam, hogy egyszerre az egész teste megfeszül. Összeszorította az állkapcsát, tekintete acélos lett. Megkaptam a válaszom. Éreztem a szemembe gyülő könnyeket, de nem hagytam, hogy kicsorduljanak. Még nem. A maradék büszkeségemet összeszedve elmentem mellette, és a hálószoba menedéke felé vettem az irányt. Majd ott szabadon engedem a fájdalmam, de előtte nem. Soha. Nem hagyom, még egyszer gyengének lásson.

Mielőtt azonban elérhettem volna az ajtót, két izmos kar ölelt át hátulról, és megéreztem Drake meleg leheletét az arcomon. A nyakamba temette a fejét, hangja olyan elkeseredetten csengett, hogy megsajnáltam.

– Sajnálom, Lilyan. Számomra ez... Hihetetlen. Olyan törékenynek tűnik ez az egész, hogy... minden percben azt várom, mikor gondolod meg magad és sétálsz ki örökre az életemből. Ha hagyom magamnak, hogy megkedveljelek... Nem. Ha hagyom magamnak, hogy elfogadjam mindazt, amit kínálsz, aztán pedig elveszítelek, azt hiszem, sosem épül-nék fel belőle.

– Ez nem holmi gyerekes dolog a részemről, Drake – sóhajtottam fel.
– Komolyan gondoltam, amit mondtam. Szeretlek. Még akkor is, ha szerinted ez helytelen. És képtelen lennék elhagyni téged. Akkor sem, ha akarnálak. – Valahogy sikerült vele szembe fordulnom. A tenyerem-be fogtam az arcát, kényszerítettem, hogy rám nézzen. Azt akartam, hogy tisztán értse, amit most mondok neki. – Soha nem árulnádak el, Drake. Egy pillanatra se fordulna meg a fejemben.

Tudta, hogy mire akartam célozni. Pár hosszú pillanatig emésztette a hallottakat, aztán gyengéden lefejtette a kezemet az arcáról, és már fel-készültem az újabb elutasításra. De a tekintete nem lett kemény, a hang-ja nem vált jéghideggé, helyette olyan szeretetteljes pillantást vetet rám, hogy azt hittem, most tényleg kibuggyannak a könnyeim. Nekitámasz-totta a homlokát az enyémnek, szaggatottan vette a levegőt. Kissé re-megett a keze, mikor megérintette az arcom, oldalra billentette kissé a fejem, majd ajkát az enyémre szorította.

Először csak pihekönnyű érintés volt. Kísérletező. Nem siettettem, hagytam, hogy maga indítsa el a dolgokat. Hogy a saját ütemében ha-ladjon. Tudtam, hogy erre van szüksége. A csók egyre magabiztosabb lett, egyre mohóbb, én pedig ugyanúgy reagáltam rá.

– Lilyan – suttogta az ajkamba.

– Hm? – kérdeztem kábán, és ha az életem múlt volna rajta se lettem volna képes értelmes szavakat kinyögni.

– Akarlak – búgta két csók között. Felkapott, bevitt a hálószobába, a lábával belökte az ajtót, majd óvatosan letett a földre. – Az ördögbe is, nem érdekel, miért hiszed, hogy szeretsz, de el akarok venni mindent, amit adni akarsz.

– Csss – haraptam bele finoman az alsó ajkába, és bedugtam a kezem a pólója alá. Azt morogtam. – Kevesebb beszédet, és több tettet.

Felkuncogott. Istenem, erre a hangra kihagyott a szívem egy ütemet. Szép lenne, ha szívrohamot kapnék, mielőtt szeretkezhettünk volna. Hát nem, előbb kiélvezem Drake-et.

A nyaka köré fontam a karom, felugrottam, rákulcsoltam a derekára a lábam, és hevesen megcsókoltam. Felmordult, jelezve, hogy kedvére való a türelmetlenségem, az ágyhoz vitt, és ledobott a paplanra. Ingerlőn hátra húzódtam, félre billentettem a fejem, úgy néztem fel rá. Egy gyors mozdulattal már le is vette a pólóját, és mikor megnyaltam az ajkam, követte az anyagot a földre a nadrágja is. Pislogtam egyet, és máris anyaszült meztelenül állt előttem.

Tekintetem lassan lesiklott széles vállán, izmos mellkasán, figyeltem, hogyan feszülnek meg a hasán a vonalak, mikor egy pillanatra elidőztem ott, majd merészen még lejjebb haladtam. Ó, de még mennyire, hogy állt. Elpirultam, de képtelen voltam elfordulni. A legutóbb nem volt elég alkalmam elgyönyörködni benne. Most minden egyes másodpercet ki fogok élvezni.

Persze Drake nem hagyta. Farka megrándult, ő pedig felnyögött, rá-mászott az ágyra, és a bokámnál fogva magához rántott. Meglepetten felsikkantottam, aztán hallottam, hogy kicsatolja az övem. Morogva, villámgyors mozdulatokkal megszabadított minden felesleges ruhadarabtól, és mikor a csipkemelltartóm is az ágy mellett landolt, szomjasan végigmért.

Kissé reszketve álltam mustráló tekintetét, féltem, hogy nem tetszik majd neki, amit lát. Oké, ez nevetséges volt azok után, hogy már több alkalommal is látott pucéran – például mikor tegnap este szemérmetlenül levetkőztem előtte azzal a titkos szándékkal, hátha elcsábíthatom, és ezért a kudarcért még keserűen megdolgoztatom –, most valahogy mégis másnak tűnt a dolog. Ez most nem játék volt, nem is a pillanatnyi hév okozta fellángolás, mint ott az autóban. Drake teljesen felkínálta magát,

én pedig több mint készen álltam, hogy magamba fogadjam mindenes-tül.

Hátralökött az ágyra, és fölém hajolt. Éles ajkával először az enyé-mre csapott le, majd mikor már úgy éreztem, nem kapok levegőt, áttért a nyakamra. Keze minden porcikámat megérintette, lesiklott a karomon, körözött a mellem körül, majd egy pillanatra elidőzött a csípőmön, mie-lőtt tovább indult volna. Gyengéden széttárta a combom, hogy jobban hozzám férjen, és megéreztem a hozzám feszülő férfiasságát.

Ahogy kutató ujjai végigsimítottak a combom belső felén, majd fi-noman megérintett odalenn, felnyögtem. A kiáltásom az ajkával tompí-totta, aztán tétovázás nélkül belém hatolt az egyik ujjával. Megremeg-tem, mert miközben ki-be táncolt bennem, hüvelykjével a csiklóm dör-zsölte. Mielőtt azonban elérhettem volna a csúcsra, elhúzta tőlem a csí-pőjét, és elvette a kezét. Csalódottan felnyögtem, és mikor tiltakozva felemeltem a kezem, elkapta mindkét csuklóm, és az ágyra szorított. Felmordult, és beleharapott a kulcsontomba.

Megértettem, hogy ő akar irányítani, ezért kínok közt, de sikerült visszafognom a türelmetlenségem. Haragom azonnal elszállt, mikor a szájába vette az egyik mellbimbóm. Nyelvével körözött a bimbó körül, fogával gyengéden harapdálta, míg olyan kökemény nem lett, hogy szinte már fájt.

– Drake – nyögtem elkeseredetten, és vonaglani kezdtem alatta. Két-ségbeesetten próbáltam hozzá dörgölözni, de minduntalan elhúzódott tőlem. – Kérlek!

– Az enyém vagy – dünnyögte, és belecsókolt a köldökömbé. Ösztö-nösen megemeltem a csípőm, ívbe feszítettem a hátam.

– A tiéd – mondtam rekedten.

Nem ment lejjebb. A combom belső felét csókolgatta, és leszorított, hogy ne tudjak arrébb mozdulni. Kínzott. Én pedig elkeseredetten szembe akartam szállni vele, de erőtlen voltam. Éreztem, hogy megint felfelé halad a testemen, aztán forró lehelete újra az arcom simogatta,

elengedte a csuklóm, és gyengéden megérintette az arcom, mielőtt puha csókot nyomott volna az ajkamra.

– A nadrágom – morogta, és leászott rólam.

Csak pislogni tudtam, miközben egyre fokozódott döbönt haragom. A nadrágja?

– Mi a francért kell most a nadrágod? – förmedtem rá morcosan, és felkönyökölve néztem, ahogy lehajol a földre, és matatni kezd a sötétben. Oldalra billentettem a fejem, hogy jobban rálássak a fenekére, és úgy döntöttem, ez a látvány már önmagában kárpótol.

– Óvszer – morogta olyan halkán, hogy alig hallottam meg. Elkerekedett a szemem, és nevetésben törtem ki. Hát persze, ez Drake-re vall.

– Alaposan bevásárolhattál hazafelé jövet – kacagtam, és a könnyeim törölgettem. – Mondd csak, pontosan mire készültél? Azt hittem, eltökélted, hogy távol maradsz tőlem – incselkedtem vele, és a lábammal érzékeny végigsimítottam a hátán. Megremegett, és még vadabbul kezdett kutatni.

– Mindenre fel kellett készülnöm – morogta. – Hol az az istenverte doboz?

Végül sikerült megtalálnia, türelmetlenül feltépte, és ennek eredményeképp mindenfelé szétszóródtak a kis ezüstös tasakok. Káromkodva felkapott egyet, majd visszamászott hozzám az ágyra. Nehéz volt megállnom nevetés nélkül. Átkaroltam a nyakát, és vártam, hogy belém hatoljon.

Reszketegen felsóhajtottam, mikor megtette. Lassan, óvatosan, nehogy fájdalmat okozzon. Nem mintha tudott volna.

– Olyan szűk vagy – morogta. Addig nyomult, míg teljesen ki nem tőltött.

– Te pedig nagy, éhes farkasom – haraptam bele az ajkába. Átkulcsoltam a lábammal a derekát, és még mélyebbre fogadtam magamba. – Mondd csak, miért olyan nagy a...

Elhallgattatott egy durva csókkal, kihúzódott belőlem, és újra döfött. A ritmus egyre gyorsabb lett, ahogy mindketten közelebb és közelebb

jutottunk ahhoz a bizonyos szakadékhoz. Ajka egy pillanatra sem hagyta el az enyémet. Aztán éreztem, hogy feszül meg a testem az orgazmus előtt. Felkiáltottam, és még szorosabban öleltem Drake-et, aki morogva még erősebben döfködött, és éreztem, hogy az ő izmai is megfeszülnek.

Ő nem kiáltott fel, csupán a nyakamhoz szorította az arcát, és reszketően felsóhajtott. Az izmai lassan elernyedtek, és éreztem, hogy enyhén remeg a teste. A sóhaja leginkább arra emlékeztetett, mikor valaki hosszú idő után hazaér. A szívem hevesen kalapált. Ezt az érzést én váltottam ki belőle.

Pár perc múlva legördült rólam, a mellkasára vont, és gondosan betakargatott. Állát megtámasztotta a fejem búbján, és lustán simogatta a hátam.

Hallgattunk. Már nem volt szükség szavakra. Egyik kezemmel átöleltem széles mellkasát, majd a combom az övére helyeztem. Hosszú óráknak tűnő, nyugodt percek után meghallottam egyenletes szuszogását. Óvatosan felnéztem rá, és a sötétben megpróbáltam a lehető legjobban kivenni az arcát. A gondterhelt ráncok kisimultak, már nem volt feszült.

– Szeretlek – súgtam neki, bár tudtam, hogy nem hallja. Aztán újra visszahelyezkedtem az ölelésébe, és mielőtt elnyomott volna az álom úgy éreztem, végre minden tökéletes.

Nem akartam őt meggyógyítani. Nem. Drake nem valami sérült tárgy volt, ami javításra szorult. Hanem egy sebzett férfi, aki önmagát vádolta olyan dolgokért, amikről nem tehetett. Csupán meg kellett mutatnom neki, hogy nincs egyedül.

Többé már nem.

18. fejezet

Lilyan

Az átkozott telefon ébresztett fel álomból. Nem az a fajta álom volt, amiből az ember szívesen felébred, vagy ha ki is szakad belőle mosolylyal az arcán nyújtózkodik még egyet az ágyban, mint egy jóllakott macska. Kifejezetten az a fajta volt, amiből ha felébredsz azonnal tudod, amint kinyitod a szemed, hogy a legjobb rész csak ez után következett volna.

A homlokom ráncoltam, összeszorítottam a szemhéjam, és azt reméltem, valami csoda folytán el tudom mentálisan hallgattatni az átkozott ketyerét. De nem így lett, legnagyobb csalódásomra. Az a valaki a túloldalon csak nem adta fel. Megmozdultam, hogy felkelek és a falhoz vágom az átkozott telefont, de képtelen voltam felemelni magam. Mint-ha ólomsúlyú lett volna a testem, egy pillanatra meg is ijedtem. Aztán, ahogy ismét tettem egy kísérletet, egy mély férfihang dörmögött valami kivehetetlent a fülemben.

Azonnal kitisztult a fejem, és az álom maradékát egy teljesen másfajta kábultság vette át. Azonnal forróság futott végig a testemen, és fájdalmasan tudatára ébredtem a kifliként hozzám simuló, kemény férfinek. Drake szorosabbra fonta a derekamon a karját, és még közelebb húzott magához. Védelmezőn, már-már birtoklón. Megint morgott valami öszszefüggéstelen, de ezen kívül nem adta jelét annak, hogy ébren lenne. Visszatartottam a lélegzetem, és vártam. A telefon elhallgatott.

Pár másodperc után felsóhajtottam, és próbáltam visszaaludni, hátha még sikerül folytatnom az álmomat. De éppen mikor már visszasodródtam volna az álomba, ismét megszólalt a telefon. Mérgesen fűjtam

egyed, és megint megpróbáltam felkelni. Azonban a derekamra feszülő vaskarok csak nem engedtek. Mérgesen ejtettem vissza a fejem.

– Drake! – mondtam rekedten, és arcomat a párnába fúrtam. Semmi válasz. – Drake! – ismételttem meg hangosabban. Erre enyhe mocorgást éreztem a hátam mögött. Drake keze végigsimított a hasamon, és valamit mormogott, de nem hallottam, mit. Elfogyott a türelmem, az átkozott telefon pedig nem hallgatott el ezúttal. – Drake!

– Ébren vagyok – mormogta a fülemben érzéki, rekedtes hangján, és ezúttal éreztem leheletét a bőrömön, az ajkát, ahogy finoman végigsimít a nyakamon, mielőtt belecsókolna a vállamba. Halkan felnyögtem. A következő pillanatban megéreztem a csípőmhöz nyomódó keménységet. Felkuncogtam.

– Azt érzem, nagyfiú. – Drake ajka majdnem elfeledtette velem, miért is ébresztettem fel. Aztán a tompa kábultságba belehatolt a csengőhang fülsértő zaja. – Szól a telefonod, Drake.

– Hallom – morogta, de egy percre se hagyta abba, amit éppen csinált. Nem is akartam. De a hívás fontos lehetett, ha az illető ennyire kitartó.

– Megtennéd, hogy felveszed? Kérlek! – nyögtem fel.

– Talán meg akarsz tőlem szabadulni, kislány? – Keze lejjebb siklott, a két lábam közé.

– Nem – nyeltem egy nagyot. – De lehet, hogy Nicholas az. Sőt... Valami nagyon fontos lehet, ha ennyire kitartó.

– Majd visszahívom. Tud még várni negyed órát.

– Negyed órát? – mosolyodtam el. – Nem bírod már az ütemet, öregfiú?

Drake felmordult, és egyetlen hirtelen mozdulattal a hátamra fordított, fölém helyezkedett, és a felem fölött leszorította mindkét csuklóm. Felkuncogtam.

– Na megállj... Majd én megmutatom, hogy...

– Szól a telefonod, öregfiú – csipkelődtem tovább, és az állammal abba az irányba böktem, ahonnan a zaj származott vélhetően. Elégedetlenül összeszorította az állkapcsát, tekintete izzott.

– Ne mozdulj innen! Ha elküldtem a francba, akárki is telefonál, visszatérünk erre a témára.

– Sehová se megyek – húztam el a szám. – Nincs is hová. Bezártál, emlékszel?

– Úgy értettem, az ágyat ne hagyd el.

– Tudom, nagyfiú. Na, nyomás, vedd fel a telefont, mielőtt a falhoz vágom. Túl kényelmes és meleg az ágyad, semmint kikíváncoznék belőle. – Sóhajtottam, és elégedetten fúrtam bele magam a párnák közé.

Drake mogorván kimászott az ágyból, és lehajolt, hogy megkeresse a szétdobált ruhakupacok között a telefonját. Ó, micsoda rálátás! Az ajkampa haraptam, és kicsit felemeltem a fejem, hogy jobban lássam. Mikor megtalálta a telefont, kikapott egy boxeralsót az egyik fiókból, a fülére szorította a mobilt, és a szemét dörzsölve kitámolygott a nappaliba.

– Igen? – hallottam, ahogy mogorván beleszól a készülékbe.

Újra elmosolyodtam, ahogy a fenyegetésre gondoltam. Alig vártam, hogy visszajöjjön. Én is szívesen mutatnék neki egy-két dolgot. Hallgattam dörmögő hangját, de nem értettem, miről beszélnek. Tíz perccel később eluntam magam, és fájdalmasan vettem tudomásul, akárki is hívta, nem mostanában fogja útjára engedni. Én is kimásztam a meleg ágyból, és elkezdtem a földön kutakodni valami használható ruha után.

Mivel nem volt nálam túl sok használható holmi, magamhoz vettem egyet Drake ingjei közül, majd egy pár alsóneművel kiléptem én is a nappaliba. Láttam, hogy még mindig telefonál. A szeme végigkísért a fürdőszobáig. Félig abban reménykedtem, hogy majd csatlakozik hozzám a zuhany alatt. Beálltam a forró vízsugár alá, és hálásan felsóhajtottam. Hajat mostam, majd csalódottan elzártam a vizet. Megtörölköztem, magamra vettem Drake ingét, de csak félig gomboltam be. A remény hal meg utoljára.

Mikor kinyitottam az ajtót, azonnal tudtam, hogy Drake még mindig telefonál. A konyhában állt, és éppen valami reggelit készített. Hátrátúrtam a hajam a fülem mögé, és odasétáltam a kanapéhoz. Gondoltam, nézek addig valamit, ha mást nem, hát a híreket. Ki tudja, talán lecsukták azt az elmebeteget, aki ránk vadászik. De mikor találkozott a pillantásunk, Drake felém nyújtotta a karját. Meglepetten néztem rá, de nem tiltakoztam.

– Igen – dűnnyögte. – Értem.

A derekam köré fonta a karját, és orrát a hajamba fúrta. A mellkasára tettem a kezem, éreztem megfeszülő izmait a tenyerem alatt. Egy női hangot hallottam a vonal túlsó végéről. Biztosan a húga. Reméltem, hogy minden rendben van a kisfiával.

– Rendben. Ha ennyire fontos neki, akkor minden tőlem telhetőt megteszek.

Elhúzódtott annyira, hogy a szemembe nézhessen. Olyan mohó pillantást vetett az ajkamra, hogy már vártam, mikor hajol le és csókol meg. De nem tette. Helyette a következő szavaival döböntett meg.

– Holnap odamegyünk. – Hallgatott pár másodpercig, miközben a női hang hisztérikus monológba kezdett. Drake nyugodtan kivárta, míg végez, aztán az enyémben fúrta a tekintetét. – Szeretném, ha találkoznánk valakivel.

Úgy éreztem, kicsúszik a lábam alól a talaj. A térdem megroggyant, és ha Drake karja nem ölel át, valószínűleg egy tócsába olvadtam volna a lába előtt. Szédültem. Álmomban sem gondoltam volna, hogy ő fog előhozakodni ezzel a találkozóval. Úgy éreztem, koránt sem állok készen erre. Azt akartam, hogy ő hozza meg a döntést. És úgy véltem, a közeljövőben nem fog sor kerülni erre a bizonyos látogatásra. Émelyegtem, a gyomrom bukfencezett. Úgy éreztem, muszáj leülnöm, mielőtt kiadok magamból mindent.

Drake érezhette a pánikom, mert gyorsan leültetett egy székre, le-guggolt elém, és a karomat dörzsölgette, miközben tovább beszélt. Aggodalmasan szemlélt. Istenem, ha eddig nem lettem volna fülíg szerel-

mes belé, most biztosan ellopná a szívemet ezzel a pillantással. Könyvek gyűltek a szemembe, és hevesen kapkodtam a levegőt anélkül, hogy igazán tudatában lettem volna.

– Rendben. Ott leszünk, amint tudunk, Bec. Ígérem. – Letette a telefont, és még egy pillantást vetett rám. – Minden rendben?

– Persze – nevettem fel hisztérikusan. Nyelni akartam egyet, de szörnyen száraznak éreztem a szám. Megnyaltam az ajkam. – Kérhetek egy pohár vizet?

Drake már talpon is volt, és felém nyújtotta az italt. Belekortyoltam, és hálát rebegtem magamban, mikor a hús folyadék magával mosta a torkomban lévő gombócot is. Biztosan nem hallottam jól a szavait. Csak bemagyarázok magamnak dolgokat. Hirtelen csüggedtség vett erőt rajtam. Hát persze. Hogyan is remélhetek ilyent tőle? Azt is láthatóan neheze ére esett elfogadni, hogy szeretem.

– Biztos, hogy minden rendben? – vonta össze a szemöldökét.

– Persze – hazudtam, és letettem a poharat az asztalra. Erőt vettem magamon, és kierőszakoltam egy mosolyt. Igyekeztem háttérbe szorítani a borús gondolatokat. – Ki volt az? Biztosan nagyon fontos volt, ha ennyire kitartóan hívogatott.

– Először Nicholas – húzta el a száját Drake, aztán elém tolt egy tál tojást és szalonnát. Idegesen dörzsölgette a tarkóját. – Nem sok, de most csak ennyivel szolgálhatok. Sajnálom, nem vagyok konyhatündér.

Jézusom, Drake elpirult? Hirtelen nevetnékém támadt a látványra, de inkább visszafogtam magam. A viláéért sem akarnám megsérteni, mikor olyan nagyon próbálkozik. Még éreztem köztünk a falat, ugyanakkor azt is, hogy lassan, nagyon lassan, teljesen átfurakodom rajta. Már néha-néha sikerül megpillantanom az erődítményen belül megbújó férfit, de ő még nem kész rá, hogy egészen beengedjen. Ettem egy falatot. Drake csatlakozott hozzám, majd elém tolt egy bögre kávé. A kávé illata kicsit felébresztett.

– Miért kérdezte meg Nicholas az FBI ügynöktől, hogy ki a célpont? Ránk mutatott. És egyértelműen kifejezte, hogy nem engem akarnak.

Egyszerűen muszáj volt tudnom. Én is érintett vagyok a dologban, és nem akartam, hogy kihagyjanak. Tudni akarom, mivel állunk szemben. Értetni akartam őket és a rendszerüket. Legalább egy kicsit. Drake megfeszült, láthatóan nem szeretett volna erről beszélni velem. Láttam a szemén átsuhanó árnyakat, a küzdelmet, amit önmagával vívott. Végül kelleetlenül lenyelte a szájában lévő falatot, és mikor már azt hittem, nem válaszol, megszólalt.

– Azért, mert tudni akarta, pontosan mennyit derítettek ki. Fel akarta mérni őket. Amolyan vizsga volt, ha úgy tetszik.

– Ó, értem! – ráncoltam a homlokom. Próbáltam visszaemlékezni a beszélgetés pontos szövegére. – És átmentek?

– Silverstrov ügynök okos – húzódott keserű mosolyra a szája. – Pontosan tisztában van vele, milyen szabályok szerint kell játszani az ilyen játékokat. Rögtön rájött, hogy Nicholas teszteli, ezért csapta le a labdát. Nem lesz egyszerű ez az együttműködés, abban biztos vagyok. És ahogy a többiek, én sem bízom meg bennük.

– De ellenőrizték őket, nem?

– Igen. Mindkettőt. Tiszták. Az FBI-nál azonban sosem lehetünk biztosak semmiben. Épp olyan jól értenek az alvilági játszámákhöz, mint mi.

– Úgy tudom, ti nem foglalkoztok drogkereskedéssel és csempészetel. Akkor miért neveznek benneteket mégis maffiának?

– Mert Nicholas ezt a látszatot akarja kelteni. Sokkal több mindent megtehet, és sokkal messzebbre ér a keze.

Éreztem, hogy egyre könnyebben beszél előttem ezekről a dolgokról, ezért megnyaltam az ajkam, és rátértem arra a kérdésre, ami igazán érdekelt.

– Rebecca is hívott?

Egy pillanatra megfeszültek az izmok a karján, majd elernyedtek, és bár orrlukái kitágultak, láttam, hogy erre már nem esik annyira neheze a válaszadás.

– Igen. Matthiasnak lesz egy iskolai előadása. Imád színpadon szerepelni. – Apai büszkeséget hallottam kicsengen a szavaiból, és elmoso-

lyodtam. Drake nagyszerű apa. Még ha ezt ő maga nem is látja. – Szeretné, ha én is ott lennék, mikor előadják. – Halvány mosoly játszott az ajkán, szeme csillogott, mikor rám nézett. – És szeretném, ha velem jönnél. Ha találkoznál velem.

– Drake... Nem tudom... Nem lesz ez túl gyors? Neki... Nekünk...
– *Nekem*, tettem hozzá magamban. Még mindig nem voltam benne biztos, hogy ez jó ötlet.

– Matthias okos fiú – nézett el mellettem Drake. – Már tud rólad. Csak volt annyira tapintatos, hogy nem kérdezett rá nyíltan. Alig várja, hogy megismerjen.

– Ó. – Nem tagadhatom, meglepődtem. Sőt mi több, megdöbbsentem.
– Hány éves is a fiad?

– Nyolc.

– Értem. – Elgondolkodva meredtem az előttem heverő ételre. Drake meleg tenyere simított végig az arcomon, és maga felé fordította a fejem.

– Ne aggódj, kérlek! Matthias imádni fog. Elrabolod majd a szívét az első pillantásoddal – mondta halkán. – Ahogy az apját is.

Erre nem tudtam mit mondani. Csak néztünk egymás szemébe, és reméltem, hogy igaza lesz. A félelmembe azonban már izgatottság is vegyült. Szerettem volna megismerni Matthiast. Szerettem volna az élete része lenni. Pár héttel ezelőtt még úgy gondoltam volna, lehetetlenre vágyom. Most pedig hirtelen minden előttem van, amiről eddig csak álmodtam.

Álom... Igen, ha ez egy álom, kérlek, soha ne érjen véget!

Pedig tudtam, mikor valami nagyon szépnek ígérkezik, akkor csap le a tornádó és forgatja fel mindenki életét. Gyökeresen. Én pedig még nem álltam készen rá, hogy mindezt elvegyék tőlem. Harcolni fogok érte. Értük.

– Drake... – kezdtem óvatosan, tudtam, hogyan fog viszonyulni a témához.

– Hm? – kérdezte elmélázva. Oldalra biccentette a fejét, és hüvelykujjával szórakozottan simogatta az arcom.

– Szeretném, ha megtanítanál rá, hogyan védhetem meg önmagam.

Azonnal elkomorult a tekintete, és elhúzódott tőlem. Felállt, fogta a tányérját, és a mosogatóhoz ment. Az iménti meghitt hangulat máris tovaszállt. Felkészültem a vitára.

– Nem. Már megmondtam. Mi az ördögért kéne megvédened magad? Hiszen itt vagyok én. Neked biztonságban van a helyed. Nem sodornálak veszélybe.

– Már benne vagyok, Drake! – vágtam vissza egy sóhajjal. – Ha nem vennéd észre, a bűdös nagy káosz kellős közepén vagyok. És nem értek semmit az egészből, ami körülöttem történik. Egyértelműen én is valamilyen terv része vagyok, és ha eljön az idő...

– Nem! – kiáltott fel makacsul, és ádáz tekintetet vetett rám. Egy pillanatra megriadtam. Még sosem láttam ilyennek. Olyan erővel szorította ökölbe a kezét, hogy elfehéredtek az ujjai. – Nem fognak hozzád érni! És nem hagyom, hogy bármilyen terv része is legyél. Miattam nem fognak még valakit bántani.

– Igen? És azt mégis hogy akarod elérni? Bedugsz valahová az Isten háta mögé, és majd félévente egyszer felhívsz telefonon, hogy megérdeklődd hogy vagyok? – álltam fel, már szinte kiabáltam. Láttam, hogy összerándul, de az arcán semmi érzelem nem tükröződött. Fájdalmas pontra tapintottam, és csak remélhettem, hogy ezzel az ostoba kijelentéssel nem bántottam meg egy életre.

– Nem vetheted a szememre, hogy törődöm veled! Hiszen ezt akartad, az ördögbe is!

– De nem úgy, hogy közben engem is eltávolítasz magadtól, Drake! A fiadnak... Matthiasnak is egyértelműen szüksége van rád! Kell neki az apja! Mit gondolsz, Drake, meddig csinálhatod ezt? Próbálsz meghúzódni, és azt várod, hogy a körülöttem tomboló vihar csillapodik. Megtagadod magadtól az életet, és egy cseppet sem gondolsz magadra. Értem, hogy meg akarod védeni azokat, akiket szeretsz. De nem bujkál-

hatsz örökké a sötétben. Ki kell állnod végre mindazért, ami fontos neked. Itt az ideje, hogy szembeszállj az ellenfeleiddel, hogy belenézz a szemükbe, és közöld velük, hogy rohadtul nem félsz! Ne hagyj, hogy tönkretegyenek. Kérlek!

Elhallgattam, és kétségbeesetten igyekeztem visszafogni a könnyeim. Drake mindenkit eltávolított a közeléből azért, hogy megvédje őket. Gyakorlatilag hagyta, hogy az irántuk való féltése tönkretegyje az életét. Pont azt tette, amire az ellenfelei számítottak. Csak idő kérdése volt, hogy végleg megtörjék. És ezt nem fogom hagyni! Akkor sem, ha Drake fejébe kell valahogy ehhez értelmet vernem.

Pár hosszú, kétségbeejtő pillanatig csak állt velem szemben, komoran, és egyetlen igazi érzelmet sem tudtam leolvasni az arcáról. Tudni szerettem volna, mi zajlik le a fejében. Hogy tönkretettem-e köztünk mindent. De sosem szívtam volna vissza a szavaim. Tudtam, hogy igazak. Aztán Drake lassan kifújta a levegőt, elernyesztette a kezét, válla meggörnyedt. Megadóan a hajába túrt, és kétségbeesett, de eltökélt pillantást vetett rám.

– Igazad van. Már rég ezt kellett volna tennem ahelyett, hogy gyáván meghúzzom magam és várok. Nem is tudom, miért nem tettem még meg.

– Azért, mert féltél. És ez érhető Drake. Nem vagy egyedül. Bár te magad ezt hiszed, de ez nem igaz. Ott van a fiad. A húgod. Nicholas és a csapata... – megnyaltam a szám. – Én.

– Most legszívesebben megcsókolnálak – tört fel belőle a rekedt, nyers beismerés.

Felkuncogtam. – És miért nem teszed?

– Mert nem állnék meg egy csóknál. És sajnós mennünk kell.

– Hová?

– Nicholashoz.

– Van valami új fejlemény? – indultam el a szoba felé.

– Nincs. De azt kérte, menjünk be.

– Engem is hívott? – vontam fel csodálkozva, de kételkedve az egyik szemöldököm. Drake átkarolta a derekam, és nyomott egy gyors csókot a halántékomra.

– Nem, de nem foglak itt hagyni. Egyértelműen a szökés nagymestere vagy, nem bízom benne, hogy megvársz.

– Tudod, igazán lenyelhetnéd a büszkeséged, és beszélhetnél Patrickkel, ha már itt tartunk – jegyeztem meg. Dühös pillantást vetett rám, mire az égre emeltem a tekintetem, és felemeltem a karom. – Információkkal bír. Segíthetne. Te is tudod. Hiszen mégiscsak a Mesternek dolgozott.

– Igen. Pont ezért nem bízom benne. Mi van, ha csak eljártssa a jó fiút, és közben egész végig neki kémkedik?

– Ezt te sem gondolhatod komolyan – horkantottam fel, és elfogadtam a felém nyújtott nadrágot.

– Sajnálom. Nem akarom, hogy a közelébe menj. Egyedül pedig végképp nem. Nem bízom benne és kész.

– De Patrick... – Nem tudtam befejezni a mondatot, mert magához rántott, és vadul lecsapott az ajkamra, belém forrasztva a szót. Mire elengedett, már alig kaptam levegőt. Villámzó tekintetet vetett rám. – Oké – leheltem. – Tudom ám, mikor kell befogni a szám.

– Helyes – lehelte az ajkamba, és még egy gyors csókot adott. – Mert nem akarom többet a nevét hallani a szádból.

Csak nem féltékeny? A nagy Drake Sanderz? Felkuncogtam, és a földön heverő pólómért nyúltam. Drake azonban kivette a kezemből, és egyszerűen begombolta a rajtam lévő ing maradék gombjait.

– Jól áll rajtad. Szeretném, ha maradna.

Én nem vitatkoztam. A hajamhoz nyúltam, hogy szokás szerint lófarokba kössem, és csalódottan tapasztaltam, hogy nem tudom összefogni, túl rövid. Szinte meg is feledkeztem róla, hogy levágattam. De így éreztem helyesnek. Hagytam, hogy a tincsek visszahulljanak a helyükre, és az állam csiklandozzák, majd hagytam, hogy Drake kézen fogjon, és kivezessen a lakásból.

19. fejezet

Drake

Tudtam, hogy nem fogom lebeszélni a – véleményem szerint ostoba – ötletéről, ezért inkább bölcsen hallgattam az úton. Egyáltalán nem volt ínyemre ez a Patrick-dolog, az meg végképp nem, hogy Lilyan látszólag megszállottja. Tudtam, és láttam is, hogy a nők mennyire szeretnek beavatkozni mások dolgába. Én azt gondoltam, Alexandra után sosem tapasztalom meg ugyanezt. Mekkora tévedtem.

Vettem egy oldalpillantást Lilyanre. Feltűnően hallgatag volt. Úgy láttam, a gondolataiba mélyed. Mindig lenyűgözött, hogyan gyűlnek ráncok a szája sarkába és a homlokára, mikor nagyon koncentrálni valóra. Újra az út felé fordultam, és azon gondolkodtam, talán arra várok, hogy én megszólaljak. De végül úgy határoztam, nem akarok egy újabb vitát kirobbantani a Nicholasszal való találkozás előtt.

Mikor fél órával később leparkoltam a hatalmas irodaépület előtt, Lilyan meg sem várva engem kipattant a kocsiból, és már indult is felfelé a lépcsőn.

– Az ördögbe! – morogtam, gyorsan odadobtam a kulcsot az egyik riadt parkolófiúnak, aki láthatóan azt hitte, róla beszélek. Máskor sosem fordult volna meg a fejében, hogy tisztázzam a helyzetet, most azonban kelleni kellett odafordulnom hozzá. – Kösz – mormogtam, és már rohantam is Lilyan után. Nyitva tartottam a szemem, arra az esetre, ha bárki ólálkodna a közelben. Mikor utolértem Lilyant, megragadtam a karját, és magam mellé húzva vonszoltam tovább. – Legközelebb várj meg! Nem szeretném, ha bármi bajod esne.

– Ugyan már – legyintett. – Nicholas fészke előtt senki nem merne megtámadni. A hely hemzsege az embereitől.

Két egyenruhás, kemény kinézetű, napszemüveges férfi biccentett nekünk, majd szó nélkül kinyitották a kétszárnyú üvegajtót. Lilyan közelebb araszolt hozzám. Legalább van esze, és végre bízik bennem.

– Idebenn senki nem bánthat – próbáltam megnyugtatni.

Ekkor egy csapat terepmintás nadrágba, méregzöld pólóba és fekete bakancsba öltözött férfi haladt el előttünk. Alaposan végigmérték Lilyant, majd sötét, vészjósló pillantásukat felém fordították. Biccentettek, és már ott sem voltak, eltűntek az egyik oldalsó ajtón át. Éreztem Lilyan kérdő pillantását, de nem néztem rá.

– Inkább meg se kérdezd – morogtam.

– Hát jó – sóhajtott fel.

Betereltem a liftbe, és megnyomtam a legfelső szint gombját. Nem engedtem el továbbra sem, viszont a kezemet lecsúsztattam a karján, és ujjait összefontam az enyémmel. Alig érezhetően megremegett, de amúgy meg sem moccant, a tekintetét se fordította felém. A kijelzőt nézte az ajtó felett.

Pár perccel később kinyílt az ajtó, és együtt léptünk ki a folyosóra. Nicholas titkárnője azonnal felpattant a székéből, és komoly pillantást vetett ránk. Azonnal tudtam, hogy valami gond van. Lilyan érezhette a feszültségem, mert megszorította a kezem, de amúgy egy szót sem szólt, csupán némán megacélozta magát arra, ami előttünk állt. Legszívesebben kint hagytam volna, hogy megkíméljem a további szörnyűségekétől, de féltem magára hagyni. Azon kívül nem is hagyná szó nélkül a dolgot, az együtt-vagyunk-benne-és-nem-tehetsz-ellene-semmit elgondolása miatt. Erre még a későbbiekben vissza szándékozom térni.

Benyitottam, és azonnal felmértem a helyzetet. Nicholas az íróasztala mögött ült, ujjait összefonta maga előtt. Mikor kinyílt az ajtó, kék szemét azonnal ránk szegezte. Mint egy néma beszélgetés, úgy cikáztak közöttünk a gondolatok. Alig láthatóan biccentettem, majd az asztal előtt elfoglalt két székre pillantottam. Nocsak, nocsak. Silverstrov ügy-

nők, és húséges ebe. Magam mögé húztam Lilyant, aki vonakodva követte a néma utasítást. Aztán lassan megközelítettük a csoportot. Santiago ekkor vált ki a sarokban uralkodó árnyékból. Szikrázó pillantását a nőre szegezte. Valami megfejthetetlen, komoly kifejezés ült ki az arcára.

– Micsoda meglepetés, Silverstrov ügynök – mondtam. A férfi állta a tekintetem, a nő viszont Nicholast figyelte.

– Az ügynöknek információi vannak a számunkra – mondta nyugodt hangon Nicholas.

– Csakugyan?

– Önökkel ellentétben, mi végezzük a munkánkat – mordult fel az ügynök, és most Nicholas felé fordult.

– Miből gondolja, hogy mi nem azt tesszük?

– Megegyeztünk, hogy együtt próbáljuk megfejteni, mi a bűdös isten folyik itt. Maga azonban semmit nem tett a bombagyártó fickó kézre kerítésére! Miért is kéne megosztanom magukkal az információm?

Szinte láttam magam előtt, hogy habzik az ügynök szája, miközben beszél. Ettől nevetetnékem támadt. Nekem... Ez új volt. Aztán összenéztünk Santiagóval, aki egy pillanatra hajlandó volt levenni a szemét a nőről. Dimitrov ügynök figyelmét nem kerülte el a dolog. Gyanakodva vonta össze a szemöldökét.

– Maguk tudnak valamit, amit nekem nem mondanak el.

– Tudni akarjuk, amit maga megtudott – mondta Nicholas.

– Csak az után, hogy megosztották velem is az értesüléseik.

– Nincs abban a helyzetben, hogy alkudozzon, Silverstrov ügynök – húzta jeges mosolyra a száját Nicholas. – Maga fordult hozzánk.

– És megmondtam, milyen pocsek ötlet ez – morogta a nő.

– Csend legyen, Cerise! Csak kóstolgatnak. – Silverstrov ügynök újra Nicholasra nézett. Óvatos volt. Az jó. – Megosztom magukkal, amit tudok, de csak az után, hogy felvilágosítottak. Miről van szó?

Csak néztek egymásra, végül Nicholas szája hideg, számító mosolyra húzódott, ujjait ismét összefonta, majd hátradőlt a székében. Silverstrov ügynök eltátotta a száját.

- A pokolba, megtalálta, ugye? Tudja hol van az az istenverte fickó!
- Ha azt mondanám, igen?
- Meg kell osztania velem az információt! Ebben állapodtunk meg.

Alig észrevehetően hátráltam egyet Lilyannel. Nem tudatos, csupán ösztönös mozdulat volt. Meg akartam védeni attól, ami most következik. Nem lett volna szabad hallania ezeket a részleteket. És most mégis itt van velem. A hátam mögött, és feszülten várja, mi következik. Az ördögbe! Legszívesebben ölbe kaptam volna, hogy kirohanjak vele és megkíméljem ettől az egész ügytől. Nem kellene ennél is jobban belefolynia.

- Nos, attól függ, hol akarja előbb keresni. Megtalálhatja itt is, ott is.
- Hogy érti ezt?

– Az egyik darabját egy sikátorban találtuk meg, a másikat pedig a folyóban. Egy harmadikat...

– Szóval halott... – szakította félbe az ügynök Nicholast, és elgondolkodva hátradőlt. Láthatóan nem volt elégedett a fejleményekkel. – Hogy az ördögbe tudhatja biztosan, hogy ő volt az?

– Remek embereim vannak.

– Alig huszonnégy óra alatt végezte el azt a munkát, amit az FBI több hét alatt sem tudott – szűkülte résnyire az ügynök szeme. – Valami csapda biztosan van ebben.

– Nincs. És készséggel át is adom a megtudott információkat, Silverstrov ügynök – csúsztatott felé egy lezárt, barna mappát Nicholas. – Persze, ne verjük nagydobra, hogy én voltam az informátora – mosolygott rá az ügynökre. – Most pedig, cserébe ön is ossza meg velem, amit tud. Kérem!

– Van más valaki, aki miatt aggódnunk kell – mondta nagy sokára az ügynök, miután átlapozta a dokumentumokat. A képekhez érve láttam, hogy összeszorítja a száját. Végül becsukta a mappát, és átadta a társának. A nő alaposan végignézett mindent. – A Mester egy szinttel feljebb emelte a játékot. A szándékaira még mindig nem derült fény, de tudjuk, hogy egy újabb embert küldött ide, New Yorkba. Az egyik legjobb

ügynökét. A célpontja adott, az eszközei viszont nem. Remélem, tudja, ez mit jelent.

– Ennek a fickónak is épp úgy szabad kezet adtak – jegyezte meg mogorván Nicholas, és a homlokát ráncolva nézett a családjáról készült fotóra az asztal sarkán.

– De ő csak egy kis hal volt a tengerben. Most azonban komolyabb szinte emelik az egészzet. Teljesen mindegy, ki sérül meg az akció közben. Már nagy erővel keressük az új tagot. Eddig nem jártunk sikerrel. Nehéz úgy keresni valakit, hogy nem tudjuk, hogyan néz ki.

– Nyitva tartjuk a szemünket.

Az ügynökök felálltak, és miközben Silverstrov begombolta a zakóját, jelentőségteljes pillantást vetett rám.

– Nem tudom, mit követett el, hogy így magára haragított valakit. A helyében vigyáznék a szeretteimre – fordította pillantását egy pillanatra Lilyan felé.

– Ez fenyegetés akart lenni, Silverstrov ügynök? – kérdeztem tőle vészjósló hangon.

– Nem. Csupán baráti figyelmeztetés. Ami pedig az információkat illeti... Úgy tudom, Patrick Turner ideutazott New Yorkba. Azt hallottam, csinos kis vérdíjat tűztek ki a fejére. Ha a maga helyében lennék, megkeresném, és kiszedném belőle, amit csak tud.

– Vérdíj? – vonta fel az egyik szemöldökét Nicholas.

– Igen. A teremtmény a mestere ellen fordult. Alvilági körökben Sakál néven fut. Azt hiszem, nem kell bemutatnom – nézett ismét Lilyanre.

Aztán az ügynökök az ajtó felé indultak, de mielőtt még Silverstrov kilépett volna, felemelte a kezét, és újra felénk fordult. Tekintetét Nicholaséba fúrta, hangja komoly volt.

– És még egy jó tanács. A maga helyében szétnéznék a portám környékén. Ugyanis azt rebesgetik, áruló van az emberei között. Nem igazán válogat, már Nicholas. Hányadik alkalommal is van besúgója?

Ezzel a férfi megfordult, és elhagyta a szobát. Senki nem szólalt meg néhány hosszú pillanatig, majd Nicholas felénk fordult. Arca dühről árulkodott. Látszott, hogy alig bírja visszafogni az indulatait.

– Drake, Santiago... Mit gondoltok erről az árulóról?

– Fogalmam sincs, honnan vette az ötletet. De utánajárok – mondta Santiago, és sietve el is hagyta a helyiséget. Nicholas ekkor ránk pillantott. Egy pillanatra kérdőn felvonta a szemöldökét, most először jelezte, hogy észrevette Lilyan jelenlétét is.

– Drake...

– Nem hagyhattam egyedül – szorítottam össze az állkapcsom. – Vagy megszökött volna, megint – vettem dühös pillantást Lilyanre. – Vagy ki tudja milyen kárt tett volna bosszúból a lakásomba.

– Kösz a bizalmat – forgatta Lilyan a szemét, és kilépett a hátam mögül. Csípőre tett kézzel Nicholasra nézett. – Egyébként, én már napok óta hajtogatom ennek a gorillának, hogy beszéljen Patrickkel. De nem hajlandó.

– Te tudod, hol tartózkodik Patrick Turner? – vont fel a szemöldökét Nicholas.

– Igen. Ugyanis tartjuk a kapcsolatot.

– Nem tudtam, bízhatok-e benne – morogtam, beléfojtva a szót. – Igazából most se vagyok meggyőzve róla. Ellenünk is fordulhat. Ki tudja, most éppen melyik oldalon áll. Mondhat akármit.

Nicholas felsóhajtott, hátradőlt, és összekulcsolta a kezét a tarkóján. Elmerengve figyelt minket. Végül egy újabb sóhajjal megdörgölte az ornyergét. Erőt vett rajta a kimerültség. Most először gondoltam bele, a családja megtámadása óta milyen teher nehezedik a vállára. Sajnáltam szegény fickót.

– Drake... Megértem az érzéseid. Ha Savannah-ról lenne szó, valószínűleg én sem tettem volna másként. De tudnunk kell, mivel állunk szemben. Ha ő az egyetlen, aki segíthet nekünk, akkor kénytelenek vagyunk élni a lehetőséggel. Míg meg nem ölik. Sajnálom, hogy ezt mon-

dom, de keresd fel! Ez az utasításom. Menj oda, és bármi áron, de szedd ki belőle, amit tudnunk kell!

Láttam, hogy Lilyan a száját nyitja, hogy tiltakozzon, de megragadtam a karját, és elhallgattattam. Kelletlenül biccentettem.

– Igenis.

Aztán fogtam Lilyant, és kivezettem a szobából. Csak akkor kezdett hangot adni a tiltakozásának, mikor ránk záródott a lift ajtaja. Villámló tekintetét rám szegezte, a kezét csípőre tette. Úgy nézett ki, mint egy bosszúálló angyal, és ettől akaratlanul is el kellett mosolyodnom.

– Nem fogod bántani!

Nem kérdés volt, kijelentés. Felsőhajtottam, és éreztem, hogy az én koponyámban is kezd fájdalom kialakulni. Mihez kezdjek az én bosszúálló angyalommal? Szép szóval egyértelműen nem hathatok rá.

– Nem fogom bántani – adtam végül meg magam, hogy elejét vegyem a további vitának. – Ugyanis te fogsz vele találkozni. – Láttam, hogy elkerekedik a szeme a meglepetéstől, de mielőtt túlságosan fellelkesedett volna, gyorsan hozzátettem. – De veled megyek. Velem nem beszélne, de neked megnyílik. Ha rólad van szó, minden bizonytalansággal. De nem hagyom, hogy egyedül találkozz veled.

– Remek! – vigyorodott el Lilyan. Szinte már láttam a fejében átsuhanó gondolatokat, és akaratlanul is összereztem.

Kinyílt a lift ajtaja, ő pedig vidáman kiugrott, és hosszú léptekben az ajtó felé indult. Nem tetszett ez az egész, de tudtam, hogy szükségünk van erre a látogatásra. De nem ma. És nem holnap. Holnap Lilyan csak az enyém lesz. Elviszem a fiamhoz. Hozzánk tartozik. És ezt nem hagyom, hogy bármikor elfelejtse.

Utolértem, megfogtam a karját, és magamhoz rántottam, mielőtt elértek volna az üvegajtót. Megcsókoltam. Keményen és birtoklón. Tudnia kellett, hogy az enyém. Én pedig küzdök azért, ami hozzám tartozik. A végsőkig.

– Drake...? – suttogta meglepve, levegő után kapkodva, mikor elengedtem.

– Menjünk – mondtam válasz helyett. Láttam a szemében, hogy érti a ki nem mondott szavakat.

Beültünk az autóba, és ismét szó nélkül tettük meg az utat a lakásomra. Csakhogy ezúttal a köztünk pattogó, szinte már elviselhetetlen fájdalmat okozó szikrák miatt hallgattunk. Itt nem szavakra volt szükség. Hanem a test és a gyönyör szavára. Szinte remegett a kezem, ahogy a kormányt markoltam. Úgy éreztem a hazafelé tartó út örökké fog tartani. De milyen szép is lesz, mikor végre magunkra zárhatom az ajtót.

Elmosolyodtam, és a gázra tapostam. Fenébe a táblákkal!

20. fejezet

Lilyan

Drake nem hagyta, hogy a gondolataim visszaterelődjenek a délutáni beszélgetésünkre Nicholas irodájában. Tudtam, hogy sokáig nem tudja halogatni az elkerülhetlent, ezért végül ráhagytam. Találkoznia kell Patrickkel, és ezzel ő is tisztában van. De nem erőltettem a témát. Helyette szótlánul türtem, hogy előbb az ágyban terelje el a gondolataim, aztán a fürdőszobában, majd a kanapén és végül még a házimunkát is elvégeztem és vacsorát is készítettem. Bármit, hogy elkerüljek egy újabb veszekedést. Gondolataimat immár úgylis egy újabb riasztó dolog foglalta le.

Matthias.

Rettegtem a találkozástól, és ezért is fogadtam olyan készségesen az újabb és újabb eltereléseket. Bevallom, a féltékenységem ugyan levetkőztem, de ettől az egy kisfiútól még félek. Jó vagyok a gyerekekkel, nem is emiatt aggódtam, hanem inkább azért, mert ő Drake fia. Az egyetlen, aki igazán a szívébe lopta magát, a lelkének egy darabja, ami mindig a volt feleségére fogja emlékeztetni őt. És annak árulására. Bár én magam nehezen hittem el, hogy Alexandra képes lett volna cserben hagyni a kisfiát és Drake-et.

Ránéztem. Drake az ablaknál állt, és mogorván kémlelte a várost. Nem számított rá, hogy megtámadnak minket, de sosem hagyta, hogy alábbhagyjon az ébersége. Egyetlen pillanatban sem. Nem kerülte el a figyelmem például, hogy csodálatos matractornánk alkalmával is mindig karnyújtásnyira tartotta magától a pisztolyt. Ami, ha engem kérdeztek, egy kissé hátborzongató és ijesztő, de tudtam, hogy ez az ösztön

évek alatt alakult ki benne, és talán most elég megalapozott is az aggodalma. Nem vitatkoztam vele, hogy meg akar védeni.

Drake ekkor rám nézett. Pillantásunk összeakadt, és álltam a tekintét, vártam, ki törik meg először. Egy szót sem szólt végül, csupán elindult felém, megkerülte a pultot, és a karjába vont. Állát a fejem búbjára támasztotta, és lassú mozdulatokkal simogatta a hátam. Sóhajtván fűjtam ki a levegőt, amit észre sem vettem, hogy visszatartottam. Enyhén megremegtem, és átöleltem a derekát, arcomat a mellkasába fűrtam.

– Mi bánt? Látom, hogy valami miatt aggódsz – mondta komoran.

– Nem aggódom – tagadtam a nyilvánvalót, megjegyzem elég erőteljesen. Drake kissé eltolt magától, egyik kezét az állam alá tette és kényszerítette, hogy ránézzek. Néha az volt az érzésem, mikor ilyen intenzíven figyelt, hogy a lelkem legmélyére lát, és úgy olvas bennem, mint egy nyitott könyvben.

– Ha Matthias miatt van, nem kell tartanod tőle. Imádni fog téged. Alig várja, hogy megismerhessen.

– Én nem... – akartam volna tiltakozni, mire erősebben ölelt, és egy csókkal félbeszakította a mondatom. Átkaroltam a nyakát, és ugyanolyan hévvel viszonztam a csókot. Drake az enyémhez támasztotta a homlokát. – Na jó, talán egy kicsit aggódom. De nem tehetek róla. Mégis a fiadról van szó.

– Matthias okos gyerek – mosolyodott el Drake. – És már sokat meséltem neki rólad.

– Valóban? – vontam az egyik szemöldököm. Felkuncogott, nyomott egy csókot a homlokomra, majd a fürdő felé indult.

– Valóban. Ha nem említetted meg, már a végén ő kérdezett rá. Nagyon csalódott volt, mikor mondtam neki, hogy Londonba mentél.

– Ó – jött a frappáns válasz.

Drake eltűnt a fürdőben, én pedig nekiálltam mosogatni, hogy elfoglaljam magam valamivel. Miután már minden csillogott-villogott a vacsoránk után, lekapcsoltam a villanyt, bementem a hálószobába, és be-

bújtam a takarók alá. Drake kis idő múlva csatlakozott hozzám, és egymás karjaiban aludtunk el.

Így történt aztán, hogy másnap, mikor már a kocsiban ültünk, idegesen babráltam a ruhám egyik kiálló rojtjával, és figyeltem az elsuhanó fákat. Nem kérdeztem meg hová megyünk, Drake valószínűleg amúgy sem válaszolt volna. Időnként kerülőket tettünk, néhányszor autót cseréltünk, Drake egyszer még a rendszámablát is kicserélte. Végül megérkeztünk egy kisebb városba.

Drake behajtott az egyik bevásárlóközpont parkolójába, majd szólt, hogy kiszállunk. Értetlenül kapcsoltam ki a biztonsági övet, kikászálódtam a terepjáróból, és átbotladoztam hozzá a másik oldalra. A lábam kissé elgémberedett a hosszú utazásban, ezért eleinte nehéz volt újra járásra bírnom őket. Drake a fejembe húzott egy baseballsapkát, körbekémlelt, majd átkarolta a vállam, és maga után húzott.

Azt hittem, be akar vásárolni a fia miatt, esetleg meg akarja lepni valami ajándékkal, de nem a bolt felé indultunk meg, hanem az ellenkező irányba, a fák felé.

Ellenálltam a kísértésnek, hogy megkérdezzem, hová megyünk. A fák között egy ösvény vezetett tovább egy lakóparkhoz, egyértelműen oda tartottunk. Drake bemutatkozott a kapuőrnek, felvillantott valami jelvényfélét, majd az idősödő férfi mosolyogva utat engedett nekünk. A kérdéseim minden egyes megtett lépéssel szaporodtak, de még tartottam magam.

Elegáns környékre mentünk. Egyértelmű volt, hogy a park körüli kerítés megvédte az itt lakókat, és Drake nem véletlenül ezt a helyet választotta a fiának és a húgának. Az elegáns házak mellett elhaladva egyre inkább az volt az érzésem, hogy inkább néznék szembe a Mester bérgyilkosaival, mint ezzel a kislíúval. Drake bizonyára érezhette a bizonytalanságom, mert erősebben szorított magához, és határozottan tovább vezetett engem az egyforma házak között.

– Jó napot, Tom! – intett nekünk az egyik elhaladó, futó férfi. Egy pillanatra megállt, és mosolyogva kifújta magát.

– Jó napot, Michael – biccentett neki Drake. A férfi érdeklődve felém fordult. Drake kissé oldalra lépett, de nem túl messze, hogy egyértelműen jelezze Michael számára, hogy hozzá tartozom. A birtokló magatartás egyszerre bosszantott és bókolt nekem. – Ő itt a barátnóm, Jessica.

– Örülök, hogy találkoztunk – rázott kezet velem barátságosan a férfi. Összeszorítottam a szám, és egy szót sem szóltam. Drake és ő váltottak néhány szót semleges témában, majd a férfi elköszönt, és tovább koccogott. Mikor már biztos voltam benne, hogy nem hall, Drake felé fordultam. – Jessica? Tom?

– Bocsánat, szólnom kellett volna.

– Nem gondolod, hogy ez azért egy kicsit túlzás? – dűnnyögtem az orrom alatt.

– A fiam életéért nem. – Éreztem, hogy megmerevedik a teste, vagyis akaratlanul megbánthattam. De egyszerűen így éreztem. Drake egy kissé túlzásba vitte szerintem a rejtőzködést. – Oda megyünk – mutatott Drake az egyik házra. Takaros volt, a kert gyönyörű, de ugyanolyan, mint a többi. Ha nem mutat rá, fel sem tűnt volna.

Mikor közelebb értünk, láttam, hogy megrebben az egyik rózsaszín függöny. A következő pillanatban kivágódott a bejárati ajtó, és egy kislány rontott ki rajta. Leszaladt a terasz lépcsőjén – az utolsó három fokot átugrotta –, majd felénk rohant. Drake elhúzódott kicsit, kitérte a karját, és úgy fogadta a minibombát.

– Apa! – kacagott a kislány, átkarolta az apja nyakát, és a dereka köré fonta a karját. – Hát eljöttél!

– Kételkedtél benne? Megmondtam, hogy itt leszek. Hiszen hívtál – simogatta Drake a fia fejét.

– Féltem, hogy nagyon sok dolgod van, papa – sütötte le Matthias a tekintetét. Mintha büntudatot hallottam volna ki a hangjából. – Azt hittem, nem tudsz majd eljönni, vagy bajba kerülök, amiért ide rángattalak.

– Bajba? Jaj, Matthias, már mondtam neked. Csak szólnod kell, és azonnal melletted leszek. Semmi sem fontosabb nekem nálad.

Elszorult a szívem, ahogy őket néztem. Matthias egyértelműen hiányolja az apját, és fél tőle, hogy bajt okoz, ha hívja. Drake nem tarthatja fenn sokáig ezt a rejtőzködősdit, különben a fia teljesen elhidegül tőle. Távolságot fog tartani.

Ekkor ismét kinyílt az ajtó, és ezúttal egy csinos, szőke lány lépett ki a teraszra. Leárnyékolta a szemét, és mosolyogva pillantott Drake-re. Gyönyörű nő volt. Hosszú, szőke haját lófarokba kötötte a feje tetején, fehér blúza lazán lengett az enyhe szellőben, térdig érő, kék selyemszoknyája táncolt a lába körül, ahogy felénk sietett.

– *Tom* – hangsúlyozta a nevet, mintha szerinte is ostobaság volna. – Örülök, hogy el tudtál jönni.

– Bármikor – mondta Drake, egyik karjával elengedte a fiát, átölelte a hűgát, és nyomott egy csókot az arcára. – Remélem, minden rendben, Rebecca.

– Még szép, hogy rendben. Sőt – mosolygott rá a nő. – Matthias izgatottan várja már az esti előadást. Ő lesz az egyik kalóz – súgta oda bizalmasan. Matthias elpirulva kapaszkodott az apja nyakába.

– A Félelmetes Kalózkapitány – javította ki Rebeccát. A nő felkacagott.

– Hát persze, elfelejtettem, bocsánat.

– És szemkötőt is kapsz majd?

– Meg köpenyt is, és kampós kezet – lelkendezett Matthias.

– Feltétlenül látni akarom – csiklandozta meg Drake a kisfiút. Ekkor Rebecca felém fordult.

Ahogy barna pillantása végigsiklott rajtam, pont úgy éreztem magam, mint amikor a bátyja mér végig. Mintha mindent látna, ami a fejemben zajlik. A homlokát ráncolta, majd oldalra biccentette a fejét, én pedig már éreztem, hogy izzadok intenzív tekintete alatt. Úgy éreztem magam, mintha vizsgának vetettek volna alá, és rájöttem, nagyon is fontos, hogy megfeleljek rajta. Aztán, mikor már azt hittem elsüllyedek szégyenem-

ben, Rebecca arcán sugárzó mosoly terült el, és a karját nyújtva felém lépett.

– Bizonyára te vagy Lil... Jessica – javította ki magát sietve, majd a szemét forgatta. Kezét a karomra tette. – Örülök, hogy végre személyesen is találkozhatunk. Már nagyon sokat hallottam rólad.

Eddig kissé megbántottnak éreztem magam, kívülállónak, amiért láthatóan mindenki megfélekedett rólam. Most, hogy Matthias pillantását is magamon éreztem, hirtelen inába szállt a bátorságom, és azon kaptam magam, hogy önkéntelenül hátráltam egy lépést. A kisfiú egy pillanatig hihetetlenül komoly arckifejezéssel méregetett, és ebben a pillanatban nagyon emlékeztetett az apjára.

Drake felém fordult, a fia pedig vele együtt mozdult a karjában, egy pillanatra se fordította el a tekintetét. A mustra kezdett kissé feszélyezni. Idegesen fészkelődtem, mint valami rossz dolgon kapott tinédzser, aztán valami szisszenő hangot hallottam magam mellől. Elkerekedett a szemem, mert Rebecca láthatóan alig bírta visszafojtani a nevetését. A szája elé kapta a kezét, és előregörnyedve a hasát szorongatta. Elvörösödtem, és megkockáztattam egy pillantást Drake felé.

Szívdöglesztő mosolyt villantott rám, egy picit aggodalmas sem láttam az arcán. Majdnem elolvadtam attól, ahogy rám nézett. Kifújtam a levegőt, és éreztem, hogy elillan a feszültségem. Matthias fészkelődni kezdett, mire Drake letette a földre, majd a fiú elém lépdelt, és nagy komolyan felém nyújtotta a kezét. Leguggoltam, és megráztam a kezét.

– Szervusz, Matthias! Már nagyon sokat hallottam rólad – mosolyogtam rá kedvesen.

– Együtt vagy a papámmal, ugye? – kérdezte oldalra billentett fejjel, de továbbra is komoly arccal. Mulatságos látványt nyújtott szupermenes pólója és kockás térdnadrágja mellett ilyen arccal. Mielőtt válaszolhattam, már sietve folytatta is. Kis kerek arca felragyogott, vigyora felfedte, hogy hiányzik az egyik elülső foga felül, barna szeme kerekre nyílt izgatottságában. – Ugye te leszel a mamám? A papa állandóan rólad mesélt. Már sokszor kértem, hogy hozzon el. Látni akartalak. Azt mondta,

kedves lány vagy. Azt mondta, szeretni foglak, és hogy szívesen játszol majd velem...

– Matthias – köszörilte meg a torkát Drake, de a kisfiú abba se hagyta, mintha meg se hallotta volna. Lelkendezve ugrálni kezdett előttem.

– Igaza volt, tényleg tetszel. Kedvellek. Játszol velem? Nemrég kaptam egy új versenypályát új autókkal. Választhatsz szint is! – Megragadta a kezem, és a ház felé kezdett húzni, közben még levegővétel miatt se hallgatott fel. Halkan felkuncogtam, Drake-re kacintottam, és követtem Matthiast. – Megmutatom a rajzaimat! A tanárnő azt mondja, nagyon ügyes vagyok, és hogy talán egy nap még festő is lehetek. Szerintem, én nem akarok festő lenni, inkább autóversenyző. Szeretem a gyors autókat. Te is szereted őket? Majd megmutatom, az enyémekek milyen gyorsan mennek. A papa persze nem örül, mert azt mondja, az veszélyes dolog. Félt engem. Mindig nagyon félt, ezért nem lehet velem.

Könnyek szöktek a szemembe, és nagyon sajnáltam a kisfiút. Tovább mesélt nekem, belekapott mindenféle történetbe, mintha mindent egy percbe sűrítve akarna elmesélni az életéről. A szavaiból és időnként a hangja remegéséből tisztán kivehető volt, hogy nagyon hiányzik neki a papája. De okos fiú volt, ahogy Drake is mondta, és tudta, hogy az apja azért teszi ezt, mert szereti, és nagyon félti őt.

Rebecca és Drake a nappaliban beszélgettek, miközben én Matthiasszal játszottam a szobában. Tipikus fiús szoba volt, kékre festett falakkal, a mennyezeten apró kis világító csillagokkal, színes bútorokkal, és egy versenyautó formájú ágygal. Még az ágytakaró is Forma 1-es volt, és az ágy végébe fel volt szerelve egy forgatható kormány. A szoba tele volt zsúfolva játékrobotokkal, kisautókkal, a falak tömve voltak gyerekrajzokkal, és a polcokon Drake és Matthias közös fotóit is láttam csinos kis keretekben. Bár távol maradt, Drake óriási része maradt a fia életének.

Körülbelül három órával később megéreztem Drake jelenlétét. Az ajtófélfának támaszkodva, karba font kézzel figyelt minket. A földön ültem, és éppen a várépítés technikáiból kaptam okítást, Matthias nagyon

komolyan vette ugyanis építőkockákból készített építményét. Mosolyogva Drake-re néztem, és tudtam, őszintén felhőtlen a boldogságom. Ebben a pillanatban minden olyan tökéletesnek tűnt. Mind így együtt.

Egy család.

Mosolyom azonban megingott, mikor arra gondoltam, milyen könnyű lenne mindezt elragadni tőlünk. Eszembe jutott a fölénk boruló fenyegető felhő, és enyhén megremegett a kezem. Matthias semmit nem vett észre hangulatom megingásából, Drake figyelmét azonban semmi nem kerülhette el. Mögém sétált, Leguggolt hozzánk, és átkarolta a derekam.

– Nem lesz semmi baj – suttogetta a fülembé. – Megígérem.

Csak bólintottam, mert elszorult a torkom. Könnyek fojtogattak, hirtelen rám tört a rémület. Nem akartam elveszíteni egyiküket sem. Nem élném túl. Megsimogattam Matthias fejét, aztán nyomtam egy csókot a halántékára. Fel sem nézett rám, annyira koncentrált a várra. Hagytam, hogy Drake talpra állítson, majd megfogja a kezem.

– Hamarosan indulnunk kell, kispajtas. Az előadás két óra múlva kezdődik. Időben oda kell érned, különben nem lesz Gonosz Kalózkapitányuk.

– Megmutatom a köpenyem és a szemtapaszom! – ugrott fel lelkesen Matthias, és kutakodni kezdett az ablak alatt álló ládában. Játékok repültek szerteszét, aztán előhúzott egy fakardot, egy fekete szemfedőt, majd egy sötétkék köpenyt. – Tusé! – kiáltotta.

– Inkább en garde! – nevetett fel Drake, felkapta a fiát, és megcsiklandozta. Matthias felkacagott, és átkarolva apja nyakát, együtt mentek ki a nappaliba. Felvettem a kardot, a köpenyt, és követtem őket.

Nem lesz semmi baj, nyugtattam magam. Drake tudja, mit csinál. Mindig olyan óvatos, semmi nem történhet. Aztán, ha mindent rendeztünk, igazi család lehetünk.

Tudtam, hogy mindennél jobban szeretném ezt.

Az előadás fergetegesen sikerült. Mindenki nagyon élvezte; szülők-gyerekek egyaránt, de talán a gyerekek még jobban. Matthias nagyon büszke volt az előadására, hazafelé is végig a fakardjával hadonászott. Végül a fáradtság és a sok izgalom mégis erőt vett rajta, és elszenderedett az ölemben.

Mikor Drake megállt a ház előtt, Rebecca kiszállt és előre sietett, hogy kinyissa nekünk az ajtót. Drake megkerülte az autót és benyúlt, hogy segítsen kivenni Matthiast, én azonban visszautasítottam.

– Köszönöm, de boldogulok – mosolyogtam rá. Fogást váltottam, és Matthias úgy csimpszkodott belém, akár egy kismajom.

Elindultam fel a teraszra, Drake pedig kivette a táskákat, és követett minket, készen arra, hogy átvegye tőlem Matthiast, ha szükséges. Mire elértem a kisfiú szobáját már zsibbadni kezdett a karom, de úgy ítéltm, teljesen megérte. Óvatosan leeresztetem az ágyra, de Matthias olyan halálos szorítással kapaszkodott belém, alig bírtam lefejtteni magamról. Felkuncogtam, és ezúttal elfogadtam Drake segítségét. Betakargattuk Matthiast, és kifelé menet lekapcsoltuk a lámpát.

– Azt hiszem, én is felmegyek, és kidőlök – ásított nagyot Rebecca.
– Iszonyúan lefárasztott a mai nap, nem tudom, ti hogy vagytok vele. Szolgáljátok ki magatok nyugodtan, mintha otthon lennétek. A szobátokat megtaláljátok, Drake úgyis tudja. Sajnálom, hogy nem tudok fenn maradni veletek, de a szervezetem bármelyik pillanatban lekapcsolhat.

– Ne aggódj, azt hiszem, lezuhanyozom, és én is lefekszem – mosolyogtam rá.

– Örülök, hogy végre megismerhettelek – szorította meg a kezem Rebecca, aztán tétován elindult felfelé a lépcsőn. Mikor eltűnt a lépcsőfordulóban, Drake átkarolta a derekam, és szorosan magához ölelt.

– Tényleg aludni akarsz? – súgta a fülembé. Meleg lehelete csiklandozta a bőröm, és a ki nem mondott ígéret hallatán azonnal melegség öntött el, bizseregni kezdett a testem.

– Azt hiszem, most már elvetélted az ötletem. Mondd csak, nem tudsz valami kellemes elfoglaltságot? – dörgölöztem hozzá.

Drake felnyögött, a karjába kapott, és felsietett velem az emeletre. Felnevettem, mikor türelmetlenül becsukta az ajtót mögöttünk, talpra állított, és azonnal elkezdett kihámozni a ruhámból. Úgy éreztem, nagy sietségében enyhén remeg a keze. A gombokkal ügyetlenkedett.

– Nyugi, nagyfiú – nevettem fel, és a segítségére akartam sietni. De megoldotta. Egyszerűen letépte rólam az inget. – Ó – sóhajtottam, mikor megmarkolta a mellem, ajkát a nyakamra tapasztotta, és enyhén megszívta.

– Rengeteg ötletem lenne, amivel elüthetjük az időt – súgta a bőrömbébe. – Csak adj egy percet.

Egy percet? Mire? Most? Ezek a gondolatok suhantak át a fejemben, ahogy kábultan figyeltem őt. Elhagyta a szobát, és becsukta maga után az ajtót. Az ágyhoz hátráltam, leültem, és hátra dőlve vártam, hogy visszatérjen.

Azonban minden igyekezetem ellenére is azt éreztem, hogy másodpercek múlva már Álomvilág felé sodródtam, és egyre kevésbé voltam tudatában a környezetemnek. Halványan még érzékelttem, hogy valaki gyengéden felemelt, betakart, aztán két erős kar húzott egy meleg test ölelésébe, aztán már csak a kellemes bizsergésre emlékeztem és a halk szóra.

– Szeretlek!

Másnap reggel arra ébredtem, hogy megmozdul alattam a matrac. Fel-sóhajtottam, de nem nyitottam ki a szemem. Elmosolyodtam, mert a párnának Drake illata volt. Összegömbölyödtem, és próbáltam egy-két foszlányt megragadni az álmomból.

Aztán a matrac megint megmozdult.

Lustán kinyitottam a szemem, és majdnem hátrahőköltem, mikor egy pár tágra nyílt, hatalmas barna szempár nézett vissza rám egészen közelről. Matthias feküdt mellettem a párnán, és érdeklődve tanulmányozott. Mikor észrevette, hogy felébredtem felült, és ugrálni kezdett a matracon.

– Ma is játszol velem, ugye? Annyi mindent meg akarok még mutatni neked. Elmeséltem például, hogy egyszer kipróbáltam a gördeszkát és eltörtem a kezemet? A papa nagyon mérges volt rám...

Felnevettem. Ez a gyerek csupa energia és sosem fogy ki a szuszából, ha a beszédről volt szó. Viszont a gyomrom hevesen tiltakozott a matrac ringatózása ellen, ugyanakkor hangosan megkorrant.

– Matthias, hagyd szegényt lélegzethez jutni. Előbb hadd reggelizzen meg.

– Tojás! – hangzott a kisfiú győzelemittas kiáltása, leugrott az ágyról, és a nyakába kötött köpeny suhogásával kísérve leviharzott a konyhába.

Visszahuppantam a párnákra, és próbáltam legcsábítóbb mosolyom villantani Drake-re. Ő azonban megrázta a fejét, de láttam, hogy a szája sarka megrándult.

– Gyere, kiscica, tényleg reggeliznünk kellene, aztán mennünk kell.

– Szóval nem maradunk még egy kicsit. – Kijelentettem, nem kérdeztem. Nyilvánvaló volt, hogy minél előbb távozni akart, hogy ne kockáztasson.

– Sajnálom, de most nem lehet – rántotta le rólam a takarót. Bosszúsan felültem, és kidörgöltem a maradék álmat a szememből.

– Bocsánat a tegnapi estéért – álltam fel, és átkaroltam a derekát. Nyomtam egy gyors csókot az állára, aztán felnéztem barna szemébe. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire elfáradtam.

– Semmi gond. Meg is lepődtem volna, ha ébren maradsz – kuncozott fel. – Matthias... kicsit sok tud lenni néha.

– Viccelsz? Annyira aranyos. Imádnivaló gyerek. És nagyon hasonlít rád – tettem hozzá halkán. Halovány mosoly játszott az ajkán, megcsókolta a homlokom, aztán elhátrált és az ajtó felé indult.

– Odalenn várlak. Már összepakoltam. Jobb lesz, ha reggeli után indulunk. Majd én elmondom Matthiasnak.

És így történt. Mire leértem, Matthias már szomorúan turkálta villájával a tojásrántottát és a kolbászt. Majd' megszakadt érte a szívem, de tudtam, hogy egyelőre valószínűleg így lesz a legjobb. Leültem mellé,

és megsimogattam a haját. Könnyes szemekkel nézett fel rám, amire csak még jobban elszorult a torkom. Magamhoz öleltem. Hevesen viszonozta az ölelést, és alig akart elengedni.

– Ugye visszajössz? – kérdezte elcsukló hangon.

– Hát persze. Amint lehetséges, és a papád is jónak látja.

Matthias reménykedve nézett az apjára, aki csak rámosolygott, és elé rakott egy üveg narancslevet.

– Ígérem, hamarosan megint eljövünk hozzád, és meg se tudsz majd szabadulni tőlünk. De a papának most dolga van.

– Rendben – bólintott nagy komolyan Matthias, de láttam rajta, hogy a könnyeivel küzd, és a papája miatt igyekszik tartani magát. Nagyon erős kislíú.

Csendben fogyasztottuk el a reggelit. Rebecca csomagolt nekünk egy kis süteményt az útra. Éppen leértem a teraszról, mikor Matthias odarohant hozzám. Leguggoltam, és megöleltem, közben hallottam, hogy Drake lecsukja a csomagtartó tetejét.

– Szeretném, ha te lennél a mamám – súgta Matthias a fülembé, és piros arccal, szemlesütve elhúzódott.

– Én is szeretnék az lenni – súgtam neki vissza, mintha egy bizalmas titkot osztanánk meg egymással. A számhoz emeltem az ujjam, és láttam, hogy izgatottam megcsillan a szeme a titok miatt. – De ezt a döntést majd a papádnak kell meghoznia.

– Majd én beszélek vele. Meggyőzőm – suttozta lelkesen.

– Köszönöm, Matthias – nevettem.

– Indulnunk kell – mondta feszülten Drake. Visszatért a katona. Láttam, hogy többször is körbepillant, és a környéket pásztázza. Aggódik.

Rossz előérzetem volt, mikor kikanyarodtunk az útra. A visszapillantó tükörből láttam, hogy Matthias leszalad mögöttünk az útra és integet, miközben Rebecca ott áll mellette, és ügyel, hogy ne rohanjon utánunk. Minél távolabb kerültünk tőlük, annál erősebb lett bennem a pánik.

Megdörgöltem a mellkasom. Valami nem stimmelt, és valószínűleg Drake is érezte, mert többször hátrapillantott a tükörben, és a karján

megfeszültek az izmok. Az egész teste merev volt. Mint aki támadásra készül. Mikor kiértünk a kapun és elbúcsúztunk a kedves idős kapuórtól, a férfi feltartott minket egy apró kis történettel. Drake nem szakította félbe, de a szeme vadul figyelte a környéket.

Egyre rosszabbul éreztem magam. Aztán, mikor indultunk volna tovább, Drake hirtelen a nyakához kapott. Csak annyit láttam, hogy az őr keze meglendül, majd Drake megrándul, és mozdulatlanul oldalra dől. Láttam, hogy lélegzik, mert a mellkasa egyenletesen emelkedett fel és le, de az is egyértelmű volt, hogy nincs magánál. Az őr kezében egy pillanatra megcsillan egy tű, aztán szitkozódva eldobta, és rám villantotta kegyetlen, jéghideg tekintetét.

Kikapcsoltam a biztonsági övet, és Drake fölé hajoltam, próbáltam magához téríteni. Ekkor valaki kinyitotta mellettem a kocsiját, és két erős kéz ragadott meg és rántott hátra. Felsikoltottam, ahogy csak bírtam, mire a férfi befogta a számat, és a földre szorított.

– Hozd már azt a tút! – mordult fel egy bosszús hang. Próbáltam küzdeni, de tudtam, esélyem sincs. Könnyek gyűltek a szemembe, mikor egy éles szúrást éreztem a bőrömen. Felnéztem a kocsira, ahol Drake továbbra is eszméletlenül hevert. A látásom kezdett elhomályosodni, és egyre távolabbról éreztem a külvilágot. Mintha lebegtem volna. A saját lélegzetvételeimen és a szívem dobbanásain kívül semmit nem hallottam, minden összemósódott. Minden egyes dobbanással egy pillanatra kitisztult a kép, és láttam, hogy két férfi járkál körülöttünk, mindenféle eszközökkel.

Oldalra fordultam, amerről jöttünk. Csak az érdekelt, hogy Matthiasnak ne essen baja. Nem érdekel velem mi lesz, de Matthias nem veszítheti el az apját, ahogy Drake sem őt. Ők a legfontosabbak.

Megragadtak, és valaki felemelt. Úgy tűnt, nem akarnak visszamenni a lakóparkba, hanem egy másik járműbe fektettek. Nem tudtam, hogy Drake is velünk van-e. Kezdtém elveszíteni az eszméletem. A lélegzésemre koncentráltam, és hagytam, hogy a drog hatni kezdjen. Nem tudtam, mi lesz ez után.

Elvesztettem az eszméletem.

21. fejezet

Lilyan

Zúgott a fejem. Megpróbáltam kinyitni a szemem, de nem ment. A sötétség és a hideg úgy ölelt körbe, akár egy takaró. Nem mertem megmozdulni, mert féltem a következményektől. Bűdös volt, és port éreztem a számban az epe mellett. Kavargott a gyomrom is, mintha a fejemmel együtt valami örült körhintára szálltak volna fel, de elfojtottam a kikíváncozó nyögést. Füleltem.

Ki tudja meddig feküdtem görcsösen mozdulatlanul a porban, de nekem egy örökkévalóságnak tűnt. A saját szívdobogásomon, meg a vérem lüktetésétől szinte semmi mást nem hallottam. Kísérletképpen elfordítottam a fejem. A művelet nehezebbnek bizonyult, mint gondoltam volna, de sikerült megoldanom. Lélegzetvisszafojtva vártam. Semmi. Megpróbáltam a testem is megmozdítani, de mintha ólomból lettek volna a végtagjaim. Szinte biztos, hogy megkötöztek, bár úgy elzsibbadt a kezem, hogy nem éreztem a húsba vágó kötelet.

A torkomban rekedt a zokogás. Most már kétségbeesetten vonaglottam a földön, próbálva megszabadulni a kötelékektől. A rettegés nem jó szó arra, amit abban a pillanatban éreztem. Mindig rosszul viseltem, ha nem láttam, mi történik körülöttem. A sötétség fojtogatott.

– Ni csak, mink van itt! – hallottam meg egy mély, karcos férfihangot valahonnan előlről.

Vagy talán a hátam mögött? Képtelen voltam behatárolni, az adrenalin dübörgött a testemben, szinte csak arra tudtam figyelni. Mozdulatlaná dermedtem. Éreztem egy kisebb fuvallatot, majd beszippantottam a felkavart port, mintha valaki elhaladt volna mellettem. Vártam.

Aztán éles fájdalom hasított a mellkasomba. Felnyögtem, és igyekeztem összehúzni magam, de a bakancs ismét felém lendült, ezúttal a gyomromat célozva meg. Elfojtott nevetést hallottam magam körül. A szívem még lehetlenebb ütemre váltott. Vajon hányan lehetnek?

– Mi’ csináljunk vele? – rántotta meg valaki a hajam, és hátrahúzta a fejem. Fel akartam sikoltani, de képtelen voltam bármilyen hangot átpréselni a torkomban lévő gombóc mellett. – Aszonta a főnök, nincs rá szükség. De egész csinoska. Kár lenne érte...

– Nem is tudom – gondolkodott el egy második hang. Egy újabb kéz érintett meg. Fájdalmasan megszorította az állam, és ide-oda forgatta a fejem. – Pénzt nem kapnánk érte. Annyira nem csinos. De talán még hasznát tudnánk venni, mielőtt kitesszük valahol – nevetett fel gúnyosan, a többi férfi pedig követte a példáját.

Elrántottam az állam, és zihálva próbáltam kiszabadítani a fejem. De csak annyit értem el vele, hogy a másik fickó még erősebben húzta hátra a hajam.

– Nem adja magát könnyen, az má’ biztos – dörmögte az első számú férfi a fülembe. Bűzös, whiskyszagú leheletétől azonban még jobban felkavarodott a gyomrom. – Igazságtalan, hogy mi csak a maradékot kaptuk – lökött el magától hirtelen. Olyan nagy lendülettel csapódtam bele a kőbe, hogy meg mertem volna esküdni, hallottam roppanni az állcsontom.

– A Mester a férfit akarta. Nekünk meg be kell érnünk a kislánnyal meg a többivel.

A többivel? A szívem hevesen kalapált. Vajon Rebeccát és a kis Matthiast is elhozták? Istenem, ha bajuk esett, Drake sosem bocsájtaná meg. Biztosan magát okolná ezért is, mert képtelen volt megóvni őket... Le akartam tépni a szememről a kendőt, de a kötelékeim nem engedtek. Lassan kezdett visszatérni a keringés a végtagjaimba, ezért éreztem a szoros kötelet.

– Ahogy elnéztem, azoknak a fickóknak az arcát, szerencsétlen nem fog sokáig élni – kuncogott fel a második számú férfi, mire valaki felhorkantott.

– Azt mondta, lassú halált szán neki, ahogy a mocskos testvérének is. Ha az az átkozott az utolsó pillanatban nem menekül el, mint egy puhány senkiházi, már rég elvégezhettük volna a melót, és megkaptuk volna a fizetésünk. Nekünk kell elkapnunk Sakált, és azt hiszem, ez a kislány tökéletes csalétek lesz. A többi már nem a mi dolgunk, fiúk.

– Kár...

Léptek távolodtak. Már-már azt hittem, magam maradtam. Ekkor egy újabb kezet éreztem meg a nyakamon, ami lassan siklott lefelé, be a pólóm alá, és a bőröm simogatta... Nyöszörögve tiltakoztam, és minden erőmmel azon voltam, hogy elhúzódjak. Persze, a kötelékeimnek hála ki voltam szolgáltatva.

Drake jól van! – mondogattam magamnak. *Jól van, és meg fog menteni, mint mindig. Aztán hazavisz, és elhitei veled, hogy mindegy ez egy rémálom volt csupán, meg sem történt.*

De Drake sosem érkezett meg. Ahogy Patrick sem. Magamra hagytak...

Arra ébredtem, hogy nyakon öntöttek egy vödör jéghideg vízzel. Reszketve küzdöttem fel magam ülő helyzetbe, és ide-oda kapkodtam a fejem. Fogalmam sem volt, hol áll a támadóm, mivel még mindig a fejem volt a kendő.

– Ébresztő, Csipkerózsika! Itt az ideje egy kis szórakozásnak – nevette egy részeg hang a fülemben, és az egyik tincsemmel kezdett babrálni.

– Én is akarok belőle, nem lehetsz ilyen mohó, Steve! – dörmögte egy második hang az ajtóban.

– Engem se hagyjatok akkor ki, fiúk – nevettet öblösen a belépő harmadik.

– De én kezdem – sóhajtott álmatag hangon a mellettem lévő férfi. – Majd utána csatlakozhattok.

Talpra állítottak. Mivel a nemrég beadott drog miatt még mindig kába voltam kicsit, ezért szükségem volt a férfira, hogy egyenesben tartson, miközben a másik kettő kissé suta mozdulatokkal elkezdte lépni a ruháimat. Minden egyes szakadást egy-egy örült vihogás kísért. Reszkettem, de semmi erőm nem volt, hogy védekezzek. Megéreztem húsos, mocskos kezüket a derekamon, aztán a combomon, majd a nyakamon. Sírni akartam, tudtam, hogy nem fognak utána életben hagyni. Hogy az utolsó emlékem ez lesz, és Drake sosem tud megmenteni. Hiszen őt is elkapták.

Talán már Matthias és Rebecca is náluk van, az egyik szomszédos helyiségben.

– Menj arrébb! – mordult fel egyikük.

– Te menj arrébb, seggfej! Enyém az elsőbbség!

Tompa puffanást hallottam. A két részeg fickó minden bizonnyal összeverekedett. A harmadik, aki engem tartott megpróbálta szétszedni őket, de rá kellett jönnie, hogy szavakkal nem tud hatni rájuk. Ezért hát félrelökött, és csatlakozott a verekedőkhöz. Egy hatalmas test zuhant rám, és minden levegőt kinyomott belőlem.

Igyekeztem lelökni magamról, de mindhiába. A kezeim nélkül semmire nem megyek.

– Mi az ördög folyik itt? – csattant fel egy újabb, idegen hang. Összerezentem. – Azonnal szedjétek össze magatokat, barmok! Az FBI úton van ide, azonnal el kell tüntetnünk az anyagot!

Egy darabig csend volt. Aztán lomha mozdulatokkal a rajtam fekvő fickó is felkelt.

– FBI? Mi a pokolért jön ide az FBI?

– Valakitől fülest kaptak a droglaborról. Az egész kibaszott kommandót a nyakunkra küldik, szóval tipli! Azt ajánlom, ne basszátok el, vagy itt hagyom megrohadni a hullátok fogadóbizottságnak!

Erre mindhárman felkecmeregték, és sietősen megindultak kifelé, rólam teljesen meg is feledkezve. Az FBI? Lehetséges? Talán mégis megmenekülök. Felgyúlt bennem a remény, de ha itt kitör a fegyveres

küzdelem, nekem annyi. Ezért összeszedtem minden maradék erőmet, és kúszni kezdtem előre, remélve, hogy sikerül találnom valami menedékhelyet. Egy kemény tárgy – talán szekrényféleség – mögé húzódtam be, és lélegzetviassafojtva vártam, mi történik. Hallottam a kapkodó pakolászás zaját odakintről, a káromkodásokat, és a fegyverek kibiztosítására utaló, jellegzetes kattánást.

Aztán néma csend lett. Mintha még a levegő is megdermedt volna. Eszembe jutott a jól ismert mondás, „a vihar előtti csend”. Nos, pontosan ez történt itt is. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig minden néma volt, aztán kitört a pokol.

Fegyverek ropogtak, az ablakok betörték, majd a puffanó hangok töltötték be kis menedékem. Bizonyára, néhány test a földre zuhant. Életelenül. Halottak.

Átvillant az agyamon, hogy talán a csata hevében engem is lelőnek, mert azt hiszik, veszélyt jelentek. Milyen ostoba halál lenne. Reméltem, hogy a rendőrök előbb kérdeznek, és csak utána lőnek. Reszketve húzódtam még jobban a falhoz, és potyogó könnyekkel vártam, mi lesz. Csak Drake járt a fejemben. Nem halhatok így meg. Úgy nem, hogy nem tudom, mi van vele. És Rebecával. És Matthiasszal.

A küzdelem zaja kezdett elhalni, majd teljesen megszűntek. Apró fénypontok táncoltak a szemem előtt, talán csak az agyam űzött tréfát velem. Ziháltam, és vártam. Mindig csak vártam. Hallottam, ahogy az FBI emberei szobáról szobára járnak, és átkutatják a helyet.

– Ide, ide! – ordította egy férfi az ajtóból, aztán egyre közeledtek a léptei. – Találtam valakit!

– Kérem... – nyögtem rekedten.

– Kit talált, ügynök? – zengett egy mély, ismerős hang az ajtó felől. Aztán elfojtott káromkodás, és egy meleg kéz érintette meg az arcom. Összerezentem. – Semmi baj! Silverstrov ügynök vagyok. Lilyan igaz?

Hála az égnek! Felsőhajtottam megkönnyebbülésemben, és sikerült mozdulatlanul kivárnom, míg levette az átkozott kendőt a szememről. Silverstrov ügynök fürge mozdulatokkal kibontotta a kezemet összekötő

csomót is, én pedig ösztönösen a nyakába vettem magam. Úgy zokogtam, mint egy kislány, és úgy kapaszkodtam belé, mint egy fuldokló a mentőövbe. A férfi csitítgatott, közben az egyik embere kioldozta a lábam is, és terítettek rám egy kabátot.

Ezek után már semmit nem éreztem a külvilágból, csak Silverstrov ügynököt, aki a karjába kapott, és úgy vitt ki a terepjárójához, mintha semmi súlyom nem lenne. A rémálomnak tehát vége. Vége!

Hazudsz, figyelmeztetett egy kis hang. Még csak most kezdődik!

– Ki az, Dimitrov? – szólalt meg Greene ügynök hangja.

– Lilyan Rivera – felelte tömören a férfi, és jelentőségteljes pillantást vetett a társára. Greene ügynök meg sem kísérelte elfojtani a káromkodását.

– Basszus! Mi a bűdös franc folyik itt?

– Csendet, Cerise, és inkább nyisd ki az ajtót. A lánynak orvosra van szüksége.

– Elviszed a kórházba?

– Nem. Elviszem oda, ahol biztosan tudom, hogy nem eshet baja.

Erőtlenül kinyitottam a szemem, és láttam, hogy a két ügynök farkasszemet néz egymással. Greene ügynök arcán megfeszültek az izmok, láthatóan tiltakozni akart, de végül nem tette. Silverstrov ügynök óvatosan beültetett a hátsó ülésre, bekötötte az övet, majd megkerülte a kocsit, és a volán mögé ült. Greene ügynök cseppet sem kedves mozdulattal rám vágta a kocsit ajtaját, majd a SUV kigördült az útra.

Silverstrov ügynök többször hátrapillantott, hogy ellenőrizze, magamnál vagyok-e. Egyszer erőltlenül rámosolyogtam, de kit is próbálok becsapni? A könnyek megállíthatatlanul csorogtak végig az arcomon.

– Mi történt Miss Rivera? El tudná mondani? – Milyen határozott a hangja, ámuldoztam. Minden ízében ügynök.

–N-Nem tudom. – Olyan idegen volt a hangom. Rekedt és erőtlén. – Nem emlékszem s-semmire.

– Egyedül volt? Vagy voltak magával?

Egyedül voltam? A homlokom ráncoltam, hátha a drog ködén át fel tudok idézni valamit.

Mocskos kezek a combomon...

Behunytam a szemem, mélyeket lélegeztem, és megszorítottam a kabátot, hogy emlékeztessen magam, már nem ott vagyok. Ők halottak. Nem ott vagyok!

– Sajnálom, tudom, hogy nehéz – vált gyengédebbé Silverstrov ügynök hangja. Lassan kinyitottam a szemem, és esdeklő pillantást vetettem rá a tükörben. – De muszáj tudnom.

Ahogy nekem is. Behunytam a szemem, és újra próbálkoztam. Matthias és Rebecca, ahogy integetnek nekünk. A kedves portás, hogy a történetével szórakoztat minket. Aztán a tú...

Ziháltam, és újra feltört bennem a pánik. – Volt még valaki a házban? Üres volt a ház? Csak engem találtak? Nem volt ott egy csinos, barna hajú nő és egy kisleány?

– Nyugalom, lassítson, kérem! – nézett rám homlokráncolva Silverstrov. – Magán kívül nem találtunk senkit. Se gyerek, se nő. Azt szeretném megtudni, maga hogyan került a drogtanyára.

– Drogtanya? – értetlenkedtem.

– Fülelést kaptunk egy névtelen informátortól, hogy a házban droglabor működik. Megfigyeltük a helyet, majd ma érkezettnek láttuk az időt, hogy lecsapjunk rájuk. Nem gondoltam, hogy magába botlok. Nicholas tudja?

– Nem... Nem tudom – feleltem bizonytalanul. Az bizonyára feltűnt neki, hogy az egyik ügynöke nem felel. Vagy, mivel tudta, hogy a fiához ment látogatóba, még Drake elrablásáról sem tud? – Mi... Drake-vel voltunk együtt. – Gondosan kihagytam, hol és miért. – Amikor hazafelé indultunk, ránk támadtak. Elkábítottak. N-Nem tudom hová viték.

Azt mondta, lassú halált szán neki, ahogy a mocskos testvérének is.

– Azt... Azt hiszem, hogy a Mester volt. Elkapta Drake-et. Azok a fickók azt mondták, én csak a „maradék” vagyok. Hogy a Mester a „fér-

fit” akarta. Drake náluk van! – szinte sikoltottam, és újra feltört bennem a pánik.

– Nyugalom! – dörrent rám határozottan Silverstrov. Nyilván látta az arcomon a kétségbeesést. – Mindent a maga idejében. Előbb elviszem magát Nicholashoz, aztán ha egy orvos is megvizsgálta, mindent megbeszélünk.

– Addigra talán késő! – sikítottam, és megpróbáltam kikapcsolni az övet.

– Az ördögbe, nyugodjon már meg! Ilyen állapotban senkinek nem tud segíteni! Főleg nem Drake-nek. Bízza ezt ránk! – Nem kérdés volt, utasítás. Sziszegve szívtam be a levegőt. Elegem volt már abból, hogy a férfiak dirigáltak nekem. Elegem volt abból, hogy a kispadról kövessem az eseményeket, és őrjöngeni tudtam volna, mert most csak ennyit tehetek. – Nagyszerű! – dünnyögte Silverstrov, és újra az út felé fordult.

Kinéztem az ablakon, és figyeltem az elsuhanó épületeket. Meg fogom tudni, hol van Drake, és miért olyan fontos ennek a Mesternek, hogy holtan lássa. Mi több, hogy szenvedjen. Sokkal több van a háttérben, mint ami a felszínen látszik, ebben biztos voltam. És minél többet agyaltam a dolgon, annál inkább kezdett egy baljós sejtelem kialakulni bennem.

Nem fog tetszeni, amit a gödör alján találok. Ez kétségtelen. De meg kell tennem, ha Drake oldalán akarom leélni az életem. És meg is teszem!

Tarts ki, Drake! – fordultam az ég felé, és elhatároztam, hogy végleg búcsút intek a puhány Lilyannek.

Soha többé nem sírok senki előtt, nem leszek én a gyenge láncszem, és soha nem hagyom, hogy kihasználjanak! Az a Lilyan már a múlté. El fogom temetni az érzéseim, és bebizonyítom, hogy igenis megérdemlem a Drake-vel közös életet.

Egek, mikor fordult visszájára a világ? Azt akartam, hogy Drake bizonyítsa nekem, szeret annyira, hogy vele éljem le az életem. Azt vártam, hogy utánam rohan, miközben én gyerekes módon elmenekültem

az érzéseim elől. A csalódottságom elől. Végig arra számítottam, hogy utánam jön Londonba, és könyörög, hogy bocsássak meg neki az ostobaságáért.

Keserűen felnevettem.

No lám, a végén kiderül, hogy nekem sokkal nagyobb szükségem van a bizonyításra. Nekem kell elnyernem Drake bizalmát, nem pedig fordítva. Bolond voltam. Egészen eddig valami olyasmire vártam, amit nekem kell megtennem.

Én pedig mostantól nem fogom a földíjnál kevesebbet beérni... Drake az enyém, és nem hagyom, hogy bárki elvegye tőlem. Még ez a meseter sem! Drake az enyém! És ezt világossá is fogom tenni mindenkinek!

22. fejezet

Lilyan

Még nem igazán tudtam megszerezni a gondolataim, de legalább már tudatában voltam annak, hol is vagyok. Az a néhány hosszú perc, míg Dimitrov felvitt Nicholas irodájába, majd megvizsgáltattak egy orvossal, aki aztán teletömött mindenféle gyógyszerrel, összerosódtak. Nem tudtam eldönteni, melyik részét képzeltem csupán az eseményeknek, és melyik volt a valóság. Közben újra meg újra visszatértek zavaros gondolataim közé az aggodalom hangjai.

Drake vajon jól van? Mit művelhetnek vele ebben a percben is? Na és mi van Rebeccával és Matthiasszal?

Hangok szűrődtek be a félig csukott ajtón át, és arrafelé fordítottam a fejem. Csupán morgást tudtam kivenni, a férfiak nyilvánvalóan vitakoztak. Lassan elfordítottam a fejem a mellettem pityegő gépek felé, de már ez a mozdulat is majdnem felemésztette minden energiám.

Drake! Drake miatt meg kell csinálnom!

Nem akartam, hogy megint kihagyjanak. Nem akartam esetlen lenni. Nem akartam gyenge láncszem lenni. Méltó akartam lenni Drake szeméremére, és ragaszkodni fogok a közös jövőnkhez.

Ezzel az elhatározással ragadtam meg remegő kezemmel a karomba vezetett csövet, és téptem ki a helyéről az infúziót. Jól vagyok, már amennyire én megállapíthatom. Igaz, mindenem sajgott most, hogy elmúlt a fájdalomcsillapító hatása, de legalább kezdett kitisztulni a fejem. Nicholas irodája mellett rendezték be nekem az ideiglenes kórtermet, így nem kellett sokat megtennem az ajtóig. De az a pár lépés is egy végtelen óceánnak tűnt. A gép éles sípolásba kezdett, mikor lerántottam

magamról a különböző kábeleket, és mérgemben legszívesebben bele-rúgtam volna az átkozottba. Idegesített a hangja, zúgott tőle a fejem.

De most nem érek rá azzal foglalkozni. Remegve felküzdöttem magam az ágyon, és leeresztettem a lábam a földre. A mozdulataim lassúak és bizonytalanok voltak még. Felküzdöttem magam, közben végig erősen kapaszkodtam az ágy keretébe. Sajnos az ajtó felé nem tudtam miben megkapaszkodni, és ha azt akarom, hogy figyeljenek rám, erősnek kell tűnnöm.

Könnyebb mondani, mint megtenni. Ekkor bevillant előttem Drake fájdalomtól eltorzult arca, és a kis Matthias könnyes tekintete, ez pedig erőt adott.

Valahogy sikerült elbotorkálnom az ajtóig, de a végtagjaim olyan merevek voltak, a lábam nem hajlott rendesen, hogy fogalmam sem volt, hogy jutottam el odáig. Kész csoda, hogy még az ajtót is ki tudtam tární. Azonnal felém fordult minden fej. Nicholas az íróasztala mögött ült, mint mindig, Silverstrov ügynök mellette, az ablaknál Nicholas háta mögött pedig Santiago állt.

– Lilyan? Az orvos azt mondta, nem kelhetsz fel. Mit csinálsz? – Nicholas hangja gyengéd volt, de hallottam benne az aggodalmat. Fel akart állni, hogy segítsen, mert a térdem megrogyant. Ugyanabban a pillanatban Silverstrov is felpattant, de Santiago ért el előbb. – Santiago, kérlek, kísérd vissza! – Aztán komoly pillantást vetett rám. – Lilyan, ha nem maradsz veszteg, akkor kénytelen leszek az ágyhoz kötni téged. Muszáj pihened egy kicsit.

– De Drake...

– Bízd ránk a dolgot. Meg fogjuk menteni. Ígérem!

– Nem, nem érted! – makacskodtam. – Csak én tudok kapcsolatba lépni Patrickkel, ő segíthet. De nem fog csak úgy megjelenni, ha ti próbáljátok felkeresni. Talán menekülőre fogja, és ha eltűnik, sosem lesz esélyünk megérteni, hogy mi folyik itt.

– Sajnálom Nicholas, hogy ezt mondom, de a kislánynak igaza van – fintorodott el Silverstrov. – Szükségünk van arra az árulóra, különben nem kapod vissza élve az embered.

– Drake erős! Nem fogják megtörni! – üvöltöttem. Teljesen magamon kívül voltam, és könnyek kezdtek csorogni az arcomon. Silverstrov elnéző-szomorú pillantást vetett rám, és aprót biccentett.

– Hát persze. Efelől semmi kétségem. De minél előbb meg kell találunk.

– Adjatok nekem egy telefont. Üzenek Patricknek, hogy találkozunk kell velem. De nem itt. Vissza kell vinnetek engem Drake lakására. – Örültem, hogy a hangom nem csuklott meg, és sikerült elég határozottan fellépnem velük szemben. Egyikük sem tiltakozott, ugyanakkor meg se moccantak. Türelmetlen-dühösen toppantottam. – Az ördögbe veletek, ne pazaroljátok az időt! Adjatok egy kibaszott telefont!

Nicholas gúnyosan elvigyorodott, felvonta a szemöldökét, mintha mulattatná a kitörésem. Hát a fenébe is! Rég nem vagyok már a kis szelíd Lilyan, és kész!

Santigo a zsebébe nyúlt, és odaadta a mobilját. Tárcsáztam azt a számot, amit Patrick vészhelyzet esetére csúsztatott a zsebembe, és vártam. A harmadik csengésre felvették, és kellemes női hang szólt bele.

– Jó napot, Betty Kávézója, miben segíthetek?

– Egy sürgős üzenetet kéne átadnia *valakinek* – hangsúlyoztam az utolsó szót. A lány hangja komolyra változott.

– Hallgatom.

– Találkozunk az alábbi címen, ma este hétkor. Sürgős ügy. Életek forognak kockán! – Megadtam neki Drake lakásának címét, majd letettem a telefont, és visszaadtam a készüléket Santiagonak.

Mindenki mozdulatlanul állt, és engem figyelt.

– Most akkor elvisz valaki Drake lakására vagy sem? Alig egy óránk van, és még át is kéne öltöznöm – csattantam fel, és morogva végignézettem a köntösön, ami most rajtam volt.

– Santiago elkísér – biccentett végül kimérten Nicholas, és az ügynőkhöz fordult. – Együtt vagyunk ebben, Silverstrov ügynök?

– Együtt – dűnnyögte a férfi.

– Amint meg vannak az információink, értesíteni fogom. Addig maga is folytassa le a maga nyomozását. A besúgóról van valami információjuk?

– Nincs. Annyi biztos, hogy maguk közül valaki. De nem tudtuk leszűkíteni a kört. Ahogy a bérgyilkost sem találjuk. Olyan, akár egy szellem. Valahányszor fűlest kapunk, meglép. Az iroda már le is akart állítani róla, tudja-e? A jelvényemmel játszom!

– Maga döntött így, Mr. Silverstrov. Nem kényszerítette senki – mosolygott rá hidegen Nicholas.

– És a fene egye meg, ha tudom, hogy miért – dűnnyögte az ügynök, majd biccentett Nicholasnak és Santiagónak, sarkon fordult, majd távozott az épületből.

– Menjünk mi is – karolt át Santiago, és együtt indultunk el az ajtó felé.

– Nagyon vigyázz rá! – szólt utánunk Nicholas. – Isten segítsen, ha Drake megtudja, hogy hagytuk, hogy baja essen – remegett meg, és behunyta a szemét. Fáradtan megdörzsölte az ornyergét. Hirtelen nagyon öregnek és fáradtnak láttam. Sajnáltam őt. – Lehet, hogy ideje lenne visszavonulnom – morogta, és elővett egy fényképet a családjáról. – De félek, hogy sosem tudhatom őket biztonságban, ha nem vagyok elég éber.

– Minden rendben lesz, Nicholas – igyekeztem meggyőzően hangozni. – Minden rendben lesz.

– Menjetek – mosolygott ránk fáradtan. Feltűntek a szeme alatti karikák.

– Mikor pihentél utoljára?

– Még nem elég régen. Menjetek, minden perc fontos – hessegetett ki minket Nicholas, és Santiago ezúttal eleget tett a kérésének.

Beültem a sötét terepjáró anyósülésére, és egészen addig nem szólaltam meg, míg el nem indultunk. A gondolatok egymást kergették a fejemben, és tudtam, hogy amire készülök, elárulja Drake bizalmát. De nem tehettem mást. Tudni akartam, hogy minden rendben van-e. Muszáj tudnom, hogy Rebecca és Matthias jól vannak-e. Legördült egy könnycsepp az arcomon, de letöröltem, és makacsul visszatartottam a többi. Santiago felém nézett, de türelmesen kivárta, hogy én törjem meg a csendet.

– Santiago... – kezdtem bizonytalanul. – Szeretném, ha megtennél nekem valamit.

– Hallgatlak.

– El kéne menned valahová. Megnézni, hogy Drake fia és a húga jól vannak-e. Ott raboltak el minket a lakópark előtt, és félek, hogy talán visszamentek értük. Sosem bocsájtánám meg magamnak, ha veszélybe sodortam őket.

– Rendben. De csak miután beszéltünk Patricikkel, és elvittelek téged Savannah-hoz. Nicholas azt szeretné, ha biztonságban lennél.

– Én nem... – kezdtem volna makacskodni, de Santiago félbeszakította dühös szóáradatom.

– Nagyon bátor vagy, Lilyan, és ezzel nincs semmi baj. Büszkék vagyunk rád, mindannyian, hogy ilyen jól viseled ezt. De most már ránk kell hagynod az ügyet. Hagyd, hogy tegyük, amihez értünk. Ki fogjuk onnan hozni Drake-et, ígérem! De nem aggódhatunk közben még miattad is – próbált észérvekkel meggyőzni.

És bármennyire is nem tetszett a dolog, igazat kellett adnom neki. Megsérültem, bedrogoztak, és koránt sem voltam olyan állapotban, hogy megmentőt játsszak. Feltartanám és akadályoznám őket. Ezért kelleetlenül elnyomta a dühöm, és kurtán, összeszorított állkapoccsal bólintottam.

– Jól van. Miután Patrick elmondta, amit tud, elmegyek Savannah-hoz. De meg kell ígéred, hogy azonnal elmész Rebeccáért és Matthiásért.

– Úgy lesz! Esküszöm!

Egy zuhannyal és némi pizzával később már újra embernek éreztem magam. Igaz, hogy Nicholasnál valamennyire megmosdattak egy szivaccsal, de még mindig túl mocskosnak éreztem magam. Ahogy a zuhany alatt álltam elképzelttem, hogy minden a legnagyobb rendben van. Drake belép mögém, meleg lehelete cirógatja a bőröm, ahogy belekuncog a fülembe, és átkarolja a derekam. Keze egyre feljebb siklik a hasamon, már majdnem eléri a mellem... A fülembe suttog...

– *Elárultál!* – Hangja vádló és csöpög belőle a gyűlölet.

– Nem! – sikoltottam fel könnyes szemmel, és összehúztam magam.
– Nem – suttogtam elgyötörten. – Meg kellett tennem, sajnálom. Tudnom kell...

– Minden rendben? – kopogott be Santiago. Letörölgettem a könnyeim, és elzártam a csapot.

– Persze. Csak elejtettem a szappant... – Oké, nem épp a legjobb kifogásom, de nem forszírozta. Gyorsan megtörölköztem, felöltöztem, és kimentem hozzá a nappaliba. Olyan sivárnak tűnt ez a lakás hirtelen. Hidegnek. Elhagyatottnak.

Még az első szelet pizzát majszoltam, mikor Santiago végül felhozta a témát. Mintha mindvégig tudta volna, mi bánt, és csak az alkalomra vált volna, hogy előhozakodjon vele.

– Tudod, ugye, hogy nem volt más választásod? Drake nem fog ezért meggyűlölni. Csak biztonságban akarod tudni a családját. Ellenkező esetben, biztosan ő is ezt tenné.

– Tudom. De egyszer már elárulták – emlékeztettem. – Az is olyan mélyen megsebezte, hogy...

– De ez más, Lilyan – csóválta a fejét Santiago, és letette a pizza szeletet a tányérjára. – Te más vagy. Ezt ő is tudja.

– Nehezen bízik – makacskodtam. – Ha megtudja, hogy oda vezettek titeket, ki tudja, hogy...

– Hhaj – sóhajtott Santiago, és az ég felé emelte a szemét. – Ti nők mindig mindent túlbonyolítatok. Miért? Mindig olyanért aggódtok, ami ott sincs. – Vállat vont. – Nem ér rá akkor, ha tényleg beüt a krach?

– A mi?

– A balhé – nézett rám szúrósan. Mégis honnan kéne tudnom a gengszterszlenget? A szemem forgattam. De elérte a célját, mert elmosolyodtam. – Na, látod – vigyorgott rám, és újra felemelte a pizzáját. – Így már sokkal jobb.

Kopogtattak, mielőtt még egyet haraphattam volna. Halk, de határozott kopogtatás volt. Tudtam, hogy megérkezett Patrick. Összenéztük Santiagóval, mire ő kacsintott egyet, és egyszerre álltunk fel.

– Én nyitom ki.

– Nem! – állítottam meg. – A végén elijeszted. Ki tudja – vontam vállat. Tudtam persze, hogy Patrick nem ijedős fajta, ahogy azzal is tisztában lesz, hogy Santiago csak a testőr szerepét játssza mellettem. De akkor is én akartam kinyitni az ajtót. – Engedj oda. Biztosan nem áll a mumus az ajtó előtt. Nem engem akartak. Drake-et.

– De nem tudhatjuk, nem vagy-e még célpont.

– Oké, egyezzünk meg! Te kinézhetsz a kukucskálón, még azt is megengedem, hogy beállj a pisztolyoddal az ajtó mögé, de én nyitom ki. Ígérem, ha egy csúnya ember áll az ajtó előtt, olyan hangosan sikítok, hogy észre fogod venni.

– Ha-ha – forgatta a szemét, de kelletlenül engedett. Elmosolyodtam, és figyeltem, ahogy kinéz, majd összeszorítja az állát, és savanyú pillantást vet rám. – Nem tudom, hogy néz ki az ürge, de egy fickó áll az ajtó előtt.

– Nem mondod! – kacagtam fel, és mentem, hogy beengedjem Patricket. Alig hogy kinyitottam, és meglátott, beteretelt, becsapta az ajtót, és ráhúzta a reteszeket. Alig egy pillantásra méltatta csak az ajtó mögött, kivont fegyverrel álldogáló Santiagót, majd mogorván a karjába vont.

– Betegre aggódtam magam, mikor megtudtam, hogy elkaptak titeket! Jól vagy? – eltolt, és végigmért. – Megölöm Drake-et! Azt hittem, az az ökör legalább képes megvédeni téged.

– Ne őt hibáztasd – keltem Drake védelmére. – A Mester emberei megleptek. Átvették a kedves, öreg portás szerepét, mikor kifelé jöttünk... – elcsuklott a hangom, a könnyeim fojtogattak, de nem akartam megint sírni. – Elkábítottak minket. Őt nem tudom hová vitték.

Patrick biccentett, és a kanapéhoz terelt, hogy leültessem. Még mindig aggodalom és düh ragyogott a szemében, úgy érintett meg, mintha törékeny lennék. Santiago eltette a fegyverét, és óvatosan méregette őt, miközben Patrick továbbra is átnézett rajta.

– Azt mondtad, fontos.

– Ki kell hoznunk onnan Drake-et. De nem tudom... Nem tudjuk, mi ez az egész. Miért akarja a Mester annyira Drake-et?

– Azt reméled, én tudom, hová vitte – bólított Patrick, miután megértette, hátradőlt a kanapén, és fáradtan felsóhajtott.

– Patrick... – noszogattam, hisz az idő sürgetett. – Kérlek! Segítened kell!

Rám nézett, és végtelen szomorúságot láttam a tekintetében. A szívem majd megszakadt, mert tudtam, miért van ott. Miattam. Mindenkinek csak fájdalmat okoztam eddig. Csalódást... Nagyot nyeltem, mire búsan elmosolyodott, és megsimogatta az arcom, hogy letöröljön egy újabb kósza könnyecseppet.

– Nem kell bocsánatot kérned azért, amit érzel – mondta olyan halkan, hogy én is alig értettem. Hogy honnan tudta, hogy ezt akartam mondani, fogalmam sem volt. Mindig is mintha a gondolataimban olvasott volna. – Egyszerűen így alakult az élet.

– Segítened kell – mondtam rekedt, erőtlén hangon. Könyörögtem.

Felsóhajtott, és leeresztette a kezét. – Drake sok mindent kihagyott, miután elváltunk – kezdte. – Többek között anyáék halálát is. Rettentően dühös voltam, amiért még csak el sem búcsúzott tőlük. Őt okol-

tam. Mindenért, ami tönkrement az életemben. Fiatal voltam, gyűlölettel teljes, és hagytam, hogy úgy manipuláljanak, ahogy csak akarnak.

– Hogy érted ezt?

– A Mester megtalált egy éjszaka. Azt mondta tudja, hogy ki ölte meg a szüleimet. Hogy ki okozta az autóbalesetet. Azt mondta, minden Drake műve. Előtte veszekedtek, tudod. Végig meg voltam róla győződve, hogy amit teszek, azt értük teszem. Az ő emlékükre. Drake-et okoltam, amiért a fejünkre hozta a bajt, már a pusztá létével is.

– Hogy érted? – ráncoltam a homlokom. Természetesen, a történet egy részét már mesélte, de sosem ment bele a részletekbe.

– Az évek során sok mindent megtudtam Drake örökbefogadásáról. Azt hittem, igazi testvérek lehetünk, de tévedtem. Annyi keserűség és fájdalom munkált benne, hogy szinte lehetetlen volt áttörni a páncélját. Mindig is óvatos volt. Nehezen bízott, és nagyon könnyű volt elveszítene azt. Ha pedig valaki elvesztette, sosem szerezte vissza.

Nagyot nyeltem, de nem szóltam közbe. A szívem egyre hevesebben vert.

– Az évek során, míg a Mesternek dolgoztam, végig arra vártam, hogy Drake nyomába eredhessek, ezért mindent meg akartam tudni róla. Olyanokat is, amit talán még saját maga sem tud a születéséről. Anyuék végtelenül szerették, és talán egy kicsit féltékeny is voltam rá. Miatta jobban aggódtak, vele többet törődtek. Persze, ez nem volt igaz, de gyerekként akkor így láttam. Ahogy leástam a gyökereihez rájöttem, hogy Drake is rátalált a vérszerinti szüleire. Végigjárta ugyanazt az utat, amit én. De elakadt. Elakadt, és utána lépett be a seregbe, akkor hagyott ott minket. Sosem mondta, hogy miért.

– Felejteni – suttoztam. Szinte biztos voltam benne, hogy Drake a katonaságnál akarta elterelni a gondolatait zürzavaros életéről. Mintha sehová sem tartozott volna, és ott lehetett valaki. Jó valaki. De a karrierjét tönkretették.

– Drake-nek azonban nem voltak meg az én forrásaim. A Mester keze sok helyre elért, ezért megtudtam, hogy a szülei is ugyanolyan bábok

voltak, mint én. Őket is a Mester rángatta dróton. Méghozzá Drake apja volt az egyik legjobb bérgyilkosa.

Ez az új információ váratlanul ért. Megdöbbenett. Elkerekedett szemekkel kaptam a szám elé a kezem, féltem, hogy a szívem dobogásának hangja talán elnyomja Patrick szavait is. Lélegzetvisszafojtva vártam.

– Brute, ez volt a beceneve. Könyörtelen és érzéketlen volt... Egészen addig, míg meg nem ismerkedett Drake anyjával. Cecile-nek hívták, ennyit tudok róla. Brute mikor megtudta, hogy Cecile terhes, ki akart lépni – itt megrázkódott. – A Mestertől nem lép csak úgy ki senki. A legjobb emberétől pedig esze ágában sincs megválni. Bérgyilkosokat állított rájuk, de nem tudta elkapni őket. Hosszú, hosszú ideig vadásztak rájuk, és a vérdíj egyre inkább nőtt, ahogy fogyott a Mester türelme. Mikor híret vette, hogy Brute-nek fia született, meg akarta kapni a gyereket. Sajátjaként felnevelni egy vérengző, kegyetlen gyilkológépnek, de mire elért a szülőkhöz, Brute túljárt az eszén. Mivel nem árulta el, hol a fia, a Mester mindkettejüket kivégezte.

Drake pedig hozzájuk került egy másik néven, új emberként, ártatlanul. Esélyt kapott egy jobb életre, esélyt a szeretetre. A szülei pedig feláldozták magukat, hogy biztonságban tudják.

– Hogyan... – de nem tudtam végigmondani a kérdést. Patrick keserűen elmosolyodott.

– Mint mondtam, a Mester keze sok helyre elér. Éveken át várta a megfelelő alkalmat, nem adta fel a keresést. Mindenképpen maga mellé akarja állítani Drake-et. Nem őt, hanem az apját látja benne. Brute az, akit vissza akar kapni, de eszement örületében észre sem veszi, hogy már a megszállottságon is túlmegy, amit művel. Most, hogy rátette a kezét... Drake-nek választania kell majd. Vagy ő, vagy a halál. És ha kell, minden szálat elvarr, amivel a saját oldalára állíthatja. Vagyis még mindig veszélyben vagy, Lilyan – nézett rám komolyan Patrick. – A nyomodba fog eredni, míg Drake igent nem mond neki. Míg meg nem

töri. Először fizikailag kínozza majd, és aztán lelkileg. Nem fogja tűrni, hogy újra elutasítsák.

– De Brute halott! Ő maga végezte ki.

– Ne próbálj értelmet találni a Mesterben, Lilyan – csóválta a fejét Patrick. – Kiválóan mozgatja a szálakat a saját céljai érdekében. Még én is bedőltem neki, és a testvérem ellen fordultam. Akkoriban... Megdönthetetlen bizonyítékokat rakott elé. Tudhattam volna, hogy túl egyszerű ez az egész – csóválta a fejét. – Látnom kellett volna, hogy valami nem stimmel. Vagy... legalább esélyt adhattam volna Drake-nek, hogy ő maga adja elő a saját verzióját. De nem. Meg akartam ölni. És talán meg is tettem volna... ha nem találkozom veled.

Megint rám villantott egy szomorú mosolyt, és bizonytalanul felemelte a kezét, hogy megsimogassa az arcom. Mély levegőt vett, a mellkasa felemelkedett, orrlyukai kitágultak. A tekintetéből láttam, hogy ezek a pillanatok az utolsók, amiket vele töltök. Ez a búcsú, jöttem rá, és az agyam megint pánikba esett, a vér száguldani kezdett az ereimben. Mondani akartam valamit, megállítani, de csak mosolygott, és ujját az ajkamra tette.

– Szerencsés, hogy te vagy neki. És átkozott legyek, ha nem irigylem – nevetett fel keserűen. – De mindig is Drake volt a jobb kettőnk közül. Én meg... Saját ostobaságomból siklott ki az életem, de rendben fogom hozni. Igen, rendbe hozom – mormogta maga elé, és a homlokát ráncolta. Aztán, mint aki révületből ébred, néhány perces hallgatás után megszólalt. – Drake-et valószínűleg visszavitte oda, ahol minden kezdődött. Ahol az irányítás kicsúszott a kezei közül. Ahol Drake megszületett... A családi ház, Bostonban, Charlestownban. A helyetekben ott keresném. De vigyázzatok. Van egy kéme köztetek...

– Tudjuk – szólalt meg most először Santiago. Patrick leeresztette a kezét, és felé fordult.

– De fogalmatok sincs, kivel álltok szemben.

– De elkapjuk a fickót, és csak ez számít.

Patrick egyik szája sarka felfelé görbült. – Az illető nő. És ezek szerint szart sem tudtok róla. Fekete Özvegynek nevezik, és nem véletlenül. Specialitása a beépülés. Elcsábítani és megölni, ez a mottója. Nem fog kérdezni, előbb lő. És esélyetek sincs, hogy megtaláljátok, a nő egy igazi kaméleon. Az álcázás mestere, és addig fel sem ismerik, míg ő azt nem akarja.

– Nincs olyan nő közöttünk, aki ne lenne évek óta a csapat tagja.

Patrick vigyora még szélesebb lett. – Fekete Özvegy tudja, mit csinál. Egyszer volt, hogy hét éven át lapult egy kórházban ápolónőként, mielőtt megölte volna a számára kijelölt célpontot. A Mester csak akkor mozgósította, mikor minden a feltételei szerint alakult. Fekete Özvegy csak akkor lép, ha csettintenek neki. Lehet, hogy nem ma. Lehet, hogy nem holnap. De hamarosan. Úgyhogy készüljetek fel. Ők már legalább két lépéssel előttek járnak.

– De mi pokoli gyorsak vagyunk – mormogta ellenségesen Santiago.

– Akkor bizonyítsátok be – mondta Patrick, és felállt.

Én is felálltam. Marasztalni akartam, de tudtam, mindhiába. Még vadásznak rá. És amíg célkereszt van a fejére rajzolva, sosem fogom látni többet.

– Lilyan... – fordult felém még egyszer utoljára. Sóvár tekintete úgy szegeződött rám, mintha minden vonásom az emlékeibe akarná vésni.

Még egyszer megsimogatta az arcom, aztán előrehajolt, és ajkát finoman az enyémre nyomta. Épp hogy súrolt az ajka, már el is húzódott, és vissza sem nézett, úgy lépett ki az ajtón. Ki az életemből.

– Hívom Nicholast – dűnnyögte Santiago, és bevonult a hálószobába, hogy telefonáljon.

Az ajtóhoz mentem, hogy elhúzzam a reteszeket, és ekkor láttam meg az ajtó melletti kis éjjeliszekrényen a cetlit, rajta Patrick kézírásával. Az otthonuk címe állt rajta, és néhány jó tanács. Azon töprengtem, vajon mióta várta már a zsebében ez a papír, hogy végre betölthesse a feladatát. Kattantak a reteszek, és az elválás okozta úr megállapodott a

szívemben. De hinnem kellett, hogy képes megbirkózni mindennel, és egyszer talán még újra láthatom.

Hinnem kellett.

23. fejezet

Drake

Fogalmam sem volt, mennyi idő telhetett el. Újra és újra elvesztettem az eszméletem, míg már nem számoltam, hányszor szippantott magába a sötétség. Hangok, képek akartak felszínre törni a fejemben, de az elmém képtelen volt megragadni őket. Csak sodródtam és azt hittem, talán már nem is élek.

Közben átkoztam magam. Óvatlan voltam, nem láttam, mi következik. Tudnom kellett volna. Éreztem, hogy valami nem stimmel már akkor, mikor lehajtottam az utcára a kocsival. A kedves fickó a portán soha, egyetlen egyszer sem tartott még így fel, általában került a társaságom. Tudnom kellett volna, hogy megfenyegették. Mert csak ez lehetett a magyarázat rá, hogy segített a Mesternek. Nem tudtam volna elképzelni, hogy az a kedves öreg fickó, akiben mindig is bíztam, máskülönben ilyet tenne.

Lilyan. Felvillant előttem a lány kedves mosolya, és elszorult a szívem, a gyomrom bukfencet vetett. Vajon mit tettek vele? Ő is itt van? Ha bántották...

Ökölbe szorítottam a kezem, és elhatároztam, lerázom a fejemre telepedő ködöt. Muszáj kitisztítanom a fejem. Ideje véget vetni a játéknak...

– Ideje véget vetni a játéknak – visszhangozta egy érdes, mély hang a gondolataim, mintha csak a fejemben olvasott volna. – Jared, kérlek!

Fájdalom nyilallt az államba, mikor egy súlyos ököl csapott le teljes erőből. Aztán megint. Éreztem a vér ízét a számban. Elharaptam a nyelv-

vem, vagy talán az egyik fogam lazult meg. A pokolba, talán az állam is megrepedt.

– Elég lesz – hangzott az utasítás a férfi szájából.

Fújtatva igyekeztem újra kiegyenesedni. Azért a pofonoknak hatása is volt, végre kitisztult a fejem. Pislogva, nagy erőfeszítések árán kinyitottam a szemem, de először csak homályosan láttam. Az ablakon át besűrűdő fény elvakított. Hunyorogtam, és balra fordulva, egy szempillantás alatt felmértem a helyiséget, ahol voltam.

Egy boltíves bejárat vezetett az előszobába előttem, a bal oldalamon pedig egy másik a konyhába. A nappaliban lehettem, egy székhez kötözték. Nem volt túl sok bútor, az a kevés is, amit láttam, le volt takarva fehér lepellel. Mintha rég nem használnák ezt a házat, mégis minden patyolat tiszta volt. Odakintről hallottam az autók és emberek távoli zaját. Bosszantó volt, hogy olyan közel lenne a segítség, mégsem számíthatok senkire.

Felmértem a helyiségben tartózkodókat. Jared, aki volt olyan szíves és magamhoz térített, most az öklét törölgette egy fehér kendővel, melyet vörösre színezett a vérem. Arca közömbös volt, és mikor rám emelte sötét pillantását, az fakónak hatott. Tompának. Egy pillanatra együtt éreztem vele, én is jártam már a pokolban. Mindkét boltívnél két fegyveres, marcona izompacsirta állt, és rideg szemmel méregettek. Viszontoztam a kedvességet.

Kizárt, hogy át tudjam verekedni rajtuk magam, nem beszélve arról, vajon hányan tartózkodnak még a házban. Nekifeszültem a kötelékeknek, de persze tisztában voltam vele, hogy hiábavaló próbálkozás. És amúgy is, mit tennék, ha kiszabadulnék? Csak agyonlövethetném magam.

– Üdv itthon, fiam – vonta magára a figyelmem az a recés, kellemetlen hang. A férfi felé fordítottam a fejem.

Velem szemben ült, a fehér lepellel letakart kanapén, hátradőlt, és kezét kinyújtotta a támlán maga mellett. Fejedelmi tartásából, és a róla sugárzó arroganciából azonnal ki tudtam következtetni, hogy ő lehet az

a bizonyos Mester, aki olyan sok gondot okozott már nekem. Alaposan felmértem őt, drága olasz cipőjének hegyétől, méretre szabott, galambszürke öltönyén át egészen őszülő hajáig. Orra görbe volt, keselyűnek tűnt tőle vagy talán a gonoszul csillogó, résnyire szűkült, jéghideg pillantása tette azzá.

Mikor pillantásuk találkozott, az öreg felsőbbrendűen rám vigyorgott, és mire felfoghattam volna, mi történik, a Jared nevű alak ökle újra lecsapott az arcomra. Vért köptem a földre, mielőtt újra kiegyenesedtem.

– Ne nézz a Mesterre! – sziszegte fenyegetően.

– Hagyd, Jared! – szólalt meg nyájasan az idősebb férfi, és kedélyesen intett a kezével, hogy nem tart igényt a továbbiakban a szolgálatára.

– Nem ismeri a szabályaink, nézd el neki. Hamarosan mindent tisztán lát majd.

– Mi van? – kérdeztem döbbent-ingerülten. Megtekergettem a csuklóm, de a béklyó nem lazult. Gyűlöltem a tehetetlenséget. Mikor Jared távozott, a Mester eltöprengve felém fordult. Álltam jeges pillantását. Én is tudtam csúnyán nézni.

– Ugye tényleg fogalmad sincs erről az egészezőről, Drake Sanders? – Úgy nyomta meg a vezetéknevem, mintha valami undorító dolog volna, majd gúnyosan felhorkantott. – El kell ismernem, apád valóban a legjobb volt mindközül. Hosszú-hosszú éveken át nem találtalak. De most már itt vagy, és ez a lényeg – mosolygott rám, és széttárta a karját, mintha üdvözölni akarna. Ebben a pillanatban, ha nem lett volna a fagyos pillantás, egy jóságos nagyapának is tűnhetett volna. – A családoddal lehetsz végre, amit megtagadtak tőled.

– Maga megőrült – morogtam, és komolyan is gondoltam. – A pokolba magával meg a bandájával!

– Tudod, fiam, olyan sok mindent nem tudsz még. – Leereszkedően beszélt, majd biccentett az egyik fegyveresnek, aki erre távozott. Nyugtalanított a dolog, hogy nem tudom, hová ment. Jobb szerettem mindenkit szem előtt tartani. A Mester most az ablakhoz lépett, és lassan behúzta a függönyt. Mikor felém fordult, arca komor lett. Számító. – Itt

az ideje, hogy beavassalak a végzetedbe, Drake. Az örökségedbe. Aztán felajánlom neked a választást, mert olyan nagylelkű vagyok. Mással nem tenném meg, de te... Te különleges vagy.

– Mégis miféle választásról beszél?

– Természetesen, életről vagy halálról. Élhetsz, és betöltheted az apád helyét, vagy meghalhatsz, és magaddal vihetsz mindent, amit oly nagyra becsülsz. – Megint az a leereszkedő hangnem. – De igazán kár volna, ha rossz döntést hoznál.

– Mi a francot akar tőlem? – mordultam rá dühösen. Muszáj megőriznem a hidegvérem, mert ha elveszítem a fejem, nem tudok meg semmit. – Hova hozott?

– Három napja már, hogy itt vagy, ha érdekel – húzott elő egy zsebórát. – Három napja és nyolc órája, hogy egészen pontos legyek. – Aztán felemelte a fejét, és körbenézett. Tekintete végül megint rajtam állapodott meg. – Valóban nem ismered meg a helyet? Különös, pedig elég sok időt töltöttél itt.

Itt? Újra körbenéztem, és ezúttal valami megmozdult bennem. Egy szúró fájdalom a mellkasom környékén, ahogy a déja vu érzés belém hasított. Ismerős elrendezés. A bútorok ugyan le vannak takarva... de a boltívek... Szörnyű gyanú ébredt bennem. Meg mertem volna esküdni, hogy egy régi, viktoriánus kandalló van a hátam mögött, szinte éreztem a kéményen át beáramló szelet összekötözött kezemen.

– Boston... – dörmögtem, és a harag újra feléledt bennem.

– Valóban, Drake. Ott vagyunk, ahol minden kezdődött. Itt születél meg, emlékszel? Itt született meg Drake Sanders, a renegát fiú, a katona, majd később az Ezüst Sárkányok tagja. Ide kerültél, miután az apád ravasz módon kicselezett engem, és bevallom, nem volt könnyű a nyomodra akadni. – Felnevetett, elővette a szemüvegét, ráérősen megtörölgette, majd feltette az orrára. A kanapéhoz ment, és felemelt egy vörös borítású könyvet, amit én eddig észre se vettem. Belelapozott, közben leereszkedően, szinte már-már gúnyosan mosolygott. – A családi fotók mindig olyan... – embereire nézett, mintha a megfelelő szót keresné. –

Melengetőek, nem gondolod? A család a legfontosabb... Neked is, nem igaz, Drake?

– Mit akar tőlem?

– Azt, amit apádnak kellett volna tennie. Tudod, a mi időnkben a mesterség még apáról fiúra szállt. Ha Brute nem szegül szembe velem, ma te lehetnél a jobb kezem. – Becsapta a könyvet, és félrehajította, kezében csupán egyetlen képet tartott. – De, úgy döntöttem, minek büntessem a fiút az apja bűneiért? Még lehetsz a legjobb emberem, de ehhez meg kellett találnom téged, de te újra meg újra kicsúsztál a kezemből, Drake. Ebben apádra ütöttél...

– Apám nem volt a maga embere – sziszegtem.

– Ó, dehogynem. Brute néven futott, és az itt jelenlévőket is megkérdezheted, igazi legenda volt. Még a rendőrök is ezt felelnék, Drake. A tökéletes bérgyilkos. – Arca kegyetlen grimaszba torzult, szinte éreztem a haragját a szoba túlsó feléből felém áradni. – Az is maradt volna, ha anyád nem férkőzik be a bőre alá. – Undorodva megremegett. – Anyád rávette, hogy megszökjenek, mikor megtudta, hogy terhes. Engem illett volna a jog, hogy felneveljelek. Nekem kellett volna tökéletessé faragnom, ahogy apáddal tettem. Bár, mindennek fényében, apád közel sem volt tökéletes. De beláttam a hibákat, amiket elkövettem. Úgy határoztam, a fiúval ügyesebb leszek. Ezúttal minden úgy lesz, ahogy eltervezem.

– Útálok ünneprontó lenni, seggfejkém, de rohadtul nem értél el nálam semmit.

– Ó, nagyon is sok mindent tettem érted, Drake. Miattam vagy ma az, aki. Én vezettelek rá téged a benned élő gyilkosra. Én mutattam meg neked az utat a bosszúhoz. Hálásnak kéne lenned nekem. Ehelyett beálltál Nicholas szárnalmas kis bandájába, és elpocsékoztad mindazt, amit neked tanítottam.

– Bocs, ha csalódást okoztam – gúnyolódtam. – De még mindig nem értem, hogyan tehetted volna értem bármit is. Rohadtul nem ismerlek.

– Mit gondolsz, ki ölte meg a befogadó szüleidet? Ki tett róla, hogy megfizessenek azért, amit tettek?

Megmerevedtem. Sejtettem, hogy a szüleim – Patricik szüleit – meggyilkolták, de sosem találtam rá bizonyítékot. Gyanítottam, hogy így volt. Az is különös egybeesés volt, hogy az után végeztek velük, hogy áskálódni kezdtem a vérszerinti szüleim után. Én hoztam a bajt a fejükre, és képtelen voltam elmenni a temetésre. Patrick ezért gyűlölt. Mindenkinek volt rá oka, hogy gyűlöljön.

– Útban voltak – vont vállat a Mester, és folytatta, kezében játszadozva a képpel. – És tettem róla, hogy ne tarthassanak vissza. Nem volt rájuk szükséged. Ráadásul, két legyet üthettem egy csapásra. – Fagyosan elmosolyodott. – Tudtam, hogy magad okolod a halálukért, és nem mész vissza. Tudtam, hogy a mostohatestvéred téged fog okolni – felnevetett. – Olyan könnyű volt manipulálni benneteket. Bevallom, attól a nyomorult Patricktól nem is vártam mást. Gyenge, sosem volt közénk való. De szükségem volt rá a tervem megvalósításához. Ezért, talán, elültettem a fülében a bogarat, hogy te ölted meg a születek. Mit gondolsz, mennyit kellett győzködnöm? – Hallhatóan nagyon jól szórakozott a briliáns kis tervén, én pedig megint a béklyóknak feszültem. Legszívesebben letöröltem volna a vigyort a képéről. Kibaszott kötelek! – Leste minden szavam, mert azt hitte, meg foglak ölni. Vagy legalábbis bosszút állhat rajtad. Tudtad, hogy még a kis feleséged is megölte?

Ezúttal már nem tudtam leplezni a haragom, és visszafojtott lélegzettel vártam, mit mond. A szívem a torkomban dobogott. Alexandra öngyilkos lett... Mégis mi köze lehetne hozzá Patricknek vagy ennek a féregnek? Alexandrát én öltem meg... A fiunk szeme láttára vetett véget az életének. Én magam láttam a bizonyítékokat.

– Alexandra öngyilkos lett – morogtam. Úgy éreztem, kiszáradt a szám, és öklendezni akartam, ahogy újra megjelent előttem az arca. Elszorult a szívem.

– Ó, nem Drake. Ő is része volt a tervemnek. Miután kirúgattalak a katonaságtól, azt hittem, végre eljött az én időm. De akkor valaki me-
gint az utamba állt...

Hozzám lépett, lehajolt, hogy egy magasságban legyen a szemünk, megfordította a kezében lévő képet, és elém tartotta. Alexandra kedves mosolya köszönt vissza rám, kezében a kisfiunkkal. A kép akkor ké-
szült, mikor hazavittük Matthiast a kórházból.

– Bevallom, kár érte. Valóban csinos kislány volt.

– Mit tettél vele? – ordítottam eszeveszetten, és kétségbeesetten pró-
báltam lerázni a köteleket. A szék újra és újra megbillent, de hiába. Semmi esélyem nem volt. A Mester felkacagott, mulattatta a haragom.

– Én? Ugyan, Drake, szerinted lealacsonyodom ilyen pitiáner mun-
kákhoz? – lesimította az öltönyét. – Ó, nem én voltam. Míg te nem tar-
tózkodtál otthon, Patrick meglátogatta a nejed és a fiad. Persze – itt me-
gint elhúzta a száját, és ingerülten sziszegett – képtelen volt ártani Ale-
xandrának. Emlékszem, meg kellett büntetnem. Azt mondta sosem sze-
repelt az alkunkban, hogy ártatlanoknak is bántódása esik. Hogy nem
azért szerződött le velem, hogy értelmetlenül gyilkoljon. Az asszonyt
végül Gabrielnek kellett megölnie.

Felordítottam, és még hevesebben küzdöttem. A Mester csak neve-
tett, és újra lehajolt, hogy a képet az ölembe tehesse. Leköptem. Egyelő-
re csak ennyit tehettem, míg ki nem szabadítom a karom, és a saját ke-
zemmél nem végezhetek vele. Mert meg fogom ölni. Vörös köd telepe-
dett az agyamra. Életemben először ellenállhatatlan vágyat éreztem rá,
hogy gyilkoljak. Véresen... Lassan... Hallani akartam, hogy kegyele-
mért könyörög, hogy ordít fájdalomában.

A férfi elhúzódott, elővett egy csipkés kendőt a zakó belső zsebéből,
és megtörölte az arcát. Szeme szikrákat szórt.

– Járulékos veszteség – mondta higgadtan. – Hát nem látod, hogy
csak visszatartott, Drake? Nem engedhettem meg, hogy úgy járj, mint
az apád. Megesküdtem, hogy még egyszer nem követem el ugyanazt a
hibát. A család puhánnyá és gyengévé tesz. – Megborzongott, és köröz-

ni kezdett körülöttem. Azt kívántam, bár elkaphatnám a torkát, és pusztával kézzel téphetném ki a fekete szívet a mellkasából. Minden érzékem rá fókuszált. Éberem figyeltem, várva, hogy lecsaphassak, amint lehetőség adódik rá.

– Azzal a lánnyal is meg kellett volna tennem – mondta eltöprengve.
– Még megtehetem.

– Ha csak egy haja szála meggörbül... – morogtam fenyegetően, de csak megint felnevetett. Láthatóan megkönnyebbült a haragom láttán, és elgondolkodtam, vajon milyen játékot űz velem.

– Átadtam néhány... kedves barátomnak. Prostitukat futtatnak, tudod. Emberkereskedéssel is foglalkoznak, no meg drogokkal. De nem kell aggódnod, a kislányt kiszabadították. Nicholas, azt hiszem. Barátokat szerzett az FBI-nál, tudtad? – vidáman csillogott a szeme. – Pedig jobban meg kéne válogatnia, kiből bíz. Ha már a saját emberei elárulják... Tudod, sajnálom ezt mondani, Drake. De valójában a világ semmit nem tartogat a számodra, ami itt tarthatna. Miért nem jössz velem önként? Ha csatlakozol, egy valódi család része lehetsz. Nálunk senki nem csap be téged. Nem hazudnak az arcodba. Nem árulják el a titkaid... – mondta, és sokat sejtető pillantást vetett rám.

A szívem kihagyott egy ütemet, és rossz érzés fogott el. Mégis miről beszélt?

– Mikor az apád elvitt téged, azt hittem, sosem kapok még egy ilyen lehetőséget. Az utódommá tettelek volna, tudod? – folytatta, ezúttal lemondó hangon, és az előszobába nyíló boltív felé fordult. Kinyújtotta a kezét, mintha invitálna valakit, és ekkor belépett az a fegyveres őr, akit pár perccel azelőtt küldött el. Elállt a lélegzetem, mikor megláttam Matthiast belépni a fickó előtt. – De azt hiszem, mindebből az egészből valami jó is kisülhet.

Átkarolta a fiam vállát, akin látható volt, hogy rémült és össze van zavarodva.

– Eresszetek el! – hallottam meg Rebecca hangját, és a következő pillanatban őt is bevezették a nappaliba. Szőke haja kusza volt, arca

jobb fele enyhén feldagadt, és két fickó olyan erősen szorította a karját, hogy biztos voltam benne, csúnya zúzódásai maradnak. – Eresszetek el!

Életemben másodszor éreztem a mindent elsöprő félelmet. Pánikba estem, a tagjaim ellazultak, úgy éreztem megbénultam. Egy hang sem jött ki a torkomon, túl száraz volt hozzá a szám. A nyelvem a szájpadráshoz tapadt, még nyelni sem tudtam. Izzadság csorgott végig a hátamon. Matthias rémülten nézett rám, és összeszorult a gyomrom. Könyörgött. A szemében én voltam a hős, a legyőzhetetlen, de cserben hagytam. Nem tudok rajta segíteni. Nem tudom, mit tehetnék.

– Ha bántottad a fiam... – morogtam, de a fenyegetést nem tudtam végigmondani.

– Ó, eszem ágában sem volt ártani neki, igaz, Matthias? Van egy csinos kis szobád az emeleten.

Matthias rám nézett, majd egy hosszú pillanattal később félénken bólintott. A Mester megint biccentett a gorilláinak, mire az egyikük elvezette Matthiast, a másik kettő pedig felrángatta az emeletre Rebeccát. Hallottam, hogy az egyik férfi felmordul, majd egy csattanás következett.

– Hoppá! – vigyorgott rám eszelősen az öreg. A téboly határán álltam, és a tehetetlenség cseppet sem segített. – A kicsike elég... harapós tud lenni.

– Mit akarsz tőlem? – sziszegtem, mert már untam a játékait. Untam, hogy dróton rángat, míg én észre sem veszem.

– Azt hittem, Alexandra lesz a megfelelő löket számodra. Hogy utána már könnyű lesz becserkészniem téged. Sosem gondoltam volna, hogy... hogy összeszed magad – szűkült résnyire a szeme. – Akkor azt hittem, a fiú a kulcs. Azt hittem, vele is végezniem kell. Végtelenül sajnáltam volna elpocsékolni még egy fiút, tudod? De aztán jött ez a kislány... És tudtam, hogy ezúttal megvan a tökéletes motivációm. Patrick azonban keresztbe tett a tervemnek. Meg kellett volna ölnie őt, amint Londonba csalt vele. És megint megtagadta a parancsom. Szerelmes lett – köpte a szót undorodva. – Az a bolond beleszeretett a lányba, és nem

tudott ártani neki. Védelmeszte. De túl későn vette észre, hogy mi a szerepe... Mindegy is – legyintett, és újra helyet foglalt a kanapén az előző pozícióban. – Mindig elkalandozom. Ideje a lényegre térni. Csinálhatjuk ezt a nehéz úton, de akár meg is könnyítheted a dolgot, Drake. Te döntesz. Ha csatlakozol hozzám, és átveszed apád helyét, talán megkímélem a lány életét. És a fiadét. Ha nemet mondasz... – felemelt egy hosszú pengét a fehér lepelről, és ujját végighúzta az élén. – Nos, ha nemet mondasz, az sem gond többé. Majd a fiad veszi át a helyed.

– Nem! – ordítottam, a kötelék a húsomba vajt, mikor ösztönösen rá akartam vetni magam.

– De igen – felelte a Mester egyszerűen. – Vagy te, vagy ő. Ez a végső ajánlatom. De, ha nemet is mondasz, még vannak eszközeim, amivel meggyőzhetlek. Adok némi időt, hogy jobb belátásra térj.

Azzal felállt, leporolta az öltönyét, és átvette a kabátját az egyik emberétől. Még egyszer hátrafordult, vetett rám egy megvető pillantást, és az ajtó felé indult.

– Szóljatok Latashának.

Egy nő lépett a helyiségbe. Fekete bőrruhát viselt, haja annyira szőke volt, szinte fehérnek hatott, és fiúsan rövidre volt nyírva. Valahonnan ismerősnek tűnt, de nem tudtam volna megmondani, honnan. Egészen addig, míg bele nem néztem éjfekete, érzéketlen szemébe.

– Te? – hördültem fel, mire hidegen elmosolyodott.

– Örülök, hogy újra látlak, Drake. Nem jársz mostanában olyan gyakran az edzőterem közelében.

– Dolgozd meg egy kicsit, drágám. Bízom az Özvegy hírnevében.

– Mire visszatérsz, boldogan hajtja majd alá magát az akaratomnak. Mint mindenki. – Valami különös csillogott a szemében. Mohóság, csodálat... Vágyott a Mester elismerésére, és azt is észrevettem, hogy csak ő néz nyíltan a szemébe. A Mester megsimogatta az arcát, majd komor pillantást vetett rám, és kilépett az előszobába.

Mielőtt még Latasha kezelésbe vett volna láttam, hogy kézen fogja a fiam, utána már csak az ajtó csukódását hallottam. A félelem és harag

vetélkedett az elmémért. Szinte nem éreztem a fájdalmat, amit az özvegy pengéje hagyott maga után a combomban. Akkor már semmi nem számított, csak a szabadulásra tudtam gondolni. Ki kell jutnom innen.

24. fejezet

Nicholas

– Savannah... – kezdtem, de azonnal félbeszakított.

– Nem, Nicholas. Mi nem vagyunk veszélyben, te magad mondtad. Ez az állat nem rád pályázik. Miért kéne tovább rejtőzködnöm? Elegem van már ebből! Minden alkalommal el fogsz dugni az Isten háta mögé?
– dühöngött, arca kipirult.

Mindig is úgy véltem, rendkívül elragadó, mikor dühös. Alig bírtam visszafojtani a mosolyom. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, hogy utoljára a karomba zárhattam. Át akartam ölelni, megcsókolni, és bezárkózni vele az iroda melletti szobába. De egyelőre be kellett érnem a látvánnyal, ami őszintén szólva, valamennyire kárpótolt. Savannah egy testhez simuló farmert, meg egy tojánhéj színű, bő selyemfelsőt viselt. Hosszú, lángvörös haja össze volt kötve a feje tetején egy kontyban, és elfogott a készítés, hogy kibontsa és beletúrjak a selymes tincsekbe. Elképzeltem, hogy hátradöntöm az asztalomra, haja szétterül a mahagóni érdes felületén...

A pokolba, már a puszta gondolatra kemény lettem. Savannah-t legnagyobb bánatomra azonban most más foglalta le.

– Nicholas! – csattant fel dühösen, mikor észrevette, hogy nem figyelek.

Elmosolyodtam, a karomba zártam, és megcsókoltam a homlokát. Először merev volt, aztán nagyot sóhajtva ellazult, és a nyakamba fúrta a fejét. Mélyen belelegeztem az illatát, hagytam, hogy az ismerős bizsergés átjárja a testem. Behunytam a szemem. Hosszú napok óta erre vágytam. Rá.

– Sajnálom, de olyan átkozottul régen nem csókolhattalak már meg – nyögtem, és lehajoltam, hogy pótoljam az elvesztegetett időt.

Mohón, buzgón csaptam le az ajkára, ő pedig ugyanolyan hévvel viszonzta. Átkarolta a nyakam, hátát ívbe feszítette, mire mély torokhangon felmordultam. Egyszerűen nem tudtam betelni vele.

– És ez kinek a hibája? – lehelte az ajkamba.

Kopogtak az ajtón, és valaki megköszöri a torkát. Savannah még egyszer utoljára megcsókolt, aztán épp olyan vonakodva húzódott el, ahogy nekem sem akaródzott elengedni őt. De Drake számított rám, és minden perc fontos volt. Savannah láthatta rajtam, hogy úrrá lesz rajtam a feszültség. Előle a félelmem sem tudtam leplezni, mindig tudta, mi zajlik le bennem. Drake a barátom, és ha bármi baja esik neki vagy a családjának, sosem bocsájtanám meg magamnak. Épp eleget szenvedett már, nem akarok egy újabb gyötrelmem oka lenni. Mindent meg kell tennem érte, amit csak lehet. Savannah megfogta a kezem, és bátorítón megszorította.

Még egy pillanatig álltam ott, erőt merítve a feleségemből, aztán sarkon fordultam, és Savannah-val a nyomomban elindultam az iroda felé. Az íróasztal előtt Silverstrov és Greene ügynökök foglaltak helyet. Most még a nő is szokatlanul csendes volt. Az íróasztalomnál Savannah odahajolt hozzám, nyomott egy futó csókot a számra, és a fülemhez hajolt.

– Otthon leszek – suttogta. – Kérlek, gyere haza épségben!

– Ne félts – suttogtam vissza. Kelletlenül figyeltem, ahogy az ajtó felé sétál, majd Matt oldalán távozik.

Tudtam, hogy a férfi az élete árán is megvédené, ahogyan eddig, de az ördögbe is, rossz volt nézni, hogy elmegy. Leültem az íróasztalomhoz, és emlékeztettem magam, hogy most sokkal égetőbb problémáim is vannak. Silverstrov felé fordultam, kezemmel kissé meglöktem az asztalom heverő mappát, melyben újabb kellemetlen adatok szerepelnek. Néha gyűlöltem a munkám.

– Szóval, tudják már, hol van az emberük?

– Igen, Patrick minden elmondott. Bostonba vitték, a régi családi házukba, mely jelenleg is Patrick tulajdonában áll. Most már csak azt kell kitalálnunk, hogyan hozhatnánk ki onnan.

– Miért akarja ez a Mester ennyire a maguk emberét? – szűkült résznyire Silverstrov szeme.

– Abból, amit megtudtunk, az emberét akarja visszakapni. Drake apja a legendás Brute volt, és a Mesternek dolgozott.

– Menjen a francba! – dörrent fel meglepetten Silverstrov, szeme elkerekedett, és önkéntelenül is előrehajolt a székén. – Ugye ez csak valami beteges vicc?

– Attól tartok, nem, Silverstrov ügynök.

– De ha egész végig őt akarta, mi a fenének kellett ez a sok baromság? Egyszerűen el kellett volna rabolnia – dühöngött az ügynök. Elmosolyodtam.

– Nem érti igazán a bűnözők elméjét, igaz? A profilozás nem a maga műfaja. – Végigmértem. – Nem, maga inkább az előbb lövök, aztán kérdezek típusnak tűnik nekem.

– Magának semmi köze hozzá, hogyan végzem a munkám!

– Valóban nincs – biccentettem felé. A még viszont kimondatlanul lógott a levegőben. Ő is érezte, amit én. A változás szelét. Ez az ideiglenes „szövetség” talán igen hamar állandóvá is válhat, ha a Mester továbbra is kellemetlenkedni fog. Hátradőltem, és elgondolkodva tettem össze a kezem magam előtt. Az aktát nézegettem. Mindkét ügynök arra várt, hogy én megszólaljak. Felsőhajtottam. Hát mit tanítanak ezeknek manapság az FBI-nál? – Pszichológiai hadviselés, barátaim. Talán hallották már a fogalmat. Egyértelmű, hogy a Mester türelmes. Mindent tökéletesen akar kivitelezni, a legapróbb részletekig megtervezni, mit tesz. És mindennek értelme van. Semmi sem véletlen. Patrick azt mondta, manipulálta őt, hogy a testvére ellen forduljon. Mire következtetnek mindebből?

– Megölte a nevelőszülőket, és ellene fordította a testvérét – bólított komoran Silverstrov ügynök, mikor elkapta a gondolataim fonálát. – El akarta szigetelni. Azt akarta, hogy egyedül érezze magát.

– Kirúgták a katonaságtól, majd mikor kezdte volna összeszedni az élete darabkáit, önmagát, a felesége öngyilkos lesz – folytattam eltöprengve.

– Mi van, ha a nő nem lett öngyilkos? – vetette fel Silverstrov. A homlokom ráncoltam.

– Mire gondol?

– Gondoljon csak bele. Drake új életet akart kezdeni. Szerette a nőt, és született egy fia. Megint kezdett egyenesbe jönni.

– Azt hitte, boldog lehet – vette át a szót csendesen Greene ügynök, és mintha egy pillanatig szánalmat láttam volna átvillanni a szemén, de nagyon gyorsan leplezte. Ahogy mindig mindent. – Ha az ember stabilnak gondolja az életét, majd azt hirtelen elveszik tőle...

– Összeomlik – bólítottam, megértve, hová akar kilyukadni. – Drake rengeteg sebet hordoz, ez már akkor tiszta volt előttem, mikor hozzám került. Nehezen bízik, és csak magára hagyatkozik. Elszigetelődik, még tőlünk is. Sosem heverte ki. Mind a mai napig magát hibáztatja a felesége haláláért.

– Ha viszont nem öngyilkos lett, hanem megölték, megint csak a Mester állhat mögötte. Motiváció. El akarta érní, hogy Drake megkérdőjelezen mindent.

– Ha az embert porig rombolják, és elveszik, nagyon könnyű újraformálni, még Drake-et is. Talán ez volt a terve. Megtörni, hogy azzá formálhassa, akinek elképzelte – merengtem. – De Drake erősebb, mint gondolná. Van miért élnie. Ott a fia.

– Meg a lány – vetett rám éles pillantást Silverstrov. – Egyébként hogy van?

– Jól. Egy védett házba költöztetjük, míg ez az egész le nem cseng. Nem teszem ki több veszélynek.

– Felajánlhatom az egyik FBI-os menedékházat.

– Köszönöm a nagylelkű ajánlatot. De vannak megfelelő épületeim. Lilyannek nem eshet bántódása.

– Szóval, ez a Mester maga mellé akarja állítani Drake-et. De semmi nincs a kezében, amivel megtörhetné. Most mit fog tenni?

– Ha nem kapja meg, amit akar, megöli. Ehhez kétség sem férhet – mondta keserűen Greene ügynök, de közben került a tekintetem. Észrevettem, hogy az ajkába harapott.

– Ideges, Greene ügynök? – méregettem homlokráncolva.

– Elkapták az árulót? – váltott témát a nő ingerülten. – Úgy tudtam, a maguk soraiban van az Özvegy – csattant fel, és ellenségesen méregett. – Ha elfelejtette volna, nem én vagyok a kibaszott ellenség! De én is ember vagyok, lehetnek magánéleti nehézségeim.

– Elnézést – vontam fel a szemöldököm, és rokonszenvező pillantást vetettem Silverstrov ügynökre. – És, hogy a kérdésére válaszoljak, igen. – Eléjük toltam az aktát. – Nálunk Rachel Bailey néven ismeretes. A valódi neve azonban Latasha Yvonoff. Félig orosz, félig angol. Alvilági körökben Fekete Özvegy néven fut, és a hírneve messze megelőzi őt, akárhová megy. Híres arról, hogy precíz, kiváló munkát végez, és soha nem ejt hibát.

– Hogy nem szúrták ki?

Jogos volt a kérdés, és még most is átkoztam magam, amiért rászedtek. Én felelek az embereimért, nem szerettem, ha valaki átcsúszik a rendszeren. Az pedig, hogy ez már másodszor esett meg velem...

– Utánanéztem a lánynak. Egészen az ük-ük-üknagyszülőikig visszamenőleg ellenőriztem a családfáját. Én magam végeztem a kutatást – vettem szűrős pillantást az ügynökre. Nem szerettem, ha kritizálnak, és ez most különösen fájó pont volt, mivel igaza volt, a fenébe is! – Nem találtam egyetlen pontot sem, ami miatt aggódnom kellett volna. Ráadásul, nagyon fiatalon került hozzánk. Az utcákon kereste a bajt, csupán tizenöt éves volt. Az egyik verekedés alkalmával szúrtam ki. Hihetetlenül ügyes volt. Zűrös előélettel rendelkezett, és nem volt senkije, ezért úgy döntöttem, magamhoz veszem. – Összeszorítottam a

szám, és az előtttem heverő fényképre néztem. – Ő hozta el hozzám Drake-et.

– Az ördögbe!

– Pontosan, barátom – sóhajtottam, és megmasszíroztam az orrnyergem. – Látnom kellett volna az összefüggéseket. Latasha azóta a kiképzéseinket szokta vezetni, plusz toboroz. Olyan fiatalokat keres, akiket még megmenthetünk. Ő felel értük. Sosem volt gond a munkájával.

– Elképesztő, hogy egész végig az orruk előtt volt – dűnnyögte elgondolkodva Silverstrov ügynök. – És most hol van ez a maguk ügynöke?

– Eltűnt – morogtam elégedetlenül. – Mire érte mentünk már hült helye volt.

– Rendben. Szóval a Mesternél van az emberük, ez a Fekete Özvegy pedig valószínűleg már úton van oda. Tudjuk, hogy sosem hibázik, precízen gyilkol, vagyis a Mester már takaríthat maga után. Elvarrja a szálakat. Én a maga helyében máris rohannék Bostonba, mielőtt elveszíték egy barátot. – Silverstrov felállt, és Greene ügynök is hasonlóan tett. – Nem mondhatnám, hogy kimondottan élveztem a közös munkánkat, és nem fogok hazudni magának. Remélem, soha többé nem szorulok a segítségére.

– Én is örültem, hogy megismerhettem, Silverstrov ügynök – mosolyodtam el gúnyosan. Ekkor kivágódott az ajtó, és Santiago rontott be rajta.

Tajtékozott a dűhtől, szőke haja össze-vissza állt, mintha túl sokszor túrt volna bele a hajába. Tekintete úzött, dühös és kétségbeesett volt. Abból is megállapíthattam volna, mekkora a baj, hogy minden izma megfeszült, és egy jókora vágás éktelenkedett a karján, nem is beszélve a zúzódásról az állán. A legárulkodóbb azonban mégis az volt számomra, hogy nem sütött el egyetlen rossz viccet sem Greene ügynök felé, még csak rá sem nézett a nőre, egyenesen az asztalomhoz sétált. Megállt a két ügynök között, és ledobott egy gyűrött borítékot az asztalomra.

– Épp most emelték a tétet, Nicholas – morogta dühösen, és egy sor szitokszó hagyta el az ajkát, némelyiket még életemben nem is hallottam. Felvontam a szemöldököm, és a borítékért nyúltam. Mielőtt azonban elolvashattam volna, Santiago felordított, és hozzávágta a falhoz a telefonját. Elkerekedett szemekkel figyeltem. – Elvitték őket! Kurvára, kibaszottul előttünk járnak, és rohadtul nem tetszik ez nekem.

– Santiago, előbb higgadj le. Egy szót sem értek! – utasítottam határozottan. A katona fújtatott egyet, és mikor felém fordult, tekintete vilámokat szórt.

– Elvitték őket! Lilyan pedig eltűnt!

– Micsoda?

– Lilyan elárulta, hogy hol találom meg Drake családját. Elmentem, de nem találtam őket sehol. Viszont dulakodás nyomait láttam. Küzdöttek, de túlerőben voltak. Elvitték a fiút és a nőt is.

– És Lilyan? – leheltem, a félelem megint erőt vett rajtam, de nem engedtem felszínre törni. – Mi a fene történt? Azt hittem, te vigyázol rá!

– Miután Patrick lelépett, és beszéltünk, Lilyan könyörgött, hogy azonnal induljak el Drake fiáért. Tudni akarta, minden rendben van-e. Megígérte, hogy bezárkózik, és értesíteni fog téged a dolgokról. Én meg elmentem, gondolván, csak néhány órára hagyom magára, semmi baja nem eshet Drake lakásán – hadarta Santiago egy szuszra. – De mikor láttam, hogy senki nincs a házban, rosszat sejtve visszaindultam. Lilyan már nem volt ott. Nem láttam dulakodást, és az ajtót sem fészítették fel, egyszerűen elment!

– De miért? – kérdeztem értetlenül. – Megegyeztünk, hogy a továbbiakban ránk bízza a dolgot.

– Az üzenet miatt – nézett Santiago ingerülten a borítékra a kezemben. – Tudnom kellett volna, hogy valami nem stimmel. Tudta, hogy mi áll benne. Láttam a borítékot, mikor a konyhába ment, de csak egy pillanatra. Nem gondoltam semmire. De tudnom kellett volna abból, hogy annyira könyörgött, hagyjam ott. Tudhattam volna, hogy készül valamire.

– Ez nem a te hibád, Santiago – igyekeztem csillapítani, és felnyitottam a borítékot. Kivettem az üzenetet, és átfutottam a tartalmát. A gyomromat szorító görcs minden egyes szóval egyre erősödött. Megszédültem. – Azonnal oda kell mennünk, mielőtt valami ostobaságot csinál. Nem várhatunk tovább a többiekre.

Silverstrov ügynök eddig csendben állt, és hallgatta az eseményeket, ekkor felém fordult, és eltökélten a szemembe nézett. Kinyújtotta felém a kezét.

– Jövök magának eggyel, Nicholas. Elvégre segített nekem, mikor nem volt kötelessége. Most hagyja, hogy én segítsek magának.

– Köszönöm, Silverstrov ügynök. – Megráztam a kezét, majd mindannyian együtt indultunk a lift felé.

Sok mindent kellett még elintéznünk, és most már a túsókra is gondolnunk kellett. Ha a Mesternél van Drake fia, a húga és Lilyan is, akkor már a végjátékot tervezgeti. Előbb kell elkapnunk, semmint esélye lenne rá.

Lilyan

Mialatt Santiago a második telefonját intézte, a Patricktól kapott üzenetet nézegettem. Összegömbölyödtem a kanapén, fejemet a támlára hajtottam, a lábam felhúztam magam alá. Most kezdtem igazán érezni, hogy mindenem fáj. Megdörzsöltem a karom, majd nagy erőfeszítések árán felkeltem a kanapéról, hogy kimenjek a konyhába bevenni egy fájdalomcsillapítót.

Engedtem egy pohár hideg vizet, és mikor lenyeltem a kis kapszulát, megláttam a borítékot a pult tetején. Első gondolatom az volt, milyen különös. Mikor elmentünk határozottan nem volt ott, Drake és én pedig már napok óta nem jártunk erre. Nem láttuk, hogy bárki betört volna, de akkor is balsejtelem fogott el. A félig csukott szobaajtóra néztem, a föl-

dön lehetett látni, hogy Santiago fel-alá járkál. Halk, dörmögő hangon beszélt a telefonba, de én egy szót sem értettem.

Kezembe vettem a borítékot, és kivettem az összehajtogatott üzenetet. Egy fénykép esett ki belőle. Homlokráncolva felvettem, és mikor megláttam, kit ábrázol, a szívem kihagyott egy ütemet. Rebecca és Matthias álltak rajta a ház előtt, Rebecca lehajolt, és átkarolta a kisfiút. Mindketten mosolyogtak, ám valaki piros filccel színezte be a képet, és két szót írtak rá.

Rajtad áll!

Hányingerem támadt, de tudtam, hogy nem érem el a fürdőt, ezért a mosdó fölé hajoltam, és igyekeztem nagy levegőket venni. Mikor az émelygés kissé alábbhagyott, remegő kézzel nyitottam ki a papírlapot. Féltem, mit találok benne. A papír úgy zizegett, attól tartottam, hogy Santiago is meghallja, őt azonban most más foglalta le.

A papíron nem volt más, csak néhány utasítás. Egyértelmű, ki küldte és mit akart vele üzeni. Ha nem teszem meg, amit mondanak, Matthias és Rebeccát megölik. Ha viszont megteszem... azzal Drake-nek okozok fájdalmat. Döntenem kellett, mégpedig azonnal, mielőtt még Santiago megneszelhetné, mi történt.

Összeroskadtam a pult előtt, felhúztam a térdem, és ráhajtottam a fejem. A papírt összegyűrtem a kezemben, részben a fájdalom, részben a düh miatt. Újra és újra visszhangoztak a fejemben a szavak. Tennem kell valamit, azzal, hogy itt ücsörgök, nem segítek senkinek. Márpedig, ha tehetek valamit, amivel megmenthetem Drake-t, Rebeccát és Matthias-t, meg kell tennem. Mattheass nem veszítheti el az apukáját is, Drake pedig a fiát.

És akkor, ott a konyha padlóján először világosodott meg bennem, hogy én egy feláldozható gyalog vagyok. Egy kívülálló, aki nem tartozik sem ide, sem oda. Savannah könnyen beilleszkedett ebbe a világba, nekem viszont nem megy, és soha nem is fog. Nem tartoztam ide, már a

kezdet kezdetén sem, mikor a legjobb barátnóm maffia-feleség lett. Lilyan Rivera sosem lesz része ennek a világnak.

Letöröltem a könnyeim, a papírt a kukába dobtam, és felálltam. Attól a pillanattól kezdve elnyomtam minden érzést magamban, hiszen ezt csak úgy tudom végigcsinálni. Erős akartam lenni, olyan lány, aki méltó Drake szerelmére. Hát most megtehetem. Meg kell tennem.

És jöjjön akármi, végig fogom csinálni. Drake miatt. Matthias miatt. Rebecca miatt. Életemben először tényleg kiállok azért, ami fontos nekem, és nem fogom hagyni, hogy egy magát Mesternek nevező pszichopata tönkretégye a férfit, akit szeretek.

Ökölbe szorítottam a kezem, elnyomtam a józan ész és a szív hangját. Ahová megyek, nem lesz szükségem rájuk.

Mikor Santiago visszajött, magamra öltöttem a legjobb álarcom, és úgy láttam, semmit nem sejt. Rávettem, hogy menjen el, nézze meg Rebeccát és Matthiast, mert nagyon aggódom miattuk, én pedig ledőlök pihenni, mert halálosan kimerültnék érzem magam. Segített ágyba bújni, majd szólt, hogy néhány óra múlva visszajön, és magamra hagyott. Mikor kattant a zár a bejárati ajtón felkeltem, és kényszerítettem reszkető lábaim, hogy elvigyenek a szekrényhez.

Felvettem egy váltás tiszta ruhát, összeszedtem még néhány apróságot, majd fogtam Drake pótkulcsait, és örökre magam mögött hagytam a lakását. Mielőtt kiléptem az ajtón, vettem egy utolsó pillantást. Érzéseket azonban már nem váltott ki belőlem. Tompa voltam. Zsibbadt.

Üres.

Bezártam magam mögött mindent, lementem az utcára, és elvegyültem a délutáni tömegben.

25. fejezet

Lilyan

Tudtam, hogy csupán néhány óras előnyöm van Nicholas bandájával szemben. De ez éppen elég volt hozzá, hogy elérjem a megfelelő címet. Az üzenetet hátrahagytam bízva benne, hogy Santiago megtalálja. Nem fogják tudni, pontosan hova mentem, de azt igen, hogy hová fogok végül érkezni. Nagyot nyeltem, és átkaroltam a derekam. Mindenem sajgott, kissé sántikáltam, néha alig kaptam levegőt a bordámba nyilalló fájdalomtól.

Ahogy az emberek elhaladtak mellettem, néhányan utánam fordultak. Voltak, akik aggodalommal, szánalommal és voltak, akik megvetéssel néztek rám. Lehajtottam a fejem, a földre szegeztem a tekintetem, ügyet se vettem rájuk. A hajam eltakarta az arcom, és igyekeztem elképzelni, hogy láthatatlanná válok. Mennyire szerettem volna most valóban átlátzó lenni. Eltűnni.

De még volt egy fontos dolgom, mielőtt ez megtörténhetne. Felnéztem, mikor megéreztem a talpam alatt a csikorgó kavicsokat. Felemeltem a tekintetem, és remegve pillantottam a zsúfolt játszótérre a park közepén. Nem voltunk messze Drake családjának bostoni házától. Tudtam, hogy az utunk oda vezet. Kihúztam magam, és igyekeztem úgy tenni, mintha minden rendben volna. A gyerekek arcát fürkésztem, kétségbeesetten vágytam rá, hogy megpillanthassam Matthias vidám kis arcát.

A következő pillanatban megláttam. A mászóka tetején volt, és éppen a csúszdára készült leereszkedni. Mit sem törődve a tagjaimba nyilalló fájdalommal, rohanni kezdtem a kisfiú felé. A nevét kiáltottam, de

nem hallott. Csak néhány anyuka figyelt fel rám, és aggódva húzták közelebb magukhoz a gyerekeiket.

– Matthias! – kiáltottam újra, és ezúttal felnézett. Sötétkék szeme felélénkült, mikor meglátott, felállt, és megvárta, míg odaértem hozzá. Térdre rogytam, és olyan szorosan öleltem, ahogy csak bírtam. – Annyira örülök, hogy jól vagy, Matthias.

– Bántani fogják a papát? – kérdezte halkán. Mikor elhúzódtam, hogy megvizsgálhassam öt sérülések után kutatva, összeszorult a szívem komoly kis arca láttán. Okos kisfiú volt, és nem akartam hazudni neki.

– Nem fogom hagyni – suttogtam vissza. Megsimogattam a haját, és megint megöleltem. Nem tiltakozott. – Semmi bajod nem esett, Matthias? Ugye nem bántottak?

– Már miért tettem volna? – szólalt meg egy mély, karcos, cseppet sem barátságos hang a hátam mögött. Megborzongtam, jeges érzés kúszott végig a gerincemen. – A fiú nem felelhet az apa bűneiért, kedvesem. Nincs igazam?

Lassan felálltam, és szembefordultam minden szenvedésünk okozójával. Ahogy végigmértem az öregedő, félelmet keltő alakot, finoman magam mögé húztam Matthiast. Ösztönös mozdulat volt, tudtam, hogy ostobaság, de nem bírtam megállítani magam. Nem akartam a közelében tudni. És pontosan tudta, mivel csalhat ide. Erre a helyre.

– Matthias, kedvesem – fordult felé. – Nem akarsz hintázni egy kicsit? Miss Riverával leülünk ide, ahonnan jól láthatsz minket.

Matthias közelebb húzódtott hozzám, és választ várva nézett fel rám. Fájó szívvel, de tudtam, hogy el kell engednem. Bár el tudna futni... bár szólhatna valakinek a környéken. Ehelyett megsimogattam az arcát, hogy megnyugtassam.

– Menj csak, Matthias. Itt leszek.

Mikor elindult a hinták irányába láttam, hogy több fickó mozdul meg a park szélén. Körbevettek minket, és minden egyes mozdulatunk figyelték. Egészen addig követtem Matthiast, míg le nem ült az egyik

hintára, csak utána fordultam a pad felé. Nem néztem a Mesterre. Még meg is lepődtem, hogy nem emésztett el a gyűlölet, mikor a szemébe néztem. Tompább vagyok, mint hittem. Talán a fájdalomcsillapítók oka, talán nem. Mindenesetre, még a hasznomra fordíthatom.

Helyet foglalt mellettem, és néhány percig csak figyeltük, hogyan hintázik Matthias. A férfi hosszú percek után végül kényelmesen hátradőlt, lábát átvette a másikon, majd a kabátja belső zsebéből előhúzott egy dobozt. Felém kínálta, mire én csak megráztam a fejem. Elővette magának egy szivart, levágta a végét, majd meggyújtotta és nagyot szippantott belőle. Nem tartottam megfelelőnek az alkalmat, hogy emlékeztessen, a játszótéren tilos dohányozni. Ökölbe szorítottam a kezem, és vártam, hogy végre a lényegre térjünk.

– Mit akar tőlem? – törtem meg végül krákolva a csendet. Nem bírtam várni, tudva, hogy Drake talán haldoklik. Egyedül. Abban a tudatban, hogy a családja ennek a férfinak a kezében van. – Bökje ki, és eszünk túl rajta.

– Kérem, hová ez a rohanás? Ez a baj a mai fiatalokkal. Mindig anyyira sietnek.

– Tudja jól, hogy miért olyan sürgős. Itt vagyok. Hallgatom.

– Mennyit hajlandó megtenni a maga Drake-jéért? – kérdezte, és lustán kifújta a füstöt. Ellenálltam a késztetésnek, hogy elhessegessem magam elől a bűzös, szürke füstöt.

– Akármit – vágtam rá habozás nélkül.

– Akármit? – mosolyodott el hűvösen. – Azt majd meglátjuk. Meg kell tennie nekem valamit. – Vártam. – Azt akarom, hogy törje meg.

– Micsoda? – néztem rá hitetlenkedve és elborzadva egyszerre. – Mégis mivel tudnám megtörni?

Nagyot nyeltem. Természetesen tudtam a választ, de szükségem volt az időhúzásra. Arra, hogy kimondja. Rettegtem attól, amit hallani fogok.

– Jelenleg maga az egyetlen, ami még ide köti. A családján kívül, persze – rázta le a hamut a szivarról. – De ez mind megoldható problé-

ma. Ha maga nincs a képben, Drake ellenállása végleg megtörik. És akkor azt fogja csinálni, amire rendeltett.

– Gyilkost akar belőle faragni – köptem a szavakat keserűen. Megszorítottam a padot, és kiszaladt minden vér az arcomból. Kinyitottam a szám, de nem jött ki a hang a torkomon. Matthiasra néztem, és végül átpréseltem a szavakat a torkomba szorult gombóc mellett. – Miért nem öl meg egyszerűen?

– Ó, kedvesem! – nevetett fel. – Túl egyszerű lenne, nem gondolja? Ráadásul, ha elé dobom a holttestét, csupán a bosszúvágy maradna benne. Semmi hasznát nem venném, ha a végén őt is meg kell ölnöm. Nem, kedvesem. Magának egészen sajátos szerepet szánok a történetben. Az utolsó fejezet. Mikor a múlt megismétli önmagát. Hát nem szép? Szerintem megfelelő keretet ad egy kiváló történetnek.

– Maga szerint ez csak egy groteszk regény, nem igaz? – kérdeztem undorodva.

– Tudja, sokkal bonyolultabb ez a világ, mint azt hiszi.

– Elég a bölcseletekből. Pontosan milyen szerep jutott nekem a filmjében? – követeltem fagyosan.

– Azt akarom, hogy forduljon ellene. Ölje meg a hűgát. Mondja el neki, mennyire megveti és gyűlöli őt azért, ami. Hogy nem tartja férfinak, és egy igazi balek. És hasonlók. Bízom benne, hogy élénk fantáziája van. Győzze meg, hogy undorodik tőle.

Sziszegve szívtam be a levegőt, és úgy éreztem, hányni fogok. Oldalra hajoltam a pad mellett, igyekeztem uralkodni a légzésemen. Lenyugtatni a gyomrom. Könnyek szöktek a szemembe. Tudat alatt végig tisztában voltam vele persze, mi lesz a szerepem. Azt hittem, bőven volt időm felkészülni. De most...

Éreztem, hogy valaki félresimítja a hajam a nyakamból. Behunytam a szemem.

– Minden rendben, kedvesem? Sápadtak látszik.

Matthiasra néztem, aki aggódva figyelt minket. Már nem lökte magát a hintával, csak ült, és rám szegezte csodálatosan kék szemét.

– Miért?

– Ó, mert Drake-et már egyszer elárulták. Ez a seb sosem gyógyul be.

– Alexandra nem lett öngyilkos – jelentettem ki fagyos hangon, mire elengedte a hajam. Gyűlölettől izzó tekintetem rá szegeztem, és konokul álltam a pillantását. Azt akartam tudja, hogy nem félek tőle. – Mindketten tudjuk, hogy maga ölte meg.

– Látom Patrick képtelen tartani a száját, ha egy csinos kis pofiról van szó... Kíváncsi lennék, hogyan tudott egy kislány behálózni két hozzájuk hasonló, kemény fickót? Milyen kár, hogy veszendőbe megy majd...

Drámaian felsóhajtott, majd zsebre dugta a kezét. Kétségem se volt afelől, hogy rejlik egy pisztoly abban a hatalmas, sötét kabátban. Ha nemet mondok, itt helyben megöl, mit sem törődve a szemtanúkkal. De, igazán nem is maradt választásom. Már akkor tudtam, mit mondok, mikor idejöttem.

– Megteszem.

– Könnyebb volt, mint hittem – vigyorodott el. – Mégis csak jobban félti a saját életét. Sekélyes ember, Miss Rivera. Csak jól palástolja.

Összeszorítottam a szám, és nem válaszoltam. A Mester biccentett, mire két embere odament Matthiashoz, és elvezették a kisfiút egy sötét range roverhez, ami a járda mellett parkolt. Pánik töltött el.

– Hová viszik?

– Ne aggódjon, maga is velük megy. Visszamegyünk a házhoz, és reményeim szerint, végleg lezárhatjuk ezt az ügyet.

Felállt, és a karját tartotta nekem. Kelletlenül belékaroltam, hagyva, hogy odatámogasson a kocsihoz. Beültettek Matthias mellé, két gorilla pedig elől ülve tartott minket szemmel. Úton a ház felé csak azon imádkozhattam, hogy Nicholas és csapata időben érkezzenek. Vajon felfedezték már az üzenetet?

Mikor megálltunk egy pillanatra, Matthias felé fordultam. A kisfiú bátornak próbált mutatkozni, de könnyes volt a szeme, alsó ajka enyhén remegett. Rettenetesen sajnáltam. Magamhoz húztam, és semmiségeket

mormolva kezdtem vigasztalni. Láttam, hogy az egyik gorilla felmordul, és rám mordult.

– A gyerek fél – vágtam vissza ellenszenvesen. – Maga sem örülne neki, ha a sírással felhívná a figyelmet az akciójukra.

Ezzel nem nyitott vitát, de kérdőn a társára nézett. Végül kelletlenül bólintott, és többet nem figyeltek ránk. Közelebb hajoltam Matthias füléhez, és nyomtam egy csókot a halántékára. A szemem sarkából a gorillákat figyeltem, és igyekeztem olyan halkan suttozni, hogy ők ne hallják meg.

– Matthias, kicsikém, figyelj rám! – kérleltem. Tovább szífogott, de megfeszült a karjaimban és éreztem, hogy csak a látszat kedvéért folytatja a sírást. A szívem tele volt büszkeséggel. Hihetetlenül okos kisfiú. Megint könnyek szöktek a szemembe, a hangom kissé megremegett. – Ha beértünk a házba, és elvisznek téged valahová, szeretném, ha az első adandó alkalommal elbújnál. – Láttam, hogy az egyik gorilla morcos pillantást vet ránk. Matthias kicsit hangosabban szífogott, mire lágyan ringatni kezdtem. – Nem találhatnak meg, rendben? Csak akkor bújj elő, ha a papa szólít vagy az egyik barátja. Santiago, Nicholas... Bizonyára hallottad már a nevüket. Megértetted? Nem találhatnak meg. – Alig észrevehetően bólintott, és abbahagyta a szífogást. – Jó fiú! – mondtam hangosabban, és még egy csókot nyomtam a feje búbjára. – Nagyon bátor vagy.

Mikor az egyik gorilla megint rám mordult, vonakodva elengedtem Matthiast, arra gondolva, talán most tartottam őt utoljára a karomban. Ha beértünk, már csak a szerencsében reménykedhetem, hogy minden rendben lesz.

Megálltunk, és a két gorilla kiszállt. Az egyik Matthiast vezette a házhoz, a másik pedig engem ragadott karon. Éreztem, hogy egy pisztoly csöve nyomódik a derekamhoz. Betereltek az ajtón. Matthiast szinte azonnal az emelet felé terelték. Rám nézett, és alig észrevehetően bólintott. Megpróbáltam bátorítón rámosolyogni, de ettől csak könnyek gyűltek a szemembe.

– Készen áll, kedvesem? – lépett ekkor a házba a Mester. – Meggyőzőnek kell lennie, még véletlenül sem szeretnénk, ha a kis Matthiasnak véletlenül baja esne, igaz?

Egy nő sikoltását hallottam az emeletről. Meghült bennem a vér, még sápadtabb lettem, és újra feltámadt az émelygés. Kavargott a fejem. De most nem terelheti el a figyelmem semmi. Behunytam a szemem, és bólítottam. Olyan sok minden múlik a következő pillanatokon. Fájdalmat kell okoznom annak a férfinak, akit mindennél jobban szeretek. Milyen sokat ábrándoztam egy közös életről, a boldogságról, mosolyodtam el gúnyosan. Naiv voltam. Nem érdemeltem ki egy jobb életet.

Anyám a lelkét is odaadta, hogy tető legyen a fejünk felett. Apámat már korán elvesztettem, őszintén mondhatom, hogy Savannah-n kívül nem volt senkim. És soha többé nem is lesz. Drake pedig azzal a gondolattal lép majd tovább, hogy gyűlöltem. Sosem lesz esélyem tisztázni a helyzetet.

– Indulhatunk? – kérdezte a Mester türelmesen. – Azt hiszem, Latasha kellőképpen előkészítette nekünk a terepet.

A szívem a torkomban dobogott, de bólítottam. Megteszem, amit kell. És ezzel Lilyan Rivera megszűnik létezni. Örökre. Csak remélni tudtam, hogy valaki vigaszt nyújt majd az anyámnak.

Drake

Csak arra tudtam gondolni, hová vihette az a gazember a fiamat. Valami azt súgta, nem fogja bántani... még. De ki tudja, ez mikor változik meg. A tehetetlenség kikészített. Latasha ökle újra és újra lecsapott, keményebb, mint emlékeztem. Egyszer hallottam megrepedni az orrcsontom, az állam is reccsent egyet. De nem érdekelt. Semmi nem érdekelt, csak az, hogy meg kell mentenem azokat, akik fontosak nekem. A kötelek azonban a húsomba fájtak, és azon kívül, hogy fájdalmasan véresre dörzsöltem velük a csuklóm, nem értem el semmit.

Ordítani tudtam volna, de nem a fájdalomtól. A kés, amit Latasha olyan nagy gonddal, lassan mártott a combomba és a mellkasomba, vigyázva, nehogy életveszélyesen megsebezzen, egy idő után már semmit nem váltott ki belőlem. Nem éreztem semmit. Az adrenalin viszont tehetetlenül lüktetett bennem. Milyen kár, hogy nem használhatom ki.

– Elég lesz, kedvesem – hallottam ekkor meg a seggfej hangját. Felemeltem a fejem, de sajnos nem rogyott össze holtan. Ökölbe szorítottam a kezem, szinte éreztem a torkát, ahogy összeroppantom. – Hoztam neki egy különleges meglepetést. Valaki felkeresett, és beszélni akart vele – csillant fel a szeme vidáman.

Oldalra lépett, én pedig követtem a mozdulatot. Nem voltam hajlandó elfordítani a fejem, nem számít, kit hozott ide. Maximum öt is megölöm. Tudni akartam, hol a fiam. A Mester viszont az arcára fagyott vigyorral nézett, mintha a reakcióm akarná felmérni. Szörnyű balsejtelmem támadt.

– Gyere be, kedvesem. Úgy hiszem, mondandód van Mr. Sanders számára.

A tekintetem most a boltívre szegeztem, és megdermedtem, mikor Lilyan remegő, törekeny alakja lépett be a látóterembe. Meghűlt a vér az ereimben, és nem csupán az őt borító sérülések miatt. Ugyanakkor megkönnyebbüléssel töltött el, hogy látom. Ezek szerint életben volt. Semmi baja. Mikor meggyőződtem róla, hogy nincs életveszélyes sérülése, felpillantottam az arcára. Könyörgést, szerelmet, aggodalmat akartam látni benne. Erőt meríteni belőle. Ehelyett rideg, fagyos szellő csapott meg.

Gyűlölet és megvetés sugárzott a tartásából, sosem áradt még belőle ennyi ridegség. Nem az a Lilyan volt, akit megismertem. Akibe beleszerettem. És ez sokkal jobban fáj, mint Latasha szúrásai. Ezt a döfést egyenesen a szívemben éreztem, biztos voltam benne, hogy végül ez lesz a halálos csapás. Mi történhetett azzal a kedves, meleg, imádnivalóan naiv lánnyal, akivel az éjszakákat együtt töltöttem? Aki

olyan makacsul akarta bizonyítani nekem, hogy összetartozunk? Aki végre, hosszú évek után életre keltett?

– Szervusz, Drake – szólalt meg. Hangja rekedt volt, gúnyos és egy cseppet sem éreztem rajta bizonytalanságot. – Milyen boldog vagyok, hogy újra találkozunk. Látom, még élsz. Helyes. Mert el akartam mondani valamit, mielőtt még átküldenek a másvilágra. Azt akartam, hogy tőlem halld, személyesen.

– Lil... – kezdtem óvatosan. De mit is mondhattam volna? Ez nem az a lány volt, akit a karjaimban tartottam alig néhány éjszakával ezelőtt. Kétségbeesetten kerestem a válaszokat. Csak arra tudtam gondolni, hogy kényszerítik. Valamivel sakkban tartják. De a hangja, a testtartása, és az a tekintet... Túl őszintének tűnt. – Lilyan...

– Hányanom kell, valahányszor csak kiejted a nevem – üvöltött rám gyűlölködve. Arca kipirult a haragtól. – Gyűlöllek, mióta csak először megláttalak. Tudtam, hogy csak baj lesz veled, Drake. Úgy tudtam, hogy semmi jó nem származik abból, ha együtt leszünk. Mit gondolsz, miért menekültem el Londonba? Miért nem szóltam, hogy Patrickhez költözöm? Mert vele akartam lenni. Eltűnni előled. De úgy követtél, akár egy kidobott kutya a reménybeli gazdáját – csöpögött a méreg a szavaiból. Éreztem, ahogy a szívembe döfött kés mélyebbre hatol, és meg is forgatja a sebben. – Úgy gondoltam, miért is ne? – vont vállat. – Mikor utánam jöttél, és elrángattál, úgy döntöttem, adok neked egy esélyt. És egy ideig jó is volt a szex része. Bár, a lelki gondjaid igazán az agyamra mentek – forgatta a szemét, és körözni kezdett körülöttem. – Nem bírtam hallgatni a nyafogásod. Alexandra így, Alexandra úgy... Sosem léptél volna túl rajta. Sosem fogadtál volna el! – üvöltötte. Behunytam a szemem, és ezúttal a szúró fájdalom már enyhébb volt. Igaza volt. Én magam sem hittem, hogy valaha túllépek Alexandra halálán. De megváltoztak az érzéseim. – Mindig kizártál, Drake. Türelmes voltam. Igyekeztem. De nem voltam elég!

– Lilyan... – kezdtem rekedten. Komolyan itt fogok könyörögni mindenki előtt? – Nem tudom, mivel tartanak sakkban, de...

– Miről beszélsz? – nevetett fel gúnyosan. – Én kerestem fel őket, Drake! Én akartam idejönni. Mert a szemedbe akartam mondani, mi csoda csódtömeg vagy. Egy lúzer. Nem vagy férfi. Undorodom, valahányszor arra gondolok, hogy hozzám értél. Hogy keféltünk. Ha lenne eszem, sosem néztem volna rád azon a legelső napon.

– Talán igazad van – hajtottam le a fejem. Próbáltam elválasztani az érzéseim. Az egyik énem arról győzködött, hogy ez hazugság. Egy show műsor, amit a Mester talált ki. De túl igaznak, túl őszintének tűnt. És megértettem a vádakat. Mert sajnos részben volt valóság alapjuk. – De minden megváltozott, Lilyan – néztem rá esdeklőn. A rideg felszín azonban sosem tört meg.

– Remélem, alaposan felmérted a sérüléseket – morogta Lilyan dühösen. Átkarolta magát. – Mert miattad történtek. Majdnem meghaltam. Vagy még rosszabb. Azt mondtad, megvédesz, de megszegted a szavad. Azt ígérted, biztonságban leszek veled. – Ezúttal csalódást láttam a tekintetében. Megremegett. – Bedrogoztak, Drake – mondta halkán. Még szorosabban ölelte magát. Képtelen voltam levegőt venni. – Elkábítottak, és ki tudja, milyen mocskos dolgokat műveltek közben velem. Nem voltam magamnál, semmire nem emlékszem arról a néhány napról. Majdnem embercsempészek áldozata lettem. Miattad. És nem rajtad múlt, hogy túléltem.

– Igazad van – feleltem. – Az én hibám. Az én hibám, hogy az érzéseim irántad elnyomták az ösztöneim, és nem vettem észre azonnal a csapdát. Sem téged, sem a fiamat nem tudtam megvédeni.

– Ahogy a nejedet sem – tette hozzá halkán, és ez volt az utolsó csepp abban a bizonyos pohárban. Úgy éreztem, minden, amit eddig biztosnak hittem, darabokra hullik.

– Nem. – Csak ennyit mondtam, majd néhány percig hallgattunk. Tudtam, hogy ez valami beteg játék, ugyanakkor képtelen voltam elvonatkoztatni a tényről, hogy minden igaz, ami itt elhangzott. Csódtömeg vagyok és csalódást okoztam azoknak, akik hittek bennem. Nem voltam nekik elég erős. De nem fogom hagyni, hogy ellenem fordítsák. Eltökél-

ten Lilyan tekintetébe fűrtam az enyém, és nekifeszültem a kötelékeknek. – Valóban csódtömeg vagyok és cserben hagytalak. De szeretlek, Lilyan. Te vagy a legfontosabb az életemben, és akármit mondtak is neked, ne hagyj, hogy manipuláljanak. Miattam van mindez, és azt kívánom, bár ne keveredtél volna bele. Ugyanakkor örülök, hogy velem vagy. Hogy kaptam egy második esélyt az életre. És nem fogom megbánni azt, ami köztünk kialakult. Mert szeretlek, és nem fogok lemondani rólad.

Lilyan szemébe könnyek szöktek, ökölbe szorította apró kezét, majd dühödten felém lendült. A pofon koránt sem volt olyan erős, mint Latasha ökle, mégis ezerszer jobban fájt. Újból felüvöltött, és megint megütött. Körme ezúttal végigszántotta a bőrt az arcomon.

– Ne próbálj szép szavakkal hatni rám, te utolsó személmű! Miattad mentem teljesen tönkre, miattad leszek életem hátralévő részében egy emberi roncs! Sosem fogom megbocsájtani neked, amit tettél!

A Mester emberei rángatták el tőlem. Nyugalmat erőltettem magamra, bizonygattam, hogy minden rendben lesz. De valóban? Ahogy Lilyan dühtől remegő testére néztem, tudtam, hogy nem csupán színlel. Valóban így érez. Gyűlöl, és minden oka megvan rá. Ha mindennek vége, ki kell lépnem az életéből.

– Azt hiszem, Drake, erre a fordulatra én sem számítottam – csapta össze a tenyerét a Mester, őszinte elragadtatással. – Látom, nem is kell beavatkoznom, te már úgyis tönkretetted az életed. Mit szólnál, ha végleg elsimítanánk ezt a helyzetet?

Intett az egyik emberének, aki elindult az emeletre. Megdermedtem. Vajon mit tervez ezúttal? Lilyan nem moccan, ezért a két fickó elengedte, és visszaállt a két boltívhez. Vártunk. Kisvártatva zihálást és tompa puffanásokat hallottam az emelet felől. Rebeccát vonszolták le a nappaliba. A Mester elvett egy pisztolyt az egyik emberétől, majd Rebeccát a nappali közepére vitette. Elém, hogy jól láthassam a műsort.

– Kedvesem, nem akarsz bosszút állni mindazért, amit Drake veled tett? Öld meg a húgát, és garantálom, hogy érintetlenül távozhatsz. Soha többé nem kell tőlem tartanod.

Lilyan sötét pillantást vetett rám, majd összeszorította a száját, és tekintete Rebeccára siklott.

– Lilyan... – esdekelt Rebecca zokogva, és küzdött a fogva tartója ellen. Lilyan nem válaszolt, csak a Mester kezében pihenő fegyverre nézett.

Elfogott a rémület. Nem teszi meg. Nem teheti meg! Sosem ártana ártatlannak. Lilyan nem olyan.

– Lil... – kezdtem elcsukló hangon, szégyelltem a pánikom. Nem felelt, csak lassan felemelte a kezét, ami cseppet sem remegett, mikor kezébe fogta a fekete kis pisztolyt. Kétségbeesetten küzdöttem a kötelékek ellen. – Lilyan! – ordítottam. – Nem Rebecca az, aki tönkretett. Én voltam! Engem kell megölnöd, nem őt!

– Igazad van – mondta keserűen, és rám szegezte a pisztolyt. – De, sajnos ez most nem opció számomra. Talán egyszer. – Rebeccára fordította a csövet, ujja a ravaszon pihent.

– Lilyan! – üvöltöttem, és rettegve figyeltem a jelentet. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha miattam Rebecca is meghalna. Nem hagyhatom őt is cserben, ráadásul Lilyan egész életét ezzel a büntudattal élné le. Nem engedhetem.

– Nem tudom, miféle beteg játék ez – morogtam a Mester felé. – De ha véget vet neki, bármit megteszek, amit kér!

– Bármit? – csillant fel a szeme az öregnek, és vidáman megrándult a szája sarka. – Valóban ennyit ér neked a lány? Ha tudtam volna, hogy csak ennyire van szükséged... De kezdem azt hinni, hogy a kis barátoddal jobban járnék, mint veled. Fagyosabb, mint egy jégcsap – kacagott fel, és Lilyan felé fordult. – Öld meg, Lilyan. Öld meg, és üzd el a fájdalmat. Utána megölheted a bátyját is.

A szívem a torkomban dobogott, a fülemben lüktetett a vér, alig hallottam tőle bármit. Lilyan kibiztosította a fegyvert, és egyenesen

Rebecca fejére célzott vele. Tekintete könyörtelen, ádáz volt. Megmáshíthatatlan. Mielőtt azonban meghúzta volna a ravaszt, rám siklott a tekintete. És ekkor megláttam. Az álarc mögött húzódoó fájdalmat, szerelmet, a régi Lilyant. Minden egy pillanat alatt történt. Állta a tekintetem, majd biztos kézzel célzott, és lőtt. A Rebeccát fogva tartó ór holtan rogyott össze, Lilyan golyója pontosan a szeme közt találta el. Kővé dermedve figyeltem, ahogy megpördül, és a csövet máris a döbönt Mesterre szegezi. Sajnos, a testőrök túlerőben voltak az automata fegyverekkel, messze fölényben álltak.

Színjáték volt, üvöltötte a megkönnyebbült hang a fejemben, ami végig biztatott. Az egész az időhúzás miatt történt. Akkor is, ha fájdalmasan igaz volt minden, amit elmondott.

– Lilyan...

– Ereszd le a fegyvert, lányom – mondta higgadtan a Mester. – Elismerem, ügyesebben játszottad a szereped, mint vártam. Még engem is sikerült egy időre becsapnod. De meghalnál, mielőtt meghúzod a ravaszt, te is tudod.

– De legalább úgy halok meg, hogy megpróbáltam véget vetni ennek a rémálomnak – sziszegte Lilyan makacsul.

– Egyedül semmire sem mész – kacagott fel a gazember, de szeme gyanakodva résnyre szűkült.

– Ki mondta, hogy egyedül vagyok? – mosolygott rá negédesen Lilyan. – Csak azt sajnálom, hogy nem láthatom az arcát, mikor Drake golyót röpít a fejébe.

Tett hátra egy lépést, az ablak felé. Mindenki figyelemmel követte a pillantását, Rebecca közben észrevétlenül felém kúszott, és elkezdett dolgozni, hogy meglazítsa a csomót. Lilyan a szeme sarkából vetett egy pillantást a függönyre, majd elmosolyodott, és láttam, hogy ellazulnak a tagjai. Rám nézett, az arcán könnyek csorogtak végig.

Mintha jeget fecskendeztek volna a vérembe. Tudtam, mire készül.

– Lilyan! – kiáltottam fel kétségbeesetten.

– Sajnálom – mondta halkán, majd a Mester felé fordult, és meghúzta a ravaszt.

Három fegyver dördült el egyszerre.

26. fejezet

Santiago

Éppen leparkoltunk Drake családjának háza előtt, és azon voltunk, hogy kiszálljunk, körbevegyük a házat és óvatosan behatoljunk, mikor lövések dördültek. Három is. Valaki felsikoltott. Az egyik utca felőli ablak függönyén vért láttam. Összenéztünk Nicholasszal, és mindketten ugyanarra gondoltunk.

Picsába az óvatossággal!

Előrántottuk a fegyvereink, és miközben Silverstrov parancsokat osztogatott az embereinek, már rég berúgtuk a bejárati ajtót. Azonnal leszedtem az első őrt, aki az egyik boltívnél állt. Nicholas az emelet felé intett az állával, majd megindult fel a lépcsőn. Láttam, hogy két alak a hátsó kijárat felé igyekszik és két ügynök a nyomukba ered. A nappali felé mentem, rettegve, mit találok ott.

Drake éppen akkor szabadult meg a köteleitől. Több sebből vérzett, az orra eltört és talán az állkapcsa is a rajta lévő zúzódásból ítélve, de legalább életben volt. Megpillantottam mellette egy rémült, tágra nyílt szemű lányt cafatokban lógó ruhában. Rajta is sok volt a zúzódás. Sejtettem, hogy ő lehet Rebecca, Drake húga. Mivel a szobában senki más nem volt, egy halott fickót leszámítva, leengedtem a pisztolyt, és utasítottam az egyik mellettem álló ügynököt, hogy vigye ki Rebeccát és Drake-et. Utóbbi azonban egyáltalán nem figyelt ránk, az ablak felé kúszott.

Követtem a pillantását, és ekkor láttam meg a harmadik, törékeny alakot. Közelebb mentem, majd mikor megpillantottam a lány arcát,

kifutott a vér az arcomból. Drake óvatosan a karjába emelte Lilyant, kisimította véres haját az arcából, és a nevéen szólólongatta.

Gyorsan felmértem a helyzetet. Egy lövés a hasán találta el, úgy ítélem meg, nem lehet halálos. Egy második golyó a nyakát súrolta, de a harmadik... a harmadik a fejét találta el. Nagyot nyeltem, és bár nem fűztem sok reményt hozzá, kitapintottam Lilyan pulzusát. Gyengén vert a szíve, de életben volt.

– Azonnal szóljanak a mentőnek! – üvöltöttem az ajtóban álldogáló alaknak, aki egy percig sem tétlenkedett. Körbenéztem, és megpillantottam egy alakot átsuhanni a boltív mellett. Azonnal felemeltem a pisztolyom. – Állj! – ordítottam. Egy pillanatra láttam csak az arcát, de így is pontosan tudtam, ki az.

Kettészakadtam. Az egyik felem itt akart maradni Drake-vel, látni, hogy minden rendben lesz, a másik azonban az áruló után akart menni. Drake bizonyára látta a habozásom, mert kemény pillantást vetett rám, és állával fájdalmasan a boltív irányába bökött.

– Matthias... – szólalt meg rekedt hangon. – Az emeletre... vitték.

– Nicholas ott van. Ki fogja hozni.

Erőtlenül bólintott, és óvatosan mozdított egy kicsit Lilyan testén. Ha nem marad életben... Nem, erre gondolni sem akartam. Lilyan nagy küzdő, minden rendben lesz, bíztattam magam.

– Menj már! – mordult rám Drake. Bólintottam, majd felkeltem és elindultam abba az irányba, ahol Latasha eltűnt.

A ház mögött két halott ügynököt pillantottam meg. Mindkettejüket fejbe lötték. A következő pillanatban Greene ügynök kerülte meg a házat, és mikor meglátta a két férfit, elkáromkodta magát.

– Részvétem – mondtam őszintén. Tudtam, milyen érzés elveszíteni egy társunkat.

Mielőtt válaszolhatott volna, mozgásra lettem figyelmes a szemem sarkából. Latasha meg két másik férfi – az egyik egy öregebb – éppen a kerten vágott át egy, az utca mellett parkoló autó felé. Ha elérik, meg-

menekülnek. Habozás nélkül a nyomukba eredtem, Greene ügynök szorosán mögöttem.

Mikor elég közel voltam, ösztönösen kilőttem a kerekét a járműnek, amihez igyekeztek. Erre mind megtorpantak. A nagydarab fickó felém tüzelt, de sikerült még időben fedezékbe ugranom. Latasha meg az öreg, talán a vezetőjük, most a következő kocsni felé tartottak. Számoltam a lövéseket, majd mikor tudtam, hogy a fickó pisztolya kifogyott, rálőttem, mielőtt még válthatna. A kezén találtam el. Egy fájdalmas ordítással a földre vetette magát. Elindultam felé. Mikor odaértem, ép kezével előrántott egy kést, mire megint lőttem. Ezúttal a mellkasán találtam el, nem mozdult többet.

Hallottam a kocsiajtó nyitását. Az ördögbe, nem vesztegethetem az időt. Rálőttem a kocsira, és sikerült annak is kilőnöm a kerekét. Latasha kiugrott, és rám szegezte a fegyverét. Még mindig alig hittem el, hogy elárult minket. Tőle egyáltalán nem számítottam rá. Évek óta szerves része volt a csapatnak, mindannyian kedveltük. Közel álltunk egymáshoz, hiszen szinte a „vállalkozás” alappilléreit képviseltük. Legalábbis azt hittem. Farkasszemet néztem a nővel, miközben Greene ügynök mellém lépett, és az öregre szegezte a fegyverét. Patthelyzet.

– Sosem hittem volna, hogy te leszel a téglá, Latasha. Kiválóan játszottad a szereped.

A nő elvagyorodott. – Engem egész életemben erre képeztek.

– És az ember azt hiszi, az ágyban nincsenek titkok – mormogtam dühösen. Greene ügynök vetett ránk egy gyors pillantást, de nem szólt semmit. Az ördögbe, nem voltam rá büszke, hogy lefeküdtünk. De honnan is tudhattam volna?

– Sok mindent nem tudsz még, Szőke herceg – gúnyolódott Latasha. – Itt és most lelőhetnélek – sziszegte.

– Miért nem teszed? Meglátjuk, melyikünk a gyorsabb.

– Ugyan, ugyan – mosolyodott el az öreg. – Minek rendezzünk feleslegesen jelentet?

– Ki maga? – kérdeztem. Nem felelt, de a tartásából és a szemében csillogó, jéghideg fényből azonnal tudtam. – Maga az a híres Mester, nem igaz?

Bármit megadtam volna azért, hogy akkor és ott lelőhessem. De ha csak egy pillanatra is elfordulok, Latasha engem lő le. Greene ügynökre hárul a megtisztelő feladat. Pedig megleckéztettem volna szívem szerint a fickót. Aki a társammal baszakodik, velem baszakodik! Én pedig nem vagyok egy megbocsájtó alkat. Mivel mindannyiunknál fegyver volt, kivéve az öreget, most minden azon múlt, kinek remeg meg először a keze. Nyugtalanított azonban, hogy látszólag a Mester nem aggódik.

– Ha leteszed a fegyvert, nem loccsantom ki a gazdád agyát – mondtam Latashának. Erre ő csak hidegen elmosolyodott.

– Meghálnál, mielőtt az apámra szegezhetnéd a fegyvert.

Apám? Oké, ez váratlanul ért. Megint az öregre sandítottam, de halványan sem emlékeztetett arra a szörnyetegre. Ez biztos csak egy kibaszott vicc. Azonban, mikor az öreg elmosolyodott láttam, hogy nem.

– Apuci kicsi lánya? – vontam fel a szemöldököm. – Már ne haragudj, hogy ezt mondom, egyáltalán nem hasonlítasz rá. Biztos vagy benne, hogy ő az apád?

– Nincs most időm játszadozni, Santi – duruzsolta Latasha. – Légy jó kisfiú, és tedd le azt a pisztolyt, akkor nem loccsantom ki az agyad – idézett engem.

– Különös, épp ezt akartam javasolni neked is. Ha nem vetted volna észre, nálunk két pisztoly van, nálatok csak egy. Szerinted, ki jön ki ebből győztesen?

– Olyan magabiztos vagy, Santi – mosolygott rám. – Nem tanultál semmit, igaz?

Greene ügynök felé fordult, és negédesen elmosolyodott. Én is így tettem. A nő a Mester szemébe nézett, majd lassan felém fordította a fegyverét. Mi a...

– Latasha, légy oly kedves, és hozd a kocsit a szomszéd utcából – mondta ráérősen az öreg. A nő azonnal zsebre tette a pisztolyát, majd elszaladt a sarok irányába.

Képtelen voltam levenni a szemem Greene ügynökről, aki határozottan szegezte a pisztoly csövét a mellkasomra, pontosan a szívem irányába. Milyen ironikus, gondoltam. A szemébe néztem, keményen állta a pillantásom. Az okokat kerestem a fejemben. A jeleket. Látnom kellett volna? Vagy ilyen könnyen csőbe húz egy csinos kis arc? Nem. Greene ügynökben volt valami. Kezdetről fogva vonzott magához, és ez nem szexuális éhség volt, mint Latasha esetében.

Egyikünk sem szólalt meg, mikor Latasha leparkolt a kocsival az út mellett. Az öreg Greene ügynökhöz lépett, homlokon csókolta, majd rám pillantott. – Öld meg, lányom, aztán tüntesd el a nyomaid, és gyere haza. Az álcád sértetlen marad, és ki tudjuk ezt használni.

Azzal sarkon fordult, beült a kocsiba, és elhajtottak. Egyszer sem törtem meg a szemkontaktust.

– Hát, micsoda elbaszott egy család! – morogtam, és alig észrevehetően hátráltam egy kicsit. Ha be tudnék ugrani a kocsi mögé...

– Nem én választottam – felelte Greene ügynök fagyosan. Megtorpantam.

A tekintetét kutattam; nyoma sem volt annak a zord, jeges csillogásnak a szemében, mint az apjának vagy a testvérének. Ó, ott volt, de csupán a felszínen. Ki akartam ezt használni.

– Le fog löni, Greene ügynök? – kérdeztem buja hangon, és leeresztettem a kezem.

– Ezt kaptam utasításba – felelte gépiesen.

– Ez nem válasz – csóváltam meg a fejem. – Le fog löni, Greene ügynök? – ismételtam meg a kérdést.

Állta a tekintetem, makacsul összeszorította a száját, majd kibiztosította a fegyvert. Elbizonytalanodtam.

– Ha nem teszem meg, sokkal rosszabbat tesznek velem – szűrte öszszepréselt ajkai közül. És egy pillanatra mintha félelem suhant volna át

a szemén. Eltöltött a késztetés, hogy a karomba kapjam, és elvigyem innen valahová, nagyon messzire. Eldugjam a világ elől és kényeztetsem, éreztessem vele, senki nem bánthatja, míg én élek.

Mi a pokol? Túl sok szappanoperát néztem, csóváltam a fejem.

Eltelt néhány perc, egyikünk se mozdult.

– Le fog lőni, Greene ügynök? – ismételtem meg a kérdést, és felvontam a szemöldököm. – Mert ha nem... – tekintetem lassan, nagyon lassan végigfuttattam a testén. – Kellemesebb időtöltést is el tudnék képzelni. Ígérem, hagyom, hogy megbilincseljen.

– Maga elképesztő! – szisszent fel Greene ügynök.

– Maga is – váltottam komolyabb hangra, és fogva tartottam a tekintetét. – Hogy lehet egyszerre játszani a jó fiút és a rosszat? Melyik oldalhoz húz jobban, Greene ügynök?

– Nekem nincs választásom – csóválta a fejét. – Az apám a vagy velem, vagy halott elv szerint él. Az anyámat már megölte – tette hozzá halkán. – Én pedig még nem akarok meghalni.

– Megállíthatnánk.

– Ahogy Drake is tette? – horkant fel. – Nem. Apámnak túl messzire ér a keze. Nem lehet előle elmenekülni. És nem akarom a hátralévő életem bujkálva tölteni.

Hallgattunk, majd ismét megismételtem a kérdést, ezúttal összefon-tam a karom a mellkasom előtt.

– Újból megkérdézem. Le fog lőni, Greene ügynök?

– Az ördögbe, ne ismételgesse már, kezd idegesíteni! – csattant fel. – Maga mindenkinek csak az agyára megy. Hogy túri meg magát Nicholas?

– A lebilincselő személyiségem miatt? – vigyorodtam el. – Vallja be, maga is képtelen ellenállni nekem. A kisfiús vonzerőmnek – villantot-tam rá egy ártatlan pillantást. Láttam, hogy megrándul a szája sarka.

– Kisfiús vonzerő, mi? – Majd elsütötte a pisztolyt. A golyó pontosan a lábam előtt csapódott a betonba. Elképedve ugrottam hátrébb.

– Hé, vigyázzon, hova céloz! – méltatlankodtam. – Még a végén eltalál valakit.

– Hopp, elvétettem – mosolygott rám negédesen. – De a következőt nem fogom, ha nem fogja be a száját.

– De...

– Kuss! Gondolkodni akarok, és azt a maga hangja mellett nem lehet.

– Akkor azt ajánlom, gondolkodjon gyorsabban – biccentettem a ház felé. – Mert a társa aggódik magáért.

Greene ügynök hátranézett, és elkáromkodta magát, mikor meglátta a felénk induló felmentő sereget. Leeresztette a pisztolyt, majd elem lépett, és keményen behúzott egyet. Jajongva dörzsöltem meg az állam.

– Hé!

– Ezzel még tartoztam. Sajnos, nem ölök *gyerekeket* – morogta, majd elsietett a szomszéd ház irányába, és beleolvadt az árnyékba.

Eltűnt.

– Mi történt? – kérdezte Silverstrov ügynök, mikor mellém ért. – Hová lett Cerise?

– Azt hiszem, ügynök úr, új társat kellene keresni – dörzsöltem az állam, és visszaindultam a házba.

A mentő már elvitte Lilyant, de Drake nem akarta engedni, hogy őt is ellássák. Nicholas hatástalanította a fenti öröket, és miután meggyőzte Matthiast, hogy nem akar neki rosszat, a kisfiút is lehozta. Drake a kisleányt szorongatta, ügyet se vetve a mellkasán és a combján lévő vágásokra. Egyértelmű, hogy beledöfték párszor a kést, hogy átkozottul fájjon, de ne legyen halálos.

– Hogy a fenébe tudsz még mozogni? – kérdeztem elborzadva. – Öregem, úgy nézel ki, mint egy szita.

– Én is örülök, hogy látlak, Santiago – morogta.

– De komolyan. Hagyd, hogy megvizsgáljanak. – Mikor ez nem használt, új oldalról közelítettem. – Lilyan után kéne menned a kórházba.

– Lily rendbe fog jönni? – kérdezte Matthias aggódva. – Azt mondta, bújjak el, és ne jöjjetek elő, míg értem nem jössz. Vagy az egyik barátod.

– Ügyes voltál, Matthias – dicsérte meg az apja. – Majd megköszönheted neki, rendben?

A kisfiú bólintott, majd elengedte a papáját. – Te is jól leszel? Ugye meggyógyítanak?

– Igen, Matthias. Meg fognak.

Figyeltem, ahogy Drake valahogy talpra küzdötte magát, majd elém állt. – A Mester? – kérdezte.

– Megszökött – vágtam egy grimaszt. – Latashával és Greene ügynökkel együtt.

– Elkapta?

– Nem mondanám. Úgy tűnik, elég nagy kujon volt az öreg még fénykorában.

Drake szeme elkerekedett, majd fájdalmasan felszisszent, és az oldalához kapott. Az egyik orvos megragadta a karját, és makacsul ragaszkodott hozzá, hogy feküdjön rá a hordályra és elindulhassanak végre. Drake annyira sápadt volt, tudtam, hamarosan képtelen lesz megállni a saját lábán. Az is csoda, hogy még mozog.

Végül megadta magát, és a második mentő is elindult a kórház felé. Gyorsan beavattam Nicholast és Silverstrov ügynököt a legújabb fejleményekbe, majd kis csapatunk szétvált. Az ügynökök visszamentek a központba, mi meg Nicholasszal a kórház felé vettük az irányt. Drake nem hagyott békén, egyfolytában Lilyanról akart hallani, végül az egyik nővér nyugtatót adott neki, amitől elaludt. Még úgy sem tudtam neki mit mondani.

Hosszú órákon át tartó műtét után végül kijött az orvos, és ránk mosolygott. Időközben Savannah is megérkezett, miután Nicholas tájékoztatta őt. Nem is tudtuk volna távol tartani.

– A műtét jól sikerült. A hölgy rendben lesz.

– Köszönjük – ölelte meg Savannah. Mindannyian felleléztünk, de főleg én. Isten ments, hogy nekem kelljen közölnöm a rossz hírt Drake-

kel. A fickó még benyugtatózva is képes lett volna a katéterével megfojtani. Összerezzentem.

Néhány nappal később betoltam Drake-t Lilyan szobájába, mivel nem mozoghatott még a sérüléseivel. A lány ránk mosolygott, mikor beléptünk, feje vastagon be volt kötve, a zúzódásai élesen elütöttek a bőrétől, de jól nézett ki. Összességében. Drake megszorította a kezét, és esküszöm, a gazember szemében könnyek csillogtak.

– Szia! – Lilyan hangja kissé rekedt volt és bizonytalan.

– Szia – mosolygott rá Drake.

– Drake... Én... Sajnálom... azt az egészet. Muszáj volt...

– Semmi baj – csillapítgatta Drake. – Tudom, hogy kényszerítettek.

Ám nem csak én láttam átsuhanni a szemén a fájdalmat. Lilyan szomorú pillantást vetett rá.

– De elhitted. – Drake erre nem válaszolt, csak még jobban megszorította a kezét. – Ha csak egy pillanatig is, de láttam a tekintetemben, hogy elhitted. Drake...

– Csak azért, mert volt igazság a szavaidban – vágott közbe. – Valóban miattam ment tönkre az életed, és... Nem védtelek meg.

– Ez nem a te hibád volt – csóválta meg a fejét Lilyan, majd össze-rezzent. – Jaj, Drake! Hogyan is mondhatnám el neked, hogy mit érzek?

– Tudom, Lilyan.

– Persze. De nem hiszed el. Még most sem, hogy tudod, Alexandra sosem lett öngyilkos? – Drake összeszorította a száját. – Látod? Önmagad hibáztatod mindenért, Drake. Ezt abba kell hagynod. A fiadért. És magadért.

– Sose ijessz így rám még egyszer – suttogta Drake kitérően, fel-emelte Lilyan kezét, és nyomott rá egy csókot. – Ígérd meg nekem.

– De nem tagadhatod, hogy isteni alakítás volt – nevetett fel erőtlennül Lilyan, és felszisszent.

– Azt el kell majd árulnod, hol tanultál meg így célozni – mosolygott rá Drake. – Pontosan a szeme közé...

– Néhány dolog jobb, ha titok marad – öltött rá nyelvet Lilyan. –
Máskülönben meg kéne, hogy öljelek.

Hallgattak.

– Szeretlek, Lilyan – törte meg a csendet Drake. A lánynak könnyek
szöktek a szemébe. – Alig várom, hogy hazamenjünk, és megmutathas-
sam mennyire.

Oké, a részleteket talán nem akarom hallani. Drake-hez léptem, és
megragadtam a tolószéket.

– Rendben pajtás, letelt az öt perc. Mindkettőtöknek pihenni kell, és
a nővér megfenyegetett, ha nem leszel az ágyadban öt perc múlva, ka-
pok egy tetanuszt a fenekembe.

Kitoltam Drake-et, majd az említett nővér segítségével visszafektet-
tük az ágyba. Mielőtt kiment, még láttam, hogy jelentőségteljes pillan-
tást vet a fenekemre. Készítésem támadt, hogy leüljek, végül csak
megdörzsöltem az említett testrészt, miután becsukódott mögötte az ajtó.
Drake felé fordultam.

– Most megyek, haver. Van még egy kis dolgom. Majd valaki felvált.
Aztán vigyázz magatokra.

– Úgy lesz – bölintott Drake, és néhány percig csak elgondolkozva
fürkészt. Mintha megértette volna a pillanat jelentőségét, a kezét nyúj-
totta felém. Megráztam, majd tisztelegtem irányába, és elhagytam a
kórházat.

Nicholasnak már szoltam, hogy a mai naptól egy darabig nem fog el-
érni. Betettem a számba egy rágót, felvettem a sisakom, és felpattantam
a motoromra. Greene ügynökről azóta sem hallott senki, én viszont nem
voltam hajlandó tovább várni. Előbb akarok rábukkanni, mint az apja,
mert nekem nagyon is élve kell.

Elindítottam a hatalmas gépet, besoroltam a forgalomba, és beleve-
tettem magam a vadászatba. Nincs az a préda, aki megszökhet előlem.
Úgy hallottam, Vegas izgalmas az évnek ebben a szakában...

Epilógus

Lilyan

Néhány hónappal később

Lerohantam a lépcsőn, mert máris késésben voltam. Drake már a nappaliban várt, és mikor meglátott, kérdő pillantást vetett rám.

– Nem felejtettél el valamit?

A tükörbe néztem. Ó, hát persze, a fogkefe... Ezért ne öltözz soha fogmosás közben, mert megfeledkezel róla, hogy a kefe még a szádban van. Visszarohantam az emeletre, és égő arccal siettem le ismét, immár fogkefe-mentesen. A garázs felé vettem az irányt, láttam, hogy Drake hanyagul nekitámaszkodik az ajtónak, karját összefonja a mellkasa előtt. Kioldottam a zárat a biciklimen.

– 2001? Komolyan? – vonta fel a szemöldökét. Megdermedtem, és ránéztem.

– Honnan tudod? – Erre csak elvigyorodott. – Ó, meg ne szólalj! – Gyorsan átállítottam a kódot, és ügyeltem rá, hogy ne lásson.

– 1821?

– Oké, ez frusztráló! Hogy csinálod?

– Néhány titok jobb, ha titok marad – kacsintott rám, korábbi szavaimat idézve, majd odalépett hozzám, magához húzott és megcsókolt. Ó, milyen könnyű lett volna belefeledkezni az érzésbe, a lábujjaim begörbültek, a testem bizsergető forróság járta át. De nem volt most időm erre. Sajnos. – Biztos ne vigyelek el?

– Biztos – húzódtam el, de képtelen voltam megállni, hogy ne lopjak még egy gyors csókot. Felkuncogott.

– Gyorsabb lenne.

– Kímélem a környezetet – öltöttem rá nyelvet, majd kitoltam a biciklit az útra. – De esetleg értem jöhetsz este – kacsintottam rá. – Matthias ma Rebeccánál alszik.

– Te céda – nevetett fel. – Majd hívj, ha hiányoznék.

Aztán beült a kocsijába, én pedig felugrottam a biciklire, majd elindultam Savannah és Nicholas háza felé.

Szerencsére maradandó károsodás nélkül felépültem a lövésekből, bár a hegeket egy életen át viselni fogom. Nem bántam meg, amit tettem, mert így az életem végre jó irányt vett. Nem volt a kapcsolatunk tökéletes, de dolgoztunk rajta. És ez a lényeg. Elmosolyodtam. Drake-vel vettünk egy házat New York szélén, nem messze Savannah és Nicholas házától, így könnyen átjárhattunk egymáshoz. Matthias már velünk lakott, és Rebecca is a közelbe költözött, egyszóval minden tökéletes volt. A boldogságom semmi sem árnyékolhatta be.

Alig fél óra múlva megálltam Savannah háza előtt. Lulu, Pötyi egyik kölyke rohant a fogadásomra. A többieket örökbe adták, csak őt tartották meg, a nevét pedig a gyerekek adták neki. Nevetve megvakargattam a fültövét, majd letámasztottam a kertben a biciklit, és bekopogtam.

– Lilyan! – ugrott a nyakamba Savannah. – A gyerekek már nagyon vártak.

– Tudom, és elnézést, hogy késtem – néztem rá pironkodva. – Akadt egy kis... probléma. – A probléma neve pedig Drake volt. Alig tudtam felkelni miatta az ágyból. Savannah felnevetett, és a fejét csóválva betért.

– Lily néni! – ordították egyszerre a gyerekek, a kis Thomas pedig a bébihordozóból nézte érdeklődve, mi lehet az izgalom forrása.

– Sziasztok – guggoltam le a gyerekekhez, és átöleltem őket.

Nevetve nyomtak ragadós puszit az arcomra, majd meg sem várva, hogy levegyem a cipőm, maguk után húztak a nappaliba, hogy mindent elmondjanak, amiről lemaradtam angliai tartózkodásom idején. Csak

két óra múlva kaptam egy kis szusszanásnyi időt, mikoris végre személyesen megismerhettem Thomast.

– Az első gyerek, aki az én szemem örökölte – mosolygott rá a babára Savannah. – Képzelheted, Nicholas majd’ kiugrott a bőréből.

– Azt meghiszem – nevettem fel.

– Mesélj, mindent hallani akarok, amit eddig nem mondtál el. Angliáról, Drake-ről... Gyerünk, Lilyan, ne hagyj a sötétben. Régen rengeteg csajos délutánt tartottunk, mikor elpletykáltuk az időt.

És bevattam. Hol éltem Londonban, kikkel ismerkedtem meg, milyen volt az iskola – amit nem sikerült befejeztem, és valószínűleg az ösztöndíjam is ugrott –, valamint a Drake-kel való rögzös viszonyomba. Órákkal később, mikor odakinn már sötétedett, és a gyerekek éppen vacsorához készülődtek, Savannah a szemembe nézett.

– Hamarosan újabb esküvőre készülhetünk?

– Nem – nevettem fel kissé idegesen.

– Nem? – nézett rám meglepetten. – Miért?

– Először is, Drake nem kérte meg a kezem.

– Ami késik, nem múlik – vont vállat Savannah.

– Másodszor – folytattam határozottan. – Sok mindenről kell még beszélünk, mielőtt ez szóba jöhetne. Drake nehezen alkalmazkodik az új élethez, ráadásul a bizalom sem tökéletes. Szeret, ebben biztos vagyok – folytattam sietve, mikor láttam, hogy közbe akar szólalni. – De a bizalom még nem tökéletes. Sok mindent kell előbb tisztázni önmagával, mielőtt még tovább léphetnének a következő szintre. Addig is, megpróbálom a legjobbat kihozni a dologból.

Ekkor Savannah elnézett a vállam felett, és sejtelmesen elmosolyodott. – Szerintem, nem is kell már olyan sokat várni – kacsintott rám.

Megfordultam, és észrevettem, hogy Drake lép be a nappaliba, Nicholasszal az oldalán. Teljesen megváltozott. Már nem egy mogorva katona képét keltette, hanem egy szerelmes katonáét. Láttam, hogy boldog, csak éppen nem tud mit kezdeni ezzel a boldogsággal. Mikor hozzám lépett arrébb húzódtam, hogy le tudjon mellém ülni.

– Hogy kerülsz ide? – kérdeztem vigyorogva. – Még nem üzentem.

– Én viszont már hiányoltalak – nyomott egy csókot az arcomra.

Nicholas is odalépett Savannah-hoz, aki viszont a tenyerével tartotta vissza. Egyik szemöldökét felvonta, és kérdő pillantást vetetett a férjére.

– Ma kaptam egy üzenetet, valami fickótól, aki egy Véres Királyt emlegetett meg valami lefejezett oroszánt – csóválta a fejét. – Nem tudod véletlenül, miről van szó?

– Csak nem a... – nevetett fel harsogva Drake, és a könnyeit törölgetve szorította a hasát.

– Mi? – villant meg Savannah szeme. – Ugye nem fejeztél le egy oroszánt? – méregette a férjét összeszorított állal. Nicholas próbált enyhíteni a helyzetet.

– Tudod, van bizonyos hírnevem, amit fenn kell tartanom, és ez a történet egy ártatlan kis mese, amivel...

– Ártatlan mi? Még, hogy hírnév... – Savannah mogorván belekönyökölt a hasába. – Tudod, hogy nem szeretem, ha hazajön a munkád. A kanapéről majd fenntarthatod a hírneved.

Nicholas felnyögött, és könnyörögve igyekezett megengyhíteni a nejét. Mikor mindketten kimentek a konyhába, Drake megfogta a kezem, és talpra állított.

– Ha jól emlékszem, azt mondtad, ma miénk a ház – búgta a nyakamba. – Mit szólnál hozzá, ha lelépnénk, míg ezek ketten megbeszélik a dolgaikat?

– És még én vagyok céda... – kuncogtam. – Menjünk, nagyfiú! Mielőtt még meggyulladsz nekem. Itt nem tudlak eloltani – súgtam a fülébe.

– Te nő, még nincs rajtad cipő? – terelt türelmetlenül az ajtó felé, és rácsapott a fenekemre. Kuncogva lehajoltam értük, mire felnyögött, a karjába kapott, és úgy vitt ki a kocsihoz. – Felejtse el, nincs rá idő.

Felnevettem, és hagytam, hogy átjárjon a boldogság érzése. Életemben először minden tökéletes volt. Tudtam, hogy ezúttal az is marad, nem lesznek viharfelhők, sem árnyak, sem gonoszak. Csak mi. Egy új életben, egy jobb világban.